

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

ထိန်-ခိုင်ကျွန်းစန်

ပညာလက်စောင်းသီ

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၄၄၀၈၀၈
မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၁၄၀၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
ဇ(၇)၊ နဝရတီရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ခိုင်၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပိး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူ့ပြစ် သတ်မှတ်ချော့နှံ့ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံတော် ပြုစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြုစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်တက်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဂုဏ်သိက္ခာထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ရန်ကြေး

လသာသောည တစ်ည။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်သည်။

ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်တွင် တစ်လောကလုံး

အိပ်မောကျလျက် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ ဧည့်ခန်းမကြီးတွင်မူ မီး
ရောင်မြင်နေရသည်။

ဧည့်ခန်းမကြီး၏ မီးရောင်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်။

ထိုလူမှာ ရီလုံပင် ဖြစ်သည်။

တစ်လောကလုံး အိပ်မောကျနေသည့်တိုင် ရီလုံမှာ အိပ်ရ
ကောင်းမှန်း သိပုံမပေါ်ချေ။

သူသည် ဧည့်ခန်းမဆောင် အလယ်တွင် အဖော်နှစ်ပါး တစ်
ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။

၆ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တံခါးကိုမျက်နှာမူ၍ အုတ်ခုံရံကိုကျောပေးကာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏နံဘေးတွင် သစ်သားစားပွဲတစ်လုံး ရှိနေသည်။

စားပွဲမှာ အနက်ရောင်ဆေး သုတ်ထားသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အရက်အိုးတစ်လုံးကို တင်ထားလျက် ရှိသည်။

အိုးထဲတွင် အရက်လက်ကျန် မရှိတော့ချေ။

ရီလုံ၏ ညာဘက်လက်တွင် ခွက်တစ်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား လေသည်။

ခွက်ထဲတွင် အရက်တစ်ဝက်ကျော်ခန့် ကျန်ရှိနေသေးသည်။

ခွက်ထဲသို့ အရက်ငှဲ့ထည့်ထားသည်မှာ အတန်ကြာသွားပြီ

ဖြစ်သည်။

သို့သော် အရက်အနည်းငယ်သာ လျော့နေ၏။

ရီလုံသည် ခွက်ထဲသို့ အရက်ငှဲ့ထားသော်လည်း အမှန်မှာ

သူသည် အရက်သောက်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိချေ။

ယခု သူသည် လက်ထဲတွင် အရက်ခွက်ရှိနေသည်ဟု အမှတ်

ရဟန် မတူပေ။

သူ၏မျက်လုံးများက အရက်ခွက်ကို လုံးဝ ကြည့်မိခြင်းမရှိ။

သူသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ထားသော်လည်း မည်သည့်အရာ

ကိုမှ ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ငေးမောနေခြင်း

မျှသာ ဖြစ်သည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ပ) ● ၇

သူ့ပုံစံကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက်မရှိသော ကျောက်ဆစ်ရုပ် နှစ် ထင်မှတ်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သွေးများပင် လည်ပတ်လှုပ်ရှားမှုမှ ရှိပါ ၏လောဟု သံသယဝင်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

လှုပ်ရှားမှုမရှိသော သူ့မျက်လုံးများက ဖွင့်ထားသောတံခါးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသလို သူ၏ဟန်ပန်မူရာကလည်း သစ်ငုတ်တို့နှင့် ဘာမျှမခြားချေ။

ညလေပြည်သည် တံခါးအပြင်မှ တိုးဝင်လာသည်။

လေနှင့်အတူပါလာသော ပန်းရနံ့သင်းသင်းက ခန်းမဆောင်

အတွင်း မွှေးကြိုင်သွား၏။

ဟိုအဝေးမှ ကင်းသမားများ၏ သံချောင်းခေါက်သံများ ကြား လိုက်ရသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေသော ရီလုံ၏ မျက်လုံးများက အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

တင်းမာနေသော သူ့မျက်နှာသည် ရေခဲတုံးအရည်ပျော်သွား သည်ကဲ့သို့ မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

၈ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထို့နောက် ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကိုမော့၍ အဆက် မပြတ် သောက်ချလိုက်သည်။

လည်ချောင်းထဲတွင် မီးစနှင့်ထိုးလိုက်သလို ပူရှုရှု ဖြစ်သွား လေသည်။

သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ ရပ်တန့်နေသည်ဟုထင်ရသော သွေးများသည် အရက်တစ်ခွက် ဝင်သွားသောအခါ ပုံမှန်အတိုင်းပြန်၍ လည်ပတ် လာသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ့လက်တွင် ညှပ်ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ခွမ်း...”

အရက်ခွက်သည် တစ်စစီ ကွဲကြေပျက်စီးသွား၏။

ထိုစဉ် အင်္ကျီဖျင်စကို လေတိုးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် ငှက်ကြီးတစ်ကောင် အလား ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့် ဆက်လျက်ရှိသော အရှေ့ခန်းမဆောင် အတွင်းသို့ ဝဲယုံလာပြီး လွှားခနဲ ဆင်းသက်လာသည်။

ထိုလူရိပ်သည် ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင် တွေ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက် ၏။

ထိုသူမှာ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၁) ● ၉

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းမှ လင်းထိန်နေသော မီးရောင်ကြောင့် ထိုလူ၏ပုံစံကို အတိုင်းသား တွေ့ရ၏။

မီးရောင်အောက်တွင် ထိုသူ့ဝတ်ဆင်ထားသော ကတ္တီပါအင်္ကျီ မှ ပိုးဖဲများက ရောင်စုံဖြာထွက်နေသည်။

အဖိုးတန် အင်္ကျီတစ်ထည်ပင် ဖြစ်သည်။

ရီလုံသည် ထိုသူ၏ အင်္ကျီကို အရေးထားကြည့်စုခြင်း မရှိ

ဝေ။

ဝတ်စုံရှင်၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိလေ

၏။

လူစိမ်းသည် ခံညားသော ဥပမိရုပ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးပင် ဖြစ်

၏။

လူစိမ်းကလည်း ရီလုံ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်းပြိုင်လျက် ရှိသည်။

မျက်လုံးများက ဓားများကဲ့သို့ လေထဲတွင် တိုက်ခိုက်နေ သည်။

“ခင်ဗျား ရီလုံ မဟုတ်လား”

တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲ၍ လူစိမ်းက ဦးဖွားမေးခွန်းထုတ် လိုက်သည်။

ရီလုံက ...

“ဟုတ်တယ်”

● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့် ဖြေ၏။

“ခင်ဗျားကော ကောင်းပူ မဟုတ်လား”

ရီလုံက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

လူစိမ်းက ခပ်ဆတ်ဆတ် အဖြေပေးလိုက်ပြီး နည်းခန်းမဆောင် အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ရီလုံသည် ရုတ်တရက် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

သူ့အင်္ကျီလက်ကြားမှ ဖြူဖွေးသော စာရေးစက္ကူတစ်ရွက် လွင့် ပျံထွက်လာပြီး ကောင်းပူထံသို့ ဦးတည်ပြေးသွားလေသည်။

ကောင်းပူသည် သူ၏ လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားတွင် ဓားတစ် လက်ကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ရီလုံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား တော်တယ်”

ရီလုံ ချီးမွမ်းလိုက်၏။

ကောင်းပူ လျော့လျှော့ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလောက်မှမတော်ရင် ခင်ဗျားဆီ ကျွပ်ဘယ်လာရဲပဲ၊ မလဲ

ဗျာ”

“ဒီစာကို ကျွပ်ဆီပို့လိုက်တာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“စာထဲမှာ ကျွပ်နာမည် ရေးထားပါဇာယ်”

ကောင်းပူ အေးစက်စက် ဖြေလိုက်သည်။

ရီလုံ၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လျှောက်ကာ ဖျော့တော့တော့ သွား၏။

“ယုစန်းနဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လိုတော်စပ်လဲ”

“ကျုပ် ယုစန်းနဲ့ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ပါဘူး”

ရီလုံ အံ့ဩသွားသည်။

ကောင်းပူအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမတော်စပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အတွက် ကျုပ် နို့လာပြီး အရေးဆိုရတာလဲ”

“ခင်ဗျားကကော သူနဲ့ ရန်ငြိုးမရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တစ် အိမ်သားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့ရတာလဲ”

ကောင်းပူ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်၏။

ရီလုံမှာ ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး ခပ်လေးလေး ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ယုစန်းဆီမှာ ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်စုံ ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ”

“ကျုပ်သိသလောက်ပြောရရင် ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်စုံဟာ အမြင့် တစ်ပေရှိပြီး ပန်းပုလက်ရာကောင်းသလောက် အရည်အသွေးသိပ်

ကောင်းတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုပဲ”

ရီလုံသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး ကောင်းပူအား မယုံကြည်နိုင် သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစမ်းအကဲခတ်လိုက်လေသည်။

“ယုစန်းတို့ တစ်အိမ်လုံး သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ရွှေနဂါးရုပ်တု တစ်စုံ ယုစုံတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ် အထူးလျှို့ဝှက်ဆောင်ရွက်ထားတာပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား... လောကမှာ လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ”

ကောင်းဝူသည် သဘောကျစွာနှင့် တဟားဟား ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရီလုံက သိလိုစောနှင့် အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သည်အကြောင်းတွေကို ဘယ်ကဘယ်လို သိလာရတာလဲ”

“ရီလုံ... ယုစန်းရဲ့ အိမ်ထောင်စုမှာ စုစုပေါင်းလူဦးရေ ဆယ်ခုနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ဆယ်ခြောက်ယောက်ကိုပဲ လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့တာကိုးဗျ”

ရီလုံသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အို... မဖြစ်နိုင်တာတဲ့ဗျာ၊ ဆယ်ခုနှစ်ယောက်စလုံး လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံခဲ့တာပဲ၊ လွတ်သွားတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ရီလုံ အခိုင်အမာပင် ပြန်ပြောသည်။

ကောင်းဝူက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး အေးစက်စက်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားလက်ဝါးစောင်းကြောင့် ရေတွင်းထဲကျသွားခဲ့တာကိုကော ခင်ဗျား မှတ်မိသေးရဲ့လား”

ရီလုံမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကာ အရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်။

“အို... သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ အဲဒီလူက မသေဘူးလား”

ရီလုံက တအံ့တဩလေသံဖြင့် ပြောသည်။

ကောင်းဝူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ မသေသေးဘူး၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော ခင်ဗျားမှတ်မိရဲ့လား”

“ယုစန်းရဲ့ သားနှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

ရီလုံမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီလူက ခင်ဗျားဆီမှာ အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

ကောင်းဝူ ခေါင်းညိတ်ထိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မကောင်းသူမယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ တတ်တက်ကြွကြွလုပ်တာတို့ အဖြူရောင်သိုင်းသမား တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ရီလုံ၏ လှောင်လုံးထေလုံးများကို ကောင်းဝူက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျားကြားဖူးတာ မကြားဘူးတာက

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ဒီကို ကျုပ်ရောက်မလာလည်း
တခြားလူတွေ ရောက်လာမှာပဲ။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်
မဟုတ် တစ်ယောက်က ကျုပ်လို့ပဲ အဖြူရောင်သိုင်းသမား ဖြစ်မှာပါ။”

ရီလုံသည် ကောင်းဂူ၏စကားကို နားမရှင်းဟန်ဖြင့် ပြန်မေး
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကောင်းဂူ၏မျက်နှာက တည်ကြည်သွား၏။

“ခင်ဗျားကို ဝိုင်းပြီးအရေးဆိုပေးဖို့ သိုင်းသမားအတော်များ
များဆီကို အကူအညီတောင်းထားတဲ့ ဖိတ်စာတွေ ကမ်းလှမ်းပေး
ပို့ထားတဲ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားက မသိသေးဘူးထင်တယ်”

ရီလုံသည် ကောင်းဂူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်
သွားလေသည်။

ကောင်းဂူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီဖိတ်စာ လက်ခံရရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေအနက် ကျုပ်ဟာ
ခင်ဗျားဆီ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့သူပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ရီလုံ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ဆီ ပထမဆုံးရောက်လာသူကတော့
ခင်ဗျားပဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ယုစန်းရဲ့ သားက နာမည်ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“ယုကျင်း”

ရီလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ၊ သူ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက သူ့ကို
နောက်တစ်ကြိမ် လုပ်ကြံဦးမလို့လား”

ရီလုံက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချ ... ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ လုပ်ပြမယ်”

“ဒါဆို စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကိုသတ်လိုက်ပြီ
ဆိုပါတော့၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေက ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်း
လက်ထိုက်ကြည့်နေမယ် ထင်သလား၊ အလွတ်မပေးမှာ သေချာတယ်”

ရီလုံ နှယ်ခမ်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ကျုပ်ကိုရှာလို့ တွေ့ကြဦးမှကိုး၊ ရှာမတွေ့ရင် ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားက ခြေရာဖျောက်မယ့်သဘောလား၊ ဒါဆိုလည်း
အချုပ်ပို့လိုက်တဲ့စာကို ရှာရချင်း ခင်ဗျားထွက်သွားဖို့ကောင်းတယ်”

ရီလုံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အပိုတွေလာပြောမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားပို့လိုက်တဲ့စာကိုရတာနဲ့
အချုပ် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြိုတင်
အတွက်ဆထားပြီးသား မဟုတ်လားဗျ”

ကောင်းဂူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ခင်ဗျားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကွက်ကျော်
ခြင်တတ်သားပဲ”

“ကျုပ် ထွက်မပြေးတဲ့အကြောင်းက ခင်ဗျား ဒီကိုလာတဲ့ အကြောင်းရင်း အစစ်အမှန်ကို သိချင်လို့ပဲ၊ နောက်ပြီး တခြားအရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်”

ကောင်းဝူက စကားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အထင်ဆေးလို့ပဲ မဟုတ်လား”

ရီလုံ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ယူကျွင်း အတွက်သာဆိုတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့အတူမလာရတာလဲ”

သူ့စကားတွင် ကောင်းဝူအား မယုံကြည်ဟန် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကောင်းဝူမှာ ထောင်းခနဲ ခံပြင်းစိတ်ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘာလဲ ... ကျုပ် ဒီကိုလာတာ ခင်ဗျားဆီက ရွှေနဂါးရုပ်တု တစ်စုံ လိုချင်လို့လာတယ်လို့ ထင်နေသလား”

ကောင်းဝူသည် မခံချင်သဖြင့် ခတ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“အို... ဒီအရုပ်တွေကို ခင်ဗျားလိုချင်ရင် လွယ်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရီလုံသည် လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသော အိမ်ဖော်လုလင် နှစ်ဦးသည် ဝဲယာ

ခက်တစ်ချက်ရှိ ကန့်လန့်ကာများနောက်ကွယ်မှ ခွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လုလင် နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်တွင် အနက်ရောင် သစ်သားဗန်းအစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်လာကြ၏။

ဗန်းပေါ်တွင် ပိုးပဝါစများအုပ်ထားသဖြင့် ဗန်းထဲတွင် မည်သည့်အရာပါရှိသည်ကို မသိနိုင်ချေ။

ရီလုံသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်လာသည်။

သူ၏ အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက်သည်လည်း လင်းနီနှစ်ကောင် ထပ်ထပ်အလား ကြွတတ်သွားသည်။

သူ၏လက်အစုံ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လေပြင်းတစ်ချက် ဖြစ်ပေါ်ပြီး ဗန်းပေါ်တွင်အုပ်ထားသော ပိုးပဝါစများ လွင့်ကျသွားသည်။

ထိုအခါ ဗန်းနှစ်ခုပေါ်တွင် လက်ရာအလွန်ပြောင်မြောက်လှပြီး မှောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသော ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်စုံ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းဝူသည် ထိုရွှေနဂါးရုပ်တုများကို တအံ့တဩငေးမောကြည့်ရှုရင်း အမှန်တကယ်ပင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရုပ်တုဖြစ်ကြောင်း ဓုတ်ချက်ချမိလေ၏။

“သည်ရုပ်တုတွေကို ခင်ဗျားအလိုရှိရင် ယူသွားနိုင်ပါတယ်”

ရီလုံက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ကို ဝေ့ယမ်း အချက်ပြလိုက်၏။
အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ယောက်သည် ဗန်းများကို စားပွဲပေါ်တင်
ထားလိုက်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ခွာ၍ ရပ်နေလိုက်ကြ
၏။

ကောင်းဂူသည် ရုပ်တုများတင်ထားရာ စားပွဲဆီသို့ တစ်လှမ်း
ချင်း ချဉ်းကပ်သွား၏။

ထို့နောက် ရီလုံအား အေးစက်စက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီအရုပ်တွေကို ကျုပ် ယူသွားနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ရီလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ခင်ဗျားအလိုရှိရင် ယူသွားနိုင်တယ်လို့

ကျုပ် ပြောထားပါတယ်”

ကောင်းဂူသည် ရုပ်တုကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ဦးသည် လေထဲမြောက်

တက်သွားသည်။

သူတို့၏လက်ထဲတွင်လည်း အသွားထက်လှသော ဓားတစ်

လက်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး ကောင်းဂူအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ

လေသည်။

အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ဦးနှင့် ကောင်းဂူမှာ အလွန်နီးကပ်နေ၍

၎င်းတို့က ဓားရှည်ဖြင့် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ

ကောင်းဂူအဖို့ ရှောင်တိမ်းရန် အလွန်ပင် ခဲယဉ်းသွားလေသည်။

သို့သော် တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် ကောင်းဂူ၏ ရုပ်တုကို
နှစ်ဦးကိုင်လိုက်သော ညာလက်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွား
လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ဘယ်လက်သည်လည်း အပေါ်သို့
မြောက်တက်သွားသည်။

ထို့နောက် သူတို့တိုက်ခိုက်လာသော ဓားဦးနှစ်ခုအား ဖမ်းညှပ်
လိုက်လေသည်။

ကိုယ်ဖော့ခုန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သူနှစ်ဦးမှာ သူတို့မျှော်လင့်

သလို ကောင်းဂူအား ဓားဖြင့်မထိုးမိဘဲ သူတို့၏ဓားများကို

ဖမ်းညှပ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ဟန်ချက်လွဲကာ

ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ကောင်းဂူသည် ဖမ်းညှပ်ထားသော ဓားနှစ်လက်ကို ဆောင့်

လိုက်ရာ အိမ်ဖော်နှစ်ဦးစလုံး ကိုရိုးကားယားနှင့် လွင့်ထွက်

ကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရီလုံသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်

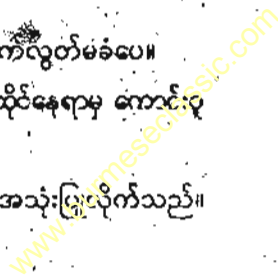
သွားသည်။

သို့သော် သူသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပေ။

သူ့ကိုယ်လုံးကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကောင်းဂူ

အချိန်ဖြင့်ခုန်ထွက်သွားသည်။

ကောင်းဂူသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ကို လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး နောက်ကျွမ်းပစ်၍
စည်ခန်းမဆောင်မှ အရှေ့ဘက်အဆောင်ဆီသို့ ခုန်ကူးသွားသည်။

ရီလုံကလည်း ကောင်းဝူနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ
သွားလေသည်။

အရှေ့ဘက်ဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူသည် သူ၏ အပေါ်ဖုံးဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်ပြီး တံခါး
ပေါက်အနီးရှိ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏ကတ္တီပါကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ခါးကြားတွင် အစီ
အရီချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြှောင်ငါးလက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဓားမြှောင်အားလုံးမှာ တစ်ပေခန့်စီ ရှိကြ၏။

ရီလုံသည် ကောင်းဝူ၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားများကို
သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် အနည်းငယ် 'တွေ့ငေးသွားသည်။
အတန်ကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ကောင်းဝူ၏မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဓားမြှောင်ငါးလက်ကောင်းဝူ အစစ်အမှန်ပဲလား”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အယောင်ဆောင်လုလိမ့်ထင်
လို့လား”

“လူကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဓားတွေက အစစ်တွေပါပဲ”

ကောင်းဝူသည် ဓားမြှောင်ငါးလက်ကို လက်ဖြင့် မသိမသာ
ခွဲလိုက်၏။

ပြီးမှ ရီလုံကို ခပ်ယုယုပြုံးပြကာ ...

“ဓားမြှောင်ငါးလက်ဂိုဏ်းရဲ့ ဓားတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားသူ
အယောင်ဆောင်ဖို့ လိုသေးလို့လား”

ကောင်းဝူ၏ဓားများကိုကြည့်နေရာမှ ရီလုံ လှမ်းပြောလိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ဓားမြှောင်ငါးလက်ကောင်းဝူ မဟုတ်
ရင် ဒီဓားတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့်လည်း အသုံးချတတ်မှာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

လုံရီက ကောင်းဝူအားကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

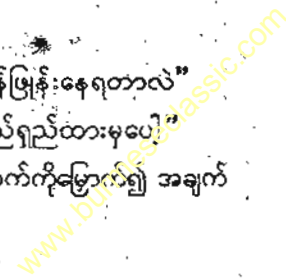
“အခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ နာမည်ကြီး ဓားမြှောင်ငါးလက်ကောင်း
ဝူရဲ့ ဂိုဏ်းပညာကို လက်တွေ့လေ့လာဖို့ အခွင့်အလမ်းရတာ အထူးပဲ
အိသာမိပါတယ်”

ဟု ပြော၏။
ကောင်းဝူ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“ဒါနဲ့ဗျား ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့အချိန်ဖြုန်းနေရတာလဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့”

ရီလုံက ရိတ်တိပြောရင်း သူ၏ဘယ်လက်ကိုမြှောက်၍ အချက်
ခွဲလိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက လွင့်စဉ်ထွက်သွားသော အိမ်ဖော်လုလင် နှစ်ဦးသည် ဘယ်ညာခွဲ၍ ရောက်ရှိလာကြပြီပြီ ကောင်းဝူအား ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဓားနှစ်လက်သည် ကောင်းဝူ၏ ဘယ်ညာ နံကြားနှစ်ဘက်စီ သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာ၏။

ကောင်းဝူ၏ ညာဘက်လက်သည် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ လျင် မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူ၏ခါးကြားတွင်းမှ ဓားတိုတစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲထုတ် လိုက်ပြီး ညာဘက်မှရန်သူအား အလစ်ပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မျှော်လင့်မထားသော တန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်၍ ညာဘက်မှ ရန်သူမှာ မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ ရင်ဝတွင် ဓားစိုက်ဝင်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားရလေသည်။

ဘယ်ဘက်လက်မှ တိုးဝင်လာသောဓားဦးသည် ကောင်းဝူ၏ နံကြားကိုထိုးမိရန် တစ်လက်မခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကောင်းဝူသည် ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

ရန်သူ၏ဓားသည် သူ့ကို မထိုးမိတော့ဘဲ လွဲချော်သွားလေ ၏။

ကောင်းဝူသည် ယင်းသို့ ကိုယ်ကိုစောင်း၍ လှည့်ထွက်လိုက် သည့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘက်လက်က ဓားတိုတစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရန်သူ၏နံကြားကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

“အား...”

ရန်သူမှာ မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသကဲ့သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသေဆုံး သွားလေသည်။

မိမိ၏ အိမ်ဖော်လုလင်နှစ်ယောက် မျက်စိအောက်တွင် သေ ဆုံးသွားသည်ကို မြင်တွေ့ရသော်လည်း ရီလှုံမှာ သူနှင့်မဆိုင်သလို ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ၏။

သူ၏အမူအရာကား လွန်စွာ အေးတိအေးစက်နိုင်လှလေသည်။

သူ၏ မိမိ၏လူနှစ်ဦး အရေးနိမ့်သွားသည်ကို တွေ့ရသည့်တိုင် ကောင်းဝင်အား ဝင်ရောက်ဟန့်တား တိုက်ခိုက်ခြင်း လုံးဝ မပြုချေ။

ကောင်းဝူသည် ရန်သူတို့ကိုယ်တွင် စိုက်ဝင်နေသော ၎င်း၏ ဓားတိုများကို ခပ်အေးအေးပင် ပြန်လည်နှုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ဤသည်ကိုကြည့်ရင်း ရီလှုံက ချီးကျူးသလို စကားဆို လိုက် သည်။

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး... တော်သားပဲ”

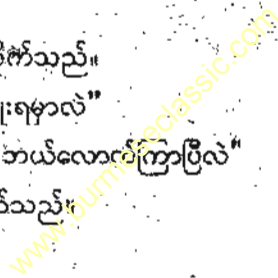
“ကျုပ်ကို ချီးကျူးဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ကသာ ခင်ဗျားကို ချီးကျူးရမှာပဲ။”

ရီလှုံ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ကျုပ်ကို ချီးကျူးရမှာလဲ”

“ဒီလူနှစ်ယောက် ခင်ဗျားနဲ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ရီလှုံ မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ကြာပါပြီ၊ သူတို့တွေ ငယ်ငယ်တည်းက ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျား အတော်နေနိုင်တဲ့လူ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်နဲ့ အတူနေလာတဲ့ ကိုယ့်လူနစ်ယောက် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အသတ်ခံရတာတောင် လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩချီးကျူးလို့မဆုံးဘူး”

ရီလဲ့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒါက ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ကျုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်တွေကို လှေလာချင်လို့ သူတို့ကို အသေခံတိုက်ခိုက်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား သေသေချာချာကော မြင်လိုက်ရရဲ့လား၊ ခင်ဗျားမှာ နောက်ထပ် အသေခံရမယ့်တပည့်တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ရီလဲ့က မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခန်းမဆောင်အနီးရှိ ပန်းရုံသုံးရုံ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။

ပန်းရုံများကြားမှ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော ဓားရှည်ကိုင်လူသုံးဦး ခုန်ထွက်လာပြီး ကောင်းဂူအား ပြိုင်တူ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းဂူက တစ်ဖက်တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ဓားရှည်ကိုင် ရန်သူသုံးဦးသည် ကောင်းဂူနောက်သို့ လိုက်၍ ဆေးသုံးလက်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခုတ်ပိုင်းလိုက်ကြသည်။

သို့သော် ဓားသုံးလက်သည် ကောင်းဂူကို မခုတ်မိဘဲ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်ပိုင်းမိကာ သစ်ပင်မှာ သုံးပိုင်းပြတ်ထွက်သွားသည်။

ဓားသမား သုံးယောက်သည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဆောင်းဂူထံသို့ သုံးဘက် သုံးတန်ခွဲ၍ ခုန်ဝင်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းဂူသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

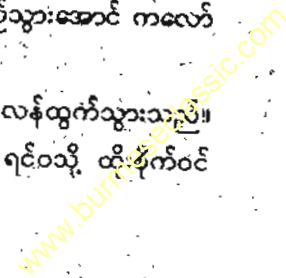
သူ့ထံသို့ သုံးဘက်သုံးတန်မှ ပြိုင်တူဝင်လာသော ဓားသုံးယောက်အား သူ၏ဓားဖြင့် တွေ့ယမ်းခုခံ ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ၏ဘယ်လက်ဖြင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်မှ ရန်သူကို ထိမှန်အောင် ခစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ညာလက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် အလယ်တည့်တည့်မှ ခုတ်လှေသော ရန်သူ၏ဓားရှည်အား လွင့်စဉ်သွားအောင် ကလော်ကလော်ပစ်လိုက်သည်။

အလယ်မှ ရန်သူသည် ဓားကောလူပါ လန်ထွက်သွားသည်။

ကောင်းဂူ၏ဓားရှည်သည် ထိုရန်သူ၏ရင်ဝသို့ ထိမှန်ဝင်သွားသည်။

ကောင်းပူ၏လျှင်မြန်တိကျသော တန်ပြန်တိုက်ကွက်များကို မြင်ရသော ညာဘက်မှရန်သူသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ကြက်သေသေနေ၏။

ထိုစဉ် ကောင်းပူ၏ကိုယ်သည် လျှင်မြန်စွာ တစ်ပတ်လှည့် လာပြီး လက်ထဲမှ ဓားရှည်ဖြင့် ကြက်သေသေနေသော ရန်သူကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ကောင်းပူနှင့် ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးဦးတို့၏ တိုက်ပွဲကို အစအဆုံးပင် ရိုလုံက မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရန်သူသုံးဦးကို ရှင်းပစ်ပြီးသည့်နောက် ကောင်းပူသည် ရိုလုံ အား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ရဲ့ဓားကွက်ကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရမှာပေါ့”

ရိုလုံသည် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လေသံမလျှောဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားကွက်က တစ်မူထူးခြားတာတော့ အမှန်ပဲ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ ပျော့ကွက်ဟာကွက်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျား ရဲ့ ဘယ်ဘက်အခြမ်းကိုဖို့ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်းကွက်တစ်ရာ အတွင်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်နိုင်မှာ သေချာတယ်”

ရိုလုံ၏စကားကြောင့် ကောင်းပူ၏စိတ်တွင် အနည်းငယ်ထိထိ လန့်သွားသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်တွင် ပျော့ကွက် ဟာကွက်ရှိသော နေရာမှာ ဘယ်ဘက်အခြမ်းဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကို ရိုလုံသည် တွေ့အောင်ရှာနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူစိုးရိမ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်စေဘဲ ခပ် အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထင်လို ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် လက်တွေ့စမ်းကြည့် ဆါ့ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

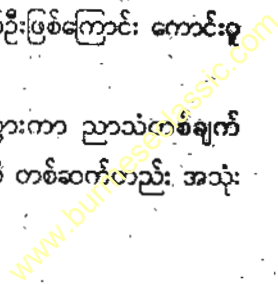
ရိုလုံက မခိုးမခန့်နှင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ရုတ် တရက် ကောင်းပူအား ခုန်အုပ်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့ သည်။

အနီးသို့ ရောက်ရှိမလာသေးမီမှာပင် ရိုလုံ၏အတွင်းအားအရှိန် အ ကောင်းပူ၏မျက်နှာသို့ လာရောက်ဟပ်မိ၏။

ရိုလုံသည် အတွင်းအားကြီးမားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကောင်းပူ သိလိုက်ရသည်။

ကောင်းပူက အားကျမခံဘဲ မာန်သွားကာ ညာသံတစ်ချက် ဆွဲ၍ ရိုလုံအား ဓားကွက်ဆယ်ခုနှစ်ကွက်ကို တစ်ဆက်တည်း အသုံး မြန် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

၂၈ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရီလုံသည် လက်ဝါးသိုင်းများကို အသုံးပြု၍ ကောင်းဝူ၏ ဓားကွက်အားလုံးကို ကာကွယ်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူ၏ ဓားချက်များသည် ရီလုံ၏လက်ကို ဓားသွားနှင့် တစ်ချက်မျှမခုတ်မီဘဲ အပြားလိုက်သာ ထိမိသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရသည်။

ဓားနှင့်လက်ဝါး ထိတွေ့မိသောအခါ သံချင်းထိတွေ့သကဲ့သို့ တချွင်ချွင်အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရီလုံသည် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား သံခဲကျောက်ခဲများကဲ့သို့ မာကျောအောင် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ထားခဲ့ပုံ ရလေတော့၏။

ရီလုံ၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကြောင့် ကောင်းဝူမှာ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

သို့သော် လက်ကမူ အလျှော့မပေးဘဲ ပို၍ လျင်မြန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကောင်းဝူ၏ ဓားသိုင်းကွက်များအားလုံးကို ရီလုံက ကာကွယ်ပျက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

ရီလုံသည် ကောင်းဝူ၏ ဓားကွက်များကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပုံ ရသည်။

ကောင်းဝူ လှုပ်ရှားသည်နှင့် ဓားသွားအနှုတ်အသိမ်း အထိုးအခုတ်ကို ရီလုံ ကြိုတင်သိရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းဝူသည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ထပ်မံထုတ်ယူလိုက်၏။

ရီလုံက လက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့် ဖိ၍တိုက်သည်။ ကောင်းဝူ ရှောင်တိမ်းပေးရသည်။

ရီလုံက ကောင်းဝူနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါတိုက် နှိပ်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူက ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဆီး၍တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် နီလုံ လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူ့ကိုယ်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်သွား၏။

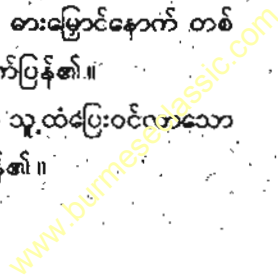
ဤတွင် အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်နေသော ကောင်းဝူက ရီလုံအား ဓားမြှောင်ဖြင့်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဝိုး...”
ဓားသည် အရှိန်ဖြင့် လွင့်ထွက်သွား၏။

သူ့မျက်နှာဆီသို့ တည့်မတ်စွာပြေးဝင်လာသော ဓားမြှောင်ကို ရီလုံသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အပြားလိုက်ညှပ်၍ ဖမ်းယူလိုက်၏။

ကောင်းဝူသည် ဘယ်လက်ဖြင့် ခါးမှ ဓားမြှောင်နောက် တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ၍ ထပ်မံပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်၏။

ရီလုံက ဖမ်းမိထားသော ဓားမြှောင်နှင့် သူ့ထံပြေးဝင်လာသော ဒုတိယဓားမြှောင်ထံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်၏။

“ခွင့်...”

လမ်းခလတ်လေးထဲတွင် ဓားမြှောင်နှစ်လက် အရှိန်ဖြင့်ထိမှန်ကာ ကျသွား၏။

ကောင်းဝူသည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာပြီး လက်မှတ်စားရှည်ဖြင့် ရီလုံအား တအားထိုးချလိုက်လေ၏။

အင်အား ပိုမိုပြင်းထန်စေရန် ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်၍ ထိုးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရီလုံသည် ကမန်းကတန်းပင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိရုံနှင့်ပင် ကျောနောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ခဲနေသည်ကို သိရှိလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ကောင်းဝူသည် သူ့အား အစွမ်းကုန်ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

ရီလုံမှာ တိုက်ပွဲအတွေ့ကြုံများသူပီပီ အကျဉ်းအကျပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော်လည်း ပျာလောင်ခပ်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာထား၍ ကောင်းဝူအား ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ အရှိန်ဖြင့်တိုးဝင်လာသော ဓားကို ရုတ်တရက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းညှပ်ထားလိုက်လေသည်။

အတွင်းအားနှစ်ခု ညီနေသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တည်ငြိမ်စွာရပ်နေကြလေသည်။

ကောင်းဝူ၏ဓားသည် ရီလုံ၏ ရင်ညွန့်နှင့် သုံးလက်မသို့အကွာတွင် ရောက်နေသော်လည်း ရှေ့သို့ဆက်မတိုးနိုင်တော့ပါချေ။

“ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းကွက်က ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမယ့် ခြောက်ပိုပြီး လျင်မြန်သွက်လက်ဖို့ လိုသေးတယ်”

ရီလုံက ရိတ်တီပြောလိုက်သည်။
ကောင်းဝူ မဲ့ပြီးပြုံးကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဓားကွက်ကြားမှာ အသက်ဆွာက်ရမှာပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ရီလုံ မျက်မှောင်ကြူတံ၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဓားကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာကြာဆက်ပြီး ခုအတိုင်း လက်ဝါ နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းညှပ်ထားနိုင်မှာမို့လဲ၊ မကြာခင်ခင်ဗျား ဇောချွေးပြန်လာမှာပဲ၊ ချွေးထွက်လာတဲ့ ခင်ဗျားလက်တွေက အျုပ်ဓားကို မြဲအောင်ဖမ်းညှပ်ထားနိုင်မှာလား၊ အဲဒီကျရင် ကျုပ်ဓားက ခင်ဗျားရင်ကို ခွဲပစ်လိုက်မှာပဲ”

ရီလုံ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်တရားတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် လက်ဝါးဆွဲချွေးမစို့ခင် ခင်ဗျား အရင်သေရမယ်ဆိုတာ ထည့်တွက်ပါဦး”

“ခင်ဗျားမှာ လက်သုံးချောင်းမှမပါတာဘဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

ရီလုံက ရယ်မောရင်း အသံတစ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကဲဟေ့ ... မင်းတို့ ထွက်လာခဲ့

ကြပေတော့”

“ သူ၏စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့် ပန်းရုံနှစ်ခု၏နောက်ကွယ်မှ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ဦးက လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

၎င်းတို့လက်ထဲတွင် သံစူးလက်နက်တစ်ခုစီကို ကိုင်ဆောင် ထားကြသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးသည် ကျောင်းဝှမ်းဝှမ်းနောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လေတိုးသံကြောင့် ရန်သူများထွက်ပေါ်လာသည်ကို သိရှိသော် လည်း ကောင်းစွာ နောက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲနေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနောက်မှာ ကျုပ်လူနှစ်ယောက် ရောက်နေတာကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

ရီလုံက ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် သိသားပဲ”

ကောင်းစွာ အေးစက်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ ကျုပ်တပည့်ရင်း ကျူးကဲ့နဲ့ ကျူးဖုံးဆိုတဲ့ ညီ အစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ကိုင်ဆောင်အသုံးပြုတဲ့ လက်နက်သံစူး လျှို့ဝှက်လက်နက်အကြောင်း ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့”

ရီလုံက ခြိမ်းခြောက်သလို ပြော၏။

ကောင်းစွာ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်သည်။

သံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်သည် အင်အားအလွန်ပြင်းထန်ပြီး ဝန်မလွဲဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ကြိမ်လျှင် သံစူးဆယ်ခုနှစ်ခု တစ်ပြိုင် တည်း ပစ်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသော လက်နက် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်အကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

“သူတို့အကြောင်း ကျုပ်သိထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျား လျှာရှည် ချော့ရာ မလိုပါဘူး”

သူက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ရီလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဓားကို ကျုပ်က ဖမ်းဆုပ်ချုပ်ကိုင်ထားလို့ ခင်ဗျား ထွက်လို့မရပါဘူး။ အခုနေ သူတို့က ခင်ဗျားဆီကို သံစူးတွေကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားကျောပြင်တစ်ခုလုံး စကားပေါက်တွေဖြစ် သွားမှာ သေချာတယ်”

ကောင်းစွာ နှာခေါင်းခွံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလိုသာ ပါးစပ်နဲ့လူသတ်ရမယ်ဆိုရင် အလောင်းတွေ ထွက်လို့တောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လေကုန်ခဲနေမယ့် ဓား ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မဖြစ် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပေါ့”

ရီလုံသည် မခံချင်စိတ်ဖြစ်သွားပြီး သူ့လူများကို အော်ဟစ် ချစ်ခင်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေး... ဟေး”

ရီလုံ၏ အချက်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောင်းဝူသည် သူ၏ဓားကိုလက်လွှတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ဖော့၍ အပေါ်သို့ ခုန်ပျံမြောက်တက်သွားသည်။

အချက်ပေးသံကြောင့် အကယ်၍ ကျူးညီနောင်ထံမှ သံစူးများ ပစ်လွှတ်ခဲ့လျှင် လေထဲသို့ခုန်တက်သွားသော ကောင်းဝူအား ထိမည် မဟုတ်ဘဲ မူလနေရာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရီလုံကို ထိမှန်ပေရောမည်။

ကောင်းဝူ အပေါ်သို့ခုန်တက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရီလုံသည် သူ့လက်တွင်ညှပ်ဖမ်းထားသော ဓားကို ကောင်းဝူထံ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ဓားမြှောင်သည် ကောင်းဝူထံ တရှိန်ထိုး ပြေးဝင်မြောက်တက် သွားသည်။

ကောင်းဝူသည် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဓားတိုတစ်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့နောက်မှ ပစ်လွှင့်လိုက်ပါလာသော ဓားဦးကို ဓားဖြင့် ဆတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဓားဦးသည် လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ အထက်သို့ ဆက်လက်ထောင်တက်သွား၏။

သူ့ဘေးမှဖြတ်သွားသော ဓားဦးကို လက်ဖြင့်ဆတ်ခနဲဖမ်း ဆုပ်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ အလွန်လျင်မြန်သွက်လက်ကာ ဆွဲလှသည်။

သူ၏ သွက်လက်တိကျသော လှုပ်ရှားမှုများကိုကြည့်၍ ရီလုံ၏ စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ချိုးကျူးမိလိုက်၏။

မိမိသည် ကျူးညီနောင်အား သံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်ဖြင့်ပစ် အမိန့်ပေး၏။

သို့သော် ကျူးညီနောင်သည် အမိန့်ကိုမနာခံဘဲ အထယ်ကြောင့် မြားများမပစ်လွှတ်ရသနည်း။

ရီလုံသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျူးညီနောင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ရီလုံမှာ သူတွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်ပင် အမိန့်ကို မနာခံသည့် ကျူးညီနောင်အား အရေးယူအပြစ်ပေးရန် နှိပ်စားတော့ကြောင်းကို ရီလုံက နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ကျူးညီနောင်ကိုင်ဆောင်ထားသော သံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်သည် ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းခံရ၍ အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်ပျက်စီးနေသည့် အခြေအနေကို သူ တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

လက်ဝဲဓား

ကျူးညီနောင်တို့၏ မြားစကြာများကို အပိုင်းပိုင်းကျိုးပြတ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သူမှာ အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိ လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးဝင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အရပ်အလွန်မြင့်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခုနှစ်ပေခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ထိုသူ၏မျက်နှာက ကြည့်မျှော်ရှုပျော်ရှိသော်လည်း ဆံပင်များကို ဖားလျားချထားသည့်အတွက် အနည်းငယ် အကြည့်ရဆိုးနေ၏။

သူ၏ပုံစံက တောပျော်ရသေ့တစ်ပါးနယ်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဘယ်လက်တွင် အသွားနှစ်ဖက်ပါရှိသော ဓားရှည်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူ၏ပုံစံနားသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ကောင်းဝူနှင့် ရီလုံတို့ ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

ကျူးညီနောင်သည် ကြောက်လန့်စွာနှင့် ကြက်သေသေနေရာ သတိပြန်ဝင်လာပြီး အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုသူ အဖြေမပေးသေးမီမှာပင် ရီလုံက ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား လက်ဝဲဓားကျင်းစန်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေလိုက်သည်။

ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျူးညီနောင်တို့ ကွက်ခနဲ နှက်နာပျက်သွားကြ၏။

ကျင်းစန်းကို ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူးကြသော်လည်း သူ၏နာမည် သတင်းကို နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြားဖူးထားကြပါသည်။

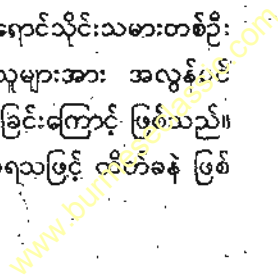
ကျင်းစန်းသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်သားအရွယ်ကပင် တောင်စိုင်းပြည်နယ်၌ကျင်းပသော သိုင်းပညာပြိုင်ပွဲတစ်ခုတွင် ထိပ်တန်း သိုင်းသမားကြီးငါးဦးကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

မကောင်းမှုကျူးလွန်သော အနက်ရောင်သိုင်းသမားမှန်သမျှ ထွင်းစန်းအား အဝေးမှရှောင်ရှားကြသည်။

အကြောင်းမှာ ကျင်းစန်းသည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် မကောင်းမှုကျူးလွန်သူများအား အလွန်ပိုင်

ဇုန်းတီးစက်ဆုပ်ကာ မညှာမတာ ဆုံးမတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရီလုံသည် ကျင်းစန်းကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် လိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ယုကျင်း၏ဖိတ်ကြားချက်ကြောင့်သာ သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုလည်း တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်မိသည်။

ကျူးကိုသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော်လည်း သူ၏သံစူး လျှို့ဝှက်လက်နက် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရ၍ အလွန်ပင် စိတ်ဆိုးနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျင်းစန်းအား အော်ငေါက်ကာမေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့သံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရတာလဲ”

ကျင်းစန်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ...

“သည်အတွက် ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်ဘူးလား၊ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျူးကိုက ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

“ခင်ဗျားကိုသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အင်္ကျီလက်များကြားမှ တစ်ဖက်လျှင် သံစူးခုနှစ်ခု ထွက်လာပြီး ကျင်းစန်းထံသို့ ဦးတည်ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ကျူးကိုနည်းတူ ကျူးဖုံးကလည်း ကျင်းစန်းထံသို့ သံစူးဆယ်လေးခုကို ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် သံစူးနှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုဖြင့် အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသော်လည်း ကျင်းစန်းသည် လုံးဝ တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ ဘယ်ဘက်လက်တွင်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားရှည်ကို လျင်မြန်စွာ ဖော့ဖမ်းလိုက်သည်။

ဓားရှည်တစ်လက်သည် ဓားစကြာများပမာ လျင်မြန်စွာ တရိုပ်ရိုပ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူထံသို့ တိုးဝင်လာသော သံစူးနှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုစလုံး လျင်မြန်စွာလည်ပတ်နေသောဓား၏ ရိုက်ထုတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ကျူးညီအစ်ကို၏ မျက်နှာများသည် ဆွေးဆုတ်သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားကြသည်။

ရီလုံက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်သည်။

“နာမည်သတင်းကြီးသလောက် ပညာကလည်း အဆင့်မြင့်ပါပေတယ်”

ကျင်းစန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

ရီလုံက ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း ဖိတ်စာရလို့ လာတာလား”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျင်းစန်းက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်က လူမဆန်ဘဲ ရက်စက်လွန်းလို့ ဖိတ်စာရချင်း ကျုပ် လာခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပြီ”
ကောင်းဝူက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပေါ့ဗျာ၊ ဘာ
ဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ကျင်းစန်းက မေးလိုက်သည်။
ကောင်းဝူက တာဝန်ခွဲဝေလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အရင်ရောက်လာလို့ ရီလုံဟာ ကျုပ်အတွက်ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟိုကျူးညီနောင်ကိုတော့ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ဆောင်
ရွက်နိုင်ပါတယ်”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

“အို... ရပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူပဲဆုံးမဆုံးမ မကောင်းမှုကျူး
လွန်သူကို ဆုံးမရဖို့သာ အဓိကပါ”

“ကျုပ် ရီလုံနဲ့တိုက်လို့မနိုင်ဘဲ သေသွားရင်တော့ ခင်ဗျား
သူနဲ့ဆက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပါ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
နေစဉ်မှာတော့ ခင်ဗျား လုံးဝ ဝင်မကူဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ကောင်းဝူသည် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မြင်မြင်ချင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့
ခင်မင်မိပါတယ်၊ ရီလုံနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ကျုပ် အနိုင်ရတဲ့အခါ ခင်ဗျားနဲ့
အတူ အရက်သောက်ချင်တယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ် သေသွားရင်

ကျုပ်ကို ခင်မင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့အလောင်းပေါ်ကို အရက်
ဆစ်ခွက် လောင်းချပေးပါ”

ကျင်းစန်း ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ... ခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
စတင်ကြရအောင်”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကောင်းဝူသည် ရီလုံအား စတင်တိုက်
ခိုက်လိုက်၏။

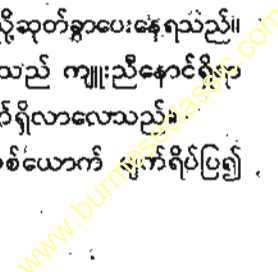
ရီလုံသည် အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို ကောင်းဝူ၏ခန္ဓာကိုယ်
ဘယ်ဘက်ခြမ်းကိုသာ ဖိ၍ တိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ့်ငါးကွက်ခန့် အပြန်
အလှန် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ ရီလုံ၏တိုက်ကွက်များကြောင့်
ကောင်းဝူသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်ခွာ
ဆေးလိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုအခြေအနေကိုကြည့်ရင်း ကျင်းစန်း
သည် ကောင်းဝူအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ရီလုံ၏ လက်ဝါးသိုင်းကွက်များက ပိုမိုပြင်းထန်လာလေ၏။
ကောင်းဝူမှာ တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်ခွာပေးနေရသည်။
ထိုသို့ဆုတ်ရင်းဆုတ်ရင်း ကောင်းဝူသည် ကျူးညီနောင်ရီးဗာ
နှင့် ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျူးညီနောင်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှက်ရိပ်ပြု၍
ဘစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားလာကြသည်။

ကျေးကိုက ကျင်းစန်းထဲသို့ အင်္ကျီလက်မောင်းအတွင်းမှ သံစူးဆယ်လေးချောင်းကိုထုတ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ကျေးကိုသည် ကျင်းစန်းထဲသို့ မြားများပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ ၎င်းအား လုပ်ကြံလိုခြင်းထက် ကောင်းစွာ သွားရောက် မကူညီနိုင်အောင် ကြိုတင်ဟန့်တားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကောင်းစွာ နှိမ့်သွားလျှင် သူတို့ဆရာတပည့်သုံးဦး ပူးပေါင်း၍ ကျင်းစန်းအား နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျင်းစန်းသည် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများသူပီပီ တစ်ချိန်လုံး ကျူးညီနောင်ကို အလစ်မပေးဘဲ သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျေးကိုက သူ့ထံပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားဆယ်လေးလက်ကို ဓားဖြင့် အလွယ်တကူပင် ရိုက်ထုတ်နိုင်လိုက်ပေသည်။

သံစူးလျှို့ဝှက်လက်နက်အားလုံး လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျင်းစန်း၏ဓားသည် လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာဖြင့် ကျေးကို၏ နံကြားသို့ ထိုးစိုက်ဝင်ရောက်သွား၏။

“အား...”

ကျေးကိုမှာ ညည်းသံတစ်ချက်သာပြုနိုင်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျူးဖုံးသည်လည်း ရင်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစိုက်လျက်တန်းလန်း လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းစွာ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မရှိချေ။

ကောင်းစွာသည် ရီလုံနှင့်တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း အာရုံပျံ့လွင့်စွာ ရှိစေရန် ထိန်းချုပ်၍ ကျူးညီနောင်ကို အလစ်မပေးဘဲ တစ်ချိန်သုံး သတိနှင့်နေခဲ့၏။

သူ၏ နောက်ကျောဘယ်ဘက်နှင့် ခါးမှစားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ ကျူးဖုံးအား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ကျူးဖုံးသည် ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း အနည်းငယ်နောက်ကျသွားသည့်အတွက် ရင်တွင်ဓားစိုက်ဝင်သွားပြီး သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းစွာက ဝပ်၍ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည့်အတွက် ကျူးဖုံးပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားများသည် ကောင်းစွာကိုမထိဘဲ ၎င်းနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေသော ရီလုံထံသို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ရီလုံက သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသုံးပြု၍ မြားများကို ခြိတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဤတဒဂံအချိန်တွင် ရီလုံသည် ကောင်းစွာအား သတိမထားနိုင်အဲ လက်တလော်အန္တ ရာယံဖြစ်သော မြားများကိုသာ အာရုံစိုက်၍ အလုပ်ရှုပ်သွား၏။

ဤတွင် ကောင်းစွာသည် သူ၏ဓားရှည်ကို ဝှေ့လမ်း၍ ရီလုံထံ နှစ်ဝင်သွားပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ထိုးနက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

၄၄ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရီလုံသည် ကမန်းကတန်း နောက်သို့ခုန်ဆုတ်၍ ကောင်းဂူ၏ ဓာချက်များကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ကောင်းဂူက အလွတ်မပေးဘဲ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

ရီလုံသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်းလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်ခွာလိုက်ရ ပြန်ပြီး သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကောင်းဂူကို ထိုးသွင်းလိုက်သော ဓားရှည်ကို ရှေးနည်းတူ ဖမ်းညှပ်၍ ချွယ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခြွမ်း...”

မြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ကောင်းဂူ၏ဓားရှည်သည် ထက်ပိုင်း ကျိုးသွားသည်။

ဓား၏ထိပ်ဦးဘက်အပိုင်းသည် ရီလုံ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြား တွင်ရှိနေပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းက ကောင်းဂူ၏လက်တွင် ရှိနေပေသည်။

ကောင်းဂူ၏လက်တွင် ကျန်ရှိနေသောဓားတစ်ပိုင်းမှာ မူလထိုး သွင်းလိုက်သော အတွင်းအားအရှိန်ကြောင့် ရှေ့သို့အရှိန်မပျက်တိုး ဝင်သွားကာ ရီလုံ၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

ဤဖြစ်ရပ်မှာ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်ရပ်ဆန်း တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ရီလုံအနေနှင့် ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့်မထားမိ ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရလိုက် ဘဲ ရင်ဝတွင် ဓားဖြင့်ထိုးခံလိုက်ရသည်။

သူ၏မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံး ပြူးထွက်နေသည်။

ထိုမျက်လုံးများတွင် ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ မယုံကြည်

အောင် အံ့ဩခြင်း စသည်များ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။

ကောင်းဂူ၏ဓားသည် ပထမတန်းဓား ခိုင်ခံ့ထက်မြက်သော

ကောင်းတစ်လက်ဖြစ်သည်မှာ သေချာ၏။

အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားရပါသနည်း။

ကောင်းဂူက ရီလုံအား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဓားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက အခုလိုပဲ တစ်ခါ

ကျိုးသွားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပန်းပဲဆရာကြီးတွေကို ပြသပြီး

ဆက်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဆက်နေရာက အားပျော့

တဲ့အတွက် ကျုပ်ချိုးချင်တဲ့အခါ အတွင်းအားကိုအသုံးပြုပြီး ချိုး

လို့ရတယ်။ အခုကိစ္စမှာ ကျုပ်မလွန်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မိသားစု

စုထဲက လူပေါင်း ဆယ့်ခြောက်ယောက်ကို မတရားလုပ်ကြံ

တာကဘူး။ ကျုပ်ကိုပါ အင်အားနဲ့ လုပ်ကြံအနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစား

တဲ့အတွက် သည်နည်းနဲ့ ကျုပ် တိုက်ခိုက်လိုက်ရတာပဲ။ ဘယ်ရှုထောင့်

ကြည့်ကြည့် ကျုပ်လှုပ်ရပ်ဟာ တရားမျှတတယ်လို့ တစ်ထစ်ချ

သည်တယ်”

ကောင်းဂူ၏စကားများကို ရီလုံ ဆုံးအောင်ပင် မကြားလိုက်ရ

ဘဲချေ။

ဝန်းခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကောင်းစုသည် ရီလုံ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားမှ သူ၏ဓား ထက်ပိုင်းကျိုးကို နှုတ်ယူလိုက်သည်။

“သည်ဓား ကျွပ်လက်ထဲရောက်တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် သွားပြီး ဓားရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်သွားလေ့ရှိသလို လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ အမြဲထားတယ်။ သည်ဓားကို ကျွပ်ရဲ့ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလိုပဲ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ် နှစ်လောက်က ကျွပ်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဓားကို ခဏကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး တောင်းယူတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ပေးလိုက်ရောလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွပ်ကခွင့်ဖြုတ်ပြီး ဓားကိုပေးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာတင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွပ်မိတ်ဆွေဟာ ကျွပ်ဓားနဲ့ ကျွပ်ကို ပြန်တိုက်ခိုက်တော့တယ်”

ကျင်းစန်း အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ”

ကောင်းစုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ တောင်ပိုင်းဒေသမှာ နံပါတ်တစ်နေရာယူဖူးတဲ့ ဓား သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွပ် သိုင်းလောကကို မရောက်ခင်က တည်းက သူဟာ နာမည်ကြီးသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ ... ဒါဖြင့် သူက အရင်ရဖူးတဲ့ နံပါတ်တစ်နေရာကို ပြန်လိုချင်လို့ ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲပေါ့”

ကောင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တကယ်လို့ ကျွပ်သာ သက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ဘေးလူတွေအမြင်မှာ ကျွပ်တို့ ယောက်ယျဉ်ပြိုင်ရင်း ကျွပ်ခွဲနိမ့်ပြီး သေဆုံးသွားရတယ်လို့ ကြောက်စရာပဲ”

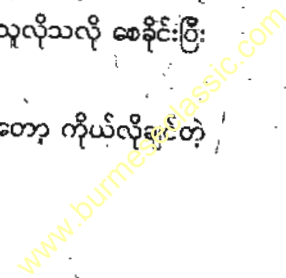
“အင်း ... အတော်တွေ့ရခက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွပ်လည်း သူသည်လိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မသိဘူး။ သူ ရုတ်တရက် အနီးကပ်ထိုးလိုက်တဲ့ဓားချက်ကို ကျွပ် မှုတ်တိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျား တော်တော်ကံကောင်းတဲ့ လူပဲ”

“သူ့ရဲ့ ပထမဓားချက်က ကျွပ်ကိုမထိတော့ နောက်ထပ် နှစ်လေးကြိမ် ဆက်ထိုးသေးတယ်။ ကျွပ်ကလည်း သတိရှိနေတော့ ဓားချက်တွေကို ရှောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သိုင်းပညာအဆင့်က ကျွပ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ။ သူက ဓားကိုငံပြီး တိုက်ခိုက်နေသူဆို တော့ ရေရှည်မှာ သူ့အနိုင်ရမှာ သေချာသလောက်ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် အချိန်က သူက ကျွပ်ကိုတိုက်ခိုက်တဲ့ ဓားကွက်တွေဟာ သိပ်ကို တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွပ်ဓားကို သူလိုသလို စေခိုင်းပြီး နှိပ်နှိပ်လိုက်မရတာလည်း တွေ့ရတယ်”

“ဒါပေါ့ ... ကိုယ်ကိုင်နေကျဓားမဟုတ်တော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဓားတိုင်း ဘယ်သွားပါ့မလဲ”

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြီး သူ့ဓားကွက်ကို တစ်ချက်ခံပေးလိုက်တယ်။ ဓားနှစ်လက် ထိခိုက်မိတဲ့အခါ အံ့ဩစရာအဖြစ်ကတော့ ကျုပ်လက်ထဲကဓားမြှောင်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူ့လက်ထဲကဓားရှည်က ထက်ပိုင်းကျိုးသွားတယ်”

“ဗျာ ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ”
ကောင်းဝူ ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကျိုးသွားတဲ့ဓားပိုင်းဟာ တစ်ခြားကိုလွင့်ထွက်မသွားဘဲ သူ့လည်မျိုမှာ ခိုက်ဝင်သွားတော့တာပဲ”

ကျင်းစန်း ပါးစပ်အတောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ လုံးဝ မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... အဲဒီတုန်းက သူ့ပုံစံဟာ အခု ရီလဲ့ရဲ့ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ မျက်လုံးတွေပြူးထွက်လာပြီး သူ့မျက်နှာမှာ အံ့ဩစိတ်၊ မယုံကြည်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်”

ကောင်းဝူသည် လက်ထဲမှဓားကို အသာဆကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီဓားကို အင်မတန်သံယောဇဉ်ကြီးသလို ဒီဓားကလည်း ကျုပ်ကိုစောင့်ရှောက်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ကျုပ် အကျပ်အတည်းအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း နှစ်ကြိမ်စလုံး ကျိုးသွားပြီး ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာချည်းပဲ”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ဖြစ်ရပ်တွေကတော့ တကယ့်ကိုပဲ မယုံကြည်နိုင်ဘက်အောင် အလွန်ဆန်းကျယ်လှပါပေတယ်”

ကောင်းဝူသည် ကျင်းစန်းအား ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အခု ကျုပ်တို့ဆောင်ရွက်မယ့်ကိစ္စ အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်လို့ တစ်နေရာသွားပြီး အရက်သောက်ကြရအောင်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပေါ့ပဲဗျာ၊ ပင်ပန်းခဲ့ရတာတွေကို အရက်ဆေးကြောပစ်ကြတာပေါ့”

ကျင်းစန်းက သွက်သွက်လက်လက် ထောက်ခံလိုက်သည်။
ထို့နောက် သူက ဆက်လက်အကြံပေးလိုက်သည်။

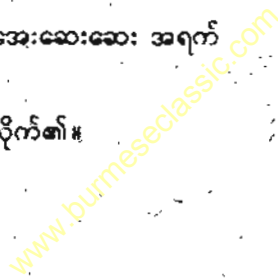
“သည်ကနေ တစ်မိုင်လောက်အကွာမှာ မိုးလင်းဆိုတဲ့ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အရက်အကောင်းစားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီတို့ ကျုပ်တို့သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး သောက်ကြတာပေါ့”

ကောင်းဝူက တစ်စုံတစ်ခုကို မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ... အဲဒီဆိုင်မှာ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး အရက်တစ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းစန်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“အဲဒီဆိုင်မှာ ယူကျင်းရှိတယ်။ သူနဲ့အတူ လူငယ်သိုင်း သမား
ခြောက်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။ သူတို့က မနက်မိုးလင်းတာနဲ့
ဒီကိုလာပြီး ရီလုံနဲ့ စာရင်းရှင်းကြဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ သူတို့ကို
အထင်သေးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့်က
ခုနစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရီလုံကိုခိုင်းတိုက်တောင် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကျင်းစန်း ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက သူတို့ရဲ့အသက်ကို အလဟဿီ
မသေသင့်ဘူးထင်လို့ ရီလုံကို အရှင့်ရှင်းလိုက်တာလို့ ကျုပ် ယူဆ
တယ်”

ကောင်းဝူ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ရီလုံရဲ့
အလောင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။”

ကျင်းစန်း၏မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်သစ်သွား၏။

“အင်း... ခင်ဗျားပြောတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး။ ကောင်းတယ်။
သူ့သေသွားမှတော့ သူ့အိမ်ကိုလည်း မီးရှို့ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်း
ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒုစရိုက်လောကသားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်
တာမှန်သမျှ အားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားတာပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့သည် ရီလုံ၏နေအိမ်အား မီးရှို့လိုက်ကြပြီး
ကောင်းဝူ၏မြင်းကျောပေါ်တွင် ရီလုံ၏ အလောင်းကို တင်ဆောင်၍

အိမ်သား ‘မိုးလင်း’ အရက်ဆိုင်ဆီသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွား
ပြန်လေသည်။

နောက်ဘက်တွင် ရီလုံ၏နေအိမ်ဂေဟာသည် မီးတောက်မီးလျှံ
မှုကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း မီးစာဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။
ဒုစရိုက်လောကသားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာ
အားလုံး မီးထဲတွင် ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။
မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိနိုင်ချေတကား။

ကူညီသူများ

ညဉ့်အတော်နက်သည့်တိုင် 'မိုးလင်း' အရက်ဆိုင်သည် မီးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။

မိုးလင်းအရက်ဆိုင်သည် ထည်ထည်ဝါဝါ ခမ်းအမ်းနားနား မရှိသော်လည်း အရက်ကောင်းများကိုသာ ရောင်းချသဖြင့် နေ့ရှော့ညပါ လူမပြတ်ဘဲ အစဉ်အမြဲပင် စည်ကားနေတတ်ပေသည်။

အထူးသဖြင့် သိုင်းလော့ကသားများသည် ညအခါတွင် ဤဆိုင်သို့ အရက်သောက်ရင်း အပန်းဖြေလေ့ရှိကြပါသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မက မည်သည့်အချိန်ပင်ဖြစ်စေ အရက်သောက်လိုပါက ဤဆိုင်တွင် အချိန်မရွေးရနိုင်ပေသည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း မိုးလင်းအရက်ဆိုင်တွင်း၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အရက်သောက်သူများ စည်ကားနေ၏။

တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ယနေ့ည ဆိုင်တွင်းရှိ စားပွဲကြီး တစ်ခုလုံးတွင် မျက်နှာစိမ်းလူငယ်သိုင်းသမား ခုနှစ်ဦး ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးပင် စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ခေါင်းငိုက်စိတ်ကျနေကြ၏။

သူတို့သည် စောစောစီးစီး ရေချိန်ကိုက် အမူးလွန်ကာ ခေါင်းစိတ်ခိုက်ကျနေခြင်း မဟုတ်ပေ။

စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းအပ်လျက် အိပ်ပျော်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်ခုနှစ်ဦးမှာ ယုကျင်းနှင့် ၎င်းကိုကူညီရန် ရောက်ရှိကြသော လူငယ်သိုင်းသမား ခြောက်ယောက်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိုးလင်းအရက်ဆိုင်တွင် ညစာစားသောက်ပြီးနောက် စောစီးစွာပင် စားပွဲပေါ်ခေါင်းချ၍ အိပ်စက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး နံနက်စောစောတွင် ရန်သူကြီးရီလုံအား သွားတက်တွေ့ဆုံ၍ စာရင်းရှင်းရန် စီစဉ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

နံနက်လေးနာရီ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရသည်။

သံခေါင်းခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းခွာသံများ

ပြောင်းပြောင်းနှင့်အတူ ဒုန်းစိုင်းပြေးလာသော မြင်းနှစ်ကောင်သည်

သိုင်းအရက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် မြင်းများသည် တုန်ခန်ရပ်သွားပြီး

အိမ်ထဲမှလူနှစ်ယောက် လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။
ကောင်းဝူသည် သူ၏မြင်းပေါ်တွင် သယ်ဆောင်တင်ယူလာခဲ့
သော ရီလုံ၏အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပွေ့ယူ၍ ခြေလှမ်းကျက်
ဖြင့် ဆိုင်တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဧည့်ကြိုရန်ထွက်လာကြသော ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်မှာ
အလောင်းစာစလောင်းကို ပွေ့ယူလာသည့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား
ကြသည်။

သို့သော် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတော့ မဖြစ်မိကြပါ။ နေ
ဤသို့သော ကိစ္စများသည် ၎င်းတို့ဆိုင်တွင် မကြာခဏကြ
တွေ့နေကြဖြစ်၍ ရိုးနေပြီဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ကောင်းဝူသည် ရီလုံ၏သက်
ခန္ဓာကိုယ်ကို စားပွဲလွတ်တစ်လုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး အသံမြင့်
မေးလိုက်သည်။

“ယုကျင်း ဘယ်မှာလဲ”

သူ့အသံကြောင့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ခေါင်းချကာအိပ်နေ
လူငယ်အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝုန်းခနဲခုန်ထကာ လက်
ကိုယ်စီဆွဲထုတ်၍ တိုက်စိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

သူတို့ထဲမှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လှူရွယ်တစ်ယောက်က
သို့တိုးထွက်လာ၏။

“ကျွန်တော် ယုကျင်းပါ။ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
ကောင်းဝူသည် သူ၏ညာလက်ကို တစ်ချက်စွဲယမ်းလိုက်၏။
သူ၏အင်္ကျီလက်ကြားမှ စာရွက်တစ်ရွက် လွင့်ယိုထွက်လာပြီး
အောက်အိန်းရှိ သစ်သားတိုင်ထိပ်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့်အတူ
နိမ့်သွားသည်။

“သည်ဖိတ်စာကို ခင်ဗျားကပို့လိုက်တာ မဟုတ်လားဗျ”
ယုကျင်းမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပြီး မျက်လုံး
အရောင်လက်သွားသည်။

ကျန်လူငယ် ခြောက်ယောက်သည်လည်း ထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်
ကြသည်။

သူတို့ထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်က အော်ဟစ်ကာ
ဆိုသည်။

“သည်လူဟာ ရီလုံပဲဖြစ်ရမယ်၊ အားလုံး သတိထားကြ”
ကောင်းဝူသည် ဖြေရှင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ
မမိုတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယုကျင်းသည် သစ်သားတိုင်တွင် စိုက်နေသောဖိတ်စာ
ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါ ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့ ဖိတ်စာပါပဲ”

“ကျုပ် ကောင်းဝူပါ။ ဒီစားပွဲပေါ်က အသက်မရှိတဲ့လူကတော့

ရီလုံပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် မိသားစုအားလုံးကို သတ်သွားတဲ့ လူဟာ သူပဲလားလို့ လာကြည့်ပါဦး”

ယုကျင်း၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩမှုအရိပ်အယောင်များ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူသည် ကောင်းဝူထံသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ ရီလုံ၏အလောင်းကို သေချာကြည့်ရဖို့လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း တောက်ပလာသည်။

ထို့နောက် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ့ ရီလုံပဲ၊ ကျုပ်မိသားစုကို သတ်သွားတဲ့ ရီလုံအစစ်ပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ယုကျင်းသည် ကောင်းဝူရှေ့တွင် ဒူးနှစ်ဘက်ထောက်၍ အကြိမ်ကြိမ် ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ပါးစပ်ကလည်း တထွတ်တွတ်ပြောလိုက်သေး၏။

“ဆရာသမားရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

ကောင်းဝူက ယုကျင်းအား မ, ထူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီ ဖိတ်စာပို့ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်လို့ ခင်ဗျားအတွက် ဝင်ရောက်ပြီးကူညီတာပါ။ ရာဇဝတ်သားထက် ယောက်ကို နှိမ်နင်းရာလည်း ရောက်တာပေါ့”

ကောင်းဝူသည် ကျင်းစန်းကိုညွှန်ပြရင်း ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ရီလုံတို့လူစုကို တိုက်တာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကမိတ်ဆွေလည်း ပါသေးတယ်”

ယုကျင်းသည် ကျင်းစန်းကိုပါ ဆက်လက်ကန်တော့ရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းက ကပျာကယာ ဟန်တားလိုက်၏။

“အို ... အို ... နေပါ ... နေပါ ... ကျုပ်ကို မကန်တော့ပါနဲ့၊ ကျုပ်လည်း ပါတယ်ဆိုပေမယ့် ရီလုံကို နှိမ်နင်းတာ သူပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပြီး ကန်တော့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကောင်းဝူက ရီသေဟန်အပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟောဒီက နောင်ကြီးကျင်းစန်းသာ အချိန်မီရောက်မလာရင် ကျုပ်ရဲ့ကံကြမ္မာဟာ ရီလုံနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်”

ကောင်းဝူ၏စကားကို ယုကျင်းပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မကူညီလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ သူငယ်ချင်းခုနစ်ယောက်အားနဲ့ ရီလုံကို ‘ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့တယ်ဗျ’

ယုကျင်းမှာ အားနာသွားကာ ထိုလူရွယ်အား ပျားပျာသလဲ ဝင်ရောက်ဟန်တားလိုက်သည်။

“အို... ဝေ့ထင်း”

လူရွယ်သည် ယုကျင်း၏စကား မစရသေးမိမှာပင် သူ့စကားစကို အပျက်မခံဘဲ ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘီလူးဓားဝေ့ဖိန့်ရဲ့သား ဝေ့ထင်းပဲ”

“ဘီလူးဓားဝေ့ဖိန့်ကို ကျုပ် ကြားဖူးပါတယ်”

ကောင်းဝူက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဝေ့ထင်းသည် မခိုးမခန့်ပုံစံနှင့် ထပ်မံ၍ ပြောပြန်လေသည်။

“ကျုပ်တို့မိသားစုရဲ့ ဘီလူးဓားသိုင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ပထမတန်းနေရာမှာ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဘီလူးဓားသိုင်းပညာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရင် ရီလုံကို အလွယ်တကူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ်လို့ လုံးဝ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

ဝေ့ထင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွန်စွာ ယုံကြည်စိတ်ချသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လက်မတစ်ထောင်ထောင်နှင့် ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

ကောင်းဝူသည် ဝေ့ထင်း၏စကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပြောဆိုလိုက်၏။

“ဒါပေါ့... ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“အို... ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ့်လို့ ကျုပ်က တစ်ထစ်ချယုံကြည်တယ်။ အခုတော့ ကျုပ် အားခဲပြီးရောက်လာခဲ့တာ ခင်ဗျားတို့ လက်ဦးသွားလို့ အလဟဿ ဖြစ်သွားရပြီ”

ဝေ့ထင်း၏စကားကြောင့် ကောင်းဝူ စိတ်တိုလာ၏။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ယုကျင်းကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်ကာ ခင်သာနေပါလျက် ဤသူငယ်သည် အဓာတ်ကြောင့် မိမိအားခွဲတိုက်၍ ရန်စကားဆိုနေရပါသနည်း။

သို့ဖြစ်၍ ကောင်းဝူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခြန်ပြောလိုက်သည်။

“သေသွားပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြန်ရှင်လာအောင်တော့ အူပဲလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ ရီလုံအရှင်တစ်ယောက်လည်း အစားမပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ဓားစွမ်းကို ပြချင်ရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ် ရန်သူနဲ့တွေ့မှပဲ ပြတော့ပေါ့ဗျာ”

ဝေ့ထင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

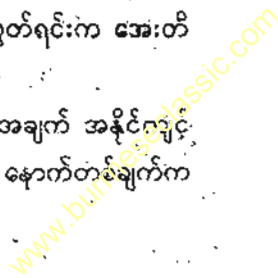
“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားနှစ်ယောက်က ရီလုံကိုသတ်နိုင်တယ် ဆိုတော့ သူ့ထက် သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်ကြလို့ပဲနေမှာပေါ့။ ရီလုံခဲရှိတော့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရှိရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ကောင်းဝူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဝေ့ထင်းသည် သူ၏ဓားရိုးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်းက အေးတိအေးစက်ပုံစံနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် ဒီကိုလာတဲ့အကြောင်းက ပထမအချက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့ရတဲ့ ဟောဒီသူငယ်ချင်း ယုကျင်းကို ကူညီဖို့နဲ့ နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်ရဲ့ဓားအစွမ်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လို့ပဲ”

ဝ ● တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကောင်းပူသည် ကျင်းစန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းက ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အခြားလူရွယ်တစ်ယောက်ကလည်း ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြန်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော အသွားနှစ်ဖက်ပါသည့် ဓားကို ဟန်ပါပါ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ကျင်းစန်းအား စိုက်ကြည့်၍ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဓားသိုင်းပညာဟာ ပြိုင်စံရှားတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကွက်လောက် ပြပါလားဗျာ”

ကျင်းစန်းမှာ မည်သို့ပြောရမည်မသိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဆက်လက်၍ လူရွယ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာမည် မယုံစုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာက စန်းဟန်ယက်ပါ”

ကျင်းစန်း အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... စန်းဟန်ယက်တပည့်ကိုး ... စန်းဟန်ယက်ကတော့ နာမည်ကြီး ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ လူတိုင်း သူ့ကိုသိကြပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က သူနဲ့ကျုပ် လောယောင်မြို့မှာ ဆုံခဲ့ကြသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ကျုပ်ကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တောင် လာပြီးစမ်းသွားသေးတယ်”

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ပ) ● ၆၁

“လဝန်းကြွယ်ဖောက်သိုင်းကွက် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဆရာက နှိပ်ပေမယ့် ခင်ဗျားက တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်မှု မပြုနိုင်ခဲ့ပါဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီသိုင်းကွက်ပဲ”

မယုံစုက ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက မတုန့်ပြန်ပေမယ့် သည်သိုင်းကွက်ဟာ အပေါ်ကို တစ်လက်မလောက် ပိုပြီးမြင့်တက်သွားနိုင်မယ်ဆိုရင် သည်ထက်ပိုပြီး ထိရောက်မှုရှိမယ်လို့တော့ ဝေဖန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ ခင်ဗျားဆရာ စန်းဟန်ဆက်ဟာ ကျုပ်ကို သက်ညှာသောအားဖြင့် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ပဲ ဆိုက်ပြီး နောက်ထပ် ဆက်မတိုက်တော့တာပါ”

“ကျွန်တော့်ဆရာ စန်းဟန်ယက်က ခင်ဗျားဟာ သူ့သိုင်းကွက်ကို နှိတ်ပျော့ကွက်ဟာကွက်ကို ချက်ချင်း တွေ့မြင်ထောက်ပြနိုင်တာကြောင့် ဆက်တိုက်လည်း အပိုပဲဆိုပြီး တစ်ကွက်တည်းနဲ့ အရှုံးပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ခင်ဗျားဆရာပြောသလိုလောက်လည်း ကျုပ်က မတော်ပါဘူး”

မယုံစုသည် ကျင်းစန်းအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ လဝန်းကြွယ်ဖောက်သိုင်းကွက်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဓားရေးအနေအထားဟာ အပေါ်ကို တစ်လက်မမြင့်တက်ဖို့လိုဘူး ထင်ပါတယ်”

ကျင်းစန်းသည် မသိချင်ဟန်ပြု၍ စကားလွဲပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်လား... ဒါဆို သည်ဓားကွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဆရာကို ဆေးကြည့်မှပေါ့၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ”

“တုန့်တော့ဆရာက အခု ဂူအောင်းနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ကြိုကြိုတုန်း ဒီဓားသိုင်းကွက်ရဲ့ တစ်လက်မအကွာ အေးဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့စမ်းသပ် ကြည့်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်ခဲ့ပါ”

စကားဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း မယုစုသည် ဆိုင်တွင်းရှိ ဂှင်းလင်းသော နေရာလွတ်တစ်ခုသို့ ခုန်ထွက်သွားပြီး ကျင်းစန်းအား အရင်စောင်း ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းအား မသိမသာ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက် သည်။

ကျင်းစန်းသည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသွားပြီး မယုစုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

မယုစုသည် ကျင်းစန်းအား လှည့်ပတ်၍ခြေလှမ်းကို တဖြည်း ဖြည်းချင်းရွေ့ကာ အကွက်ချောင်းနေလိုက်သည်။

မယုစုရွေ့လျားသည့်အတိုင်း ကျင်းစန်းကလည်း လိုက်၍ရွေ့ လျားလိုက်သည်။

မျက်လုံးအစုံကမူ မယုစု၏ဓားဦးကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့် နေသည်။

“ယား...”

မယုစုသည် ညာသံတစ်ချက်ဟစ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ခုန်ထွက်၍ ကျင်းစန်းအား လဝန်းကြယ်ဖောက်သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျင်းစန်းသည် ဓားချက်ဝင်ရောက်လာရာ လမ်းကြောင်း တွင်း ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ဓားရောင်တစ်ချက်လက်သွားပြီး ကျင်းစန်း၏ရင်အုံဆီသို့ စိုက် သွားသည်။

သို့သော် ဓားသည် ကျင်းစန်းအားမထိုးမိဘဲ တစ်လက်မအကွာ သို့သီကလေးရှုပ်၍ လွဲသွားသည်။

ကျင်းစန်း၏ညာလက်က မယုစု၏ ဓားကိုငံထားသော ညာ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

မယုစုသည် ဓားကို ပုံစံသုံးမျိုးပြောင်း၍ ထပ်မံတိုက်ခိုက်သော် တွင်း ဓားချက်များသည် ကျင်းစန်းအား အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘဲ

ထောက်မခန့် ရှိနေသည်ကိုသာ အံ့ဩစွာတွေ့ရှိရလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် မယုစု၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး မူလ နေရာသို့ ပြန်ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

မယုစုသည် ကြက်သေသေပြီး ငူငူကြီးရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။ သူ့ခေါင်းမှရွေးများပင် ထွက်လာသည်။

ကျင်းစန်းက... “ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမျိုးမှာ ကို”

သိုင်းကွက်က တစ်လက်မလောက် ဟာကွက်ပျောကွက်ရှိတာနဲ့ အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်”

ဟု စေတနာနှင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

မုယုံစုသည် ရုတ်တရက် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျင်းစန်းအား ဦးချကန်တော့လိုက်၏။

“ဆရာဟာ တကယ့်ကိုတော်ပါပေတယ်။ အခုလို သင်ကြားပြသပေးတဲ့ ဆရာစေတနာကို အထူးလေးစားကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူသည် အမှန်ပင် ရိုသေလေးစားစွာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မုယုံစုသည် ယုကျင်းဘက်သို့လှည့်၍ ခွင့်ပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ လာရင်းကိစ္စပြီးသွားလို့ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ယုကျင်းအား လတ်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ရိုသေစွာနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်အပြင်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

မုယုံစုကို မည်သူမျှ မတားမိကြဘဲ သူထွက်သွားရာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မုယုံစု ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဝေ့ထင်းသည် ကောင်းဝူ၏အရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး ဓားကိုဝေ့ယမ်း၍ ဖြောလိုက်သည်။

“ဆရာကောင်းဝူအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပညာပေးဖို့ မေတ္တာမပါဘဲတယ်။ ကျေးဇူး ပြုပြီး ပညာပေးပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နောက်မှ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ဝေ့ထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဟိုရွှေဒီရွှေ ရွှေချင်ရတာလဲ၊ အချိန်ရှိတုန်း ခြေပြိုင်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

သူသည် ထိုသို့ပြောရင်း ကောင်းဝူ၏ရှေ့သို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ကောင်းဝူက နောက်သို့လျှင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရသည်။

ဝေ့ထင်းသည် ညာသံတစ်ချက်ပေး၍ ဓားဖြင့် ပြေးဝင်တိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းဝူ၏တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲသို့မြောက်တက်သွားကာ

တစ်ဖျားကဲ့သို့ တစ်ပတ်လည်၍ အရက်ရောင်းသောကောင်တာ

တစ်သို့ ကျရောက်သွား၏။

ထို့နောက် သူသည် အရက်အိုးကြီးတစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်

ဖြင့်တိုင်မရင်း ယုကျင်းအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ယုကျင်းရှေ့... ဒီအရက်အိုးအတွက် ကျသင့်ငွေကိုတော့

အိတ်ထဲပဲ ပေးလိုက်ပေတော့”

ယုကျင်းသည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားမိပြီး နောက်မှသတား

တစ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ဝေထင်သည် ကောင်းပူအား ဓားသိုင်းသုံးကွက် ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကောင်းပူသည် ဝေထင်၏ ဓားချက်များကို လွတ်အောင်ရှောင် ရင်း အရက်အိုးကိုမလျက်နှင့်ပင် ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်အောင် ကိုယ် ဖော့၍ ခုန်ထွက်သွား၏။

ဆိုင်ပြင်သို့ရောက်ပြီးနောက် သူသည် မြေကြီးကို ခြေတစ်ချက် စောင့်၍ခုန်ကိုက်ရာ သူ့မြင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျင်းစန်းသည်လည်း သူ၏မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏ညာဘက်လက်တွင် အရက်ခွက်လွတ် နှစ်လုံးကို ကိုင် ထားသည်။

ကျင်းစန်းသည် ဘယ်လက်ကိုဝေယမ်း၍ ချည်တိုင်တွင်ချည် ထားသော မြင်းဇက်ကြိုးများကို ဓားဖြင့်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆိုင်တွင်းမှ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသော အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်မှာပင် မြင်းကြီးနှစ်ကောင်သည် လေးညှို့မှပစ်လွှတ် လိုက်သော မြားနှစ်စင်းပမာ လေဟုန်အတွင်းသို့ ဒုန်းစိုင်းတိုးတိုး ထွက်ခွဲသွားလေသည်။

ဝေထင်သည် ဆိုင်အပြင်သို့ အူလျားဖားလျား ပြေးထွက်ကာ လိုက်လာသည်။

သို့သော်လည်း ကောင်းပူတို့အား မမိတော့ချေ။

မြင်းခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းကို ကြားလိုက်ရပြီး ဖုန်တထောင်း ထောင်း ထကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝေထင် မကျေမနပ်နှင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်၍ ပြောလိုက် လေသည်။

“တောက်... မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ်သူ လူစွမ်း ကောင်းလို့ နာမည်ခံထားတယ်၊ ဘာလူစွမ်းကောင်းလဲ၊ အလကား လှကြီး၊ ကျုပ် ဓားကွက်တစ်ကွက်ကိုတောင်မှ ရင်ဆိုင်မတိုက်ရဲတဲ့ လှကြီး”

ထိုအခါ ဝေထင်အနီးသို့ ပြေးထွက်ကာ ရောက်ရှိလာသော သူ့ကျင်းက ပြောလိုက်သည်။

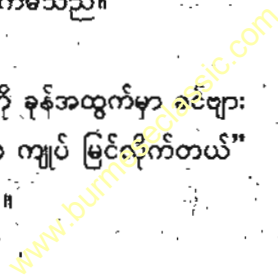
“ဆရာကောင်းပူက ခင်ဗျားရဲ့ဓားကွက်တွေကို လက်တုန်မြန် ခွဲသားပဲ”

ဝေထင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် မယုံကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ယူကျင်းအား

အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း လွတ်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်အချိန်က တုန်ပြန်ခဲ့လို့လဲ” “အရက်ကောင်တာက ဆိုင်အပြင်ကို ခုန်အထွက်မှာ ခင်ဗျား

ဇင်ဘတ်ကို သူ့လက်နဲ့လှမ်းပုတ်လိုက်တာ ကျုပ် မြင်လိုက်တယ်” ဝေထင် အလွန်ပင် အံ့ဩသွား၏။

သူ၏ရင်ဘတ်ဆီသို့ အလျင်စလို ငုံကြည့်လိုက်၏။
ထိုအခါ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် အပေါက်ငယ်များရှိနေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကောင်းဂူကသာ သူ့အား အမှန်တကယ် ရန်မူတိုက်ခိုက်လိုက်
လျှင် သူ၏ရင်ဘတ် ပွင့်ထွက်သွားနိုင်ကြောင်း ချက်ချင်းပင်သဘော
ပေါက် နားလည်သွား၏။

ယခုမှပင် ဝေထင်းမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ထိတ်လန့်
တကြား ဖြစ်သွား၏။

ဝေထင်းသည် မျက်နှာသေဖြင့် ခေတ္တမျှ ငူငူဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် ရပ်
နေမိလေသည်။

ပြီးမှ သူသည် လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဆိုင်အတွင်းသို့
ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွား၏။

ဆိုင်အတွင်းရှိ ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် သူ၏ဓားကို ဒေါက်ခနဲစိုက်
ချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ညည်းတွားလိုက်မိလေ၏။

“ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ဓားသိုင်းပညာကို အားကိုးတကြီးနဲ့ သိုင်း
လောကထဲ ဝင်ဆန့်နိုင်ပြီလို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ သိုင်းကွက်
တစ်ကွက်တည်းနဲ့ ခံလိုက်ရပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ပညာဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ
ဝင်မဆန့်နိုင်သေးပါလားဗျာ”

ယုကျင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သူ့ကို နှစ်သိမ့်အားပေး
လိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီကနေ့သိုင်းလောကမှာ ထိပ်
တန်းအဆင့်က သိုင်းသမားကြီးတွေပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို အရုံးပေးရတာ
ပင်မဝယ်ပါဘူး၊ သူတို့ဆီက ပညာတောင်ရလိုက်သေးတယ် မဟုတ်
လား၊ ဆက်ပြီး ကြိုးစားပေါ့ဗျာ”

ဝေထင်းသည် ယုကျင်း၏ပခုံးကို အသာပုတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်၊ အခု ဒီနေရာ
မှာ သူတို့နဲ့သာမတွေ့ခဲ့ရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဟုတ်လှပြီဆိုပြီးတော့
အထင်တကြီးနဲ့ လျှောက်လည်နေမိဦးမှာပဲ၊ ဒါဆို တစ်နေ့မဟုတ်
တစ်နေ့ ကျုပ် ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ့မှာ သေချာတယ်၊ အခုတော့
ကျုပ်ကိုကျုပ် သိသွားပြီ၊ ကျုပ် အခု အိမ်ပြန်မယ်၊ ပြီးတော့ သိုင်း
ညွှန်ကို ဒီထက်တိုးတက်အောင် ထပ်မံလေ့ကျင့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားပါတယ်”

ယုကျင်းက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လှိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အမှန်ကန်ဆုံးပါပဲ၊ ဆရာကောင်း
သူနဲ့ ဆရာကျင်းစန်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့သာ သူတို့
အရန် ရီလုံနဲ့သွားယှဉ်ပြိုင်ရင် အားလုံးသေကုန်ကြမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကံကောင်းလို့ ကျုပ်တို့ အသက်ရှင်နေကြ
တာပဲ၊ ဒါတင်မက ဆရာကြီးနှစ်ဦးရဲ့ အကူအညီကြောင့် ကျုပ်တို့
ခိတ်ဆွေ ယုကျင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရန်ကြေးကိုလည်း အောင်မြင်စွာ
ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ သိုင်းဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ဂုဏ်ပြုဖို့နဲ့ ကျုပ်တို့

အတွက် အောင်မြင်မှုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျုပ်တို့အားလုံး ပျော်
ပျော်ပါးပါး အရက်သောက်ကြရအောင်”

ရေထင်းက အားလုံးကို အရက်သောက်ရန် အဆိုပြုလိုက်၏။

သူ၏စကားကို ယုကျင်းနှင့် ကျန်လူငယ်သိုင်းသမားအားလုံး
ကလည်း ထောက်ခံလိုက်ကြပြီး အရက်ခိုင်းလေးတစ်ခုကို စတင်လိုက်
ကြလေတော့သည်။

ပိုးဟပ်

ဟုကျင်းတို့အုပ်စုမှာ လူငယ်များပီပီ စောစောကအဆင်မပြေ
ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေကြသည်များမှာ ချက်ချင်းပင်
အပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားပြီး ပျော်ပါးစွာခိုင်းဖွဲ့၍ အရက်သောက်
ကြသည်။

ရေထင်းသည် ဝန်းကန်လုံးများအတွင်းသို့ တတိယအကြိမ်
အရက်များကို ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလုံးပြိုင်တူ မော့သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
ကြ၏။

ထိုစဉ် သူတို့အထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ဝောက်သို့
ပြန်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

နှုတ်မှလည်း ...
“ဟိုမှာ မုယုံစု ... သူ ဘာကြောင့်ပြန်လာတာလဲ မသိဘူး”
လွတ်ခနဲ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိုလူရွယ်၏အသံကြောင့် အားလုံး ဆိုင်တံခါးဝဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆိုင်တံခါးဝအနီးတွင် မုယုံစုသည် တောင့်တောင့်ကြီးရစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ဝေထင်းက အသံမြင့်၍ ...

“ဟေ့ ... သူငယ်ချင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ဆိုင်ဝမှာရပ်ပြီး ကြည့်ရတာလဲ၊ အထဲကိုဝင်လာလား၊ တို့တတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး အရင်သောက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် မုယုံစုသည် တစ်ခုံတစ်ရာ တုန်ပြန်စကားပြောဆိုခြင်း မပြုပါချေ။

ရပ်မြဲရပ်လျက် သူတို့ကိုသာ မျက်လုံးဖြူးသားနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာကြတာတယ် မသိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ယုကျင်းက အသံမြင့်၍ လှမ်းမေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူငယ်ချင်း မုယုံစု ... မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ကျုပ်တို့ ပြောပြဦးမှပေါ့”

ယုကျင်း၏ စကားသံမဆုံးမီမှာပင် မုယုံစု၏ကိုယ်လုံးသည် မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သူ့နောက်ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်လက် စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျောပြင်တစ်ခုလုံး သွေးများစွန်းထင်းနီရဲနေသည်။

မုယုံစု၏ကျောတွင် စိုက်ဝင်နေသော ဓားရှည်သည် သာမန်ဓားများထက် တစ်ပေခန့် ပိုရှည်နေပြီး ဓားသွားမှာ ခပ်ပါးပါးနှင့် သေးသေးလေးပင် ဖြစ်၏။

ဓားရိုးတွင် သံကွင်းတစ်ကွင်း တပ်ဆင်ထားပြီး ၎င်းတွင် သံမဏိကြိုးငယ်ထစ်ချောင်း ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယင်းသံမဏိကြိုးငယ်မှာ ဆယ်ပေခန့်ရှည်လျားပြီး အစထိပ်တစ်ဖက်အား လူတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ထိုလူသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လုံးဝမတွေ့ရဘဲ ဖြူဖွေးနေ၏။ သူ၏တစ်ခေါင်းလုံးမှ ဆံပင်များကလည်း ဖြူဖွေးနေသည်။

ထိုမျှသာမက သူ၏နှုတ်ခမ်းအစုံသည်ပင် ခဲဖြူရောင်သမ်းနေပေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကမူ လူများကို ချောက်ချားသွားစေနိုင်လောက်အောင် အေးစိမ့်သောအလင်းဓာတ်များ ဖြာထွက်နေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှည်လျားလွန်းသော အရပ်အမောင်းနှင့် မလိုက်အောင် ပိန်ကပ်လွန်းလျက် လက်ချောင်းခြေချောင်းများကမူ အရပ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ လူတကာထက် ပိုရှည်ထွက်နေသည်။

ထိုလူသည် အလွန်ထူးဆန်းသော အဖြူရောင်သတ္တဝါတစ်
ကောင်ဟု ဆိုရပေမည်။

ညအမှောင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသူတိုင်း
သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်ဟု မှတ်ထင်ကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွား
မည်မှာ သေချာလှတော့သည်။

ယုကျင်းနှင့် သူ့အဖော်ငါးယောက်တို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲ
မုယုံစု သေဆုံးသွားရသည့်အတွက် အံ့ဩထိတ်လန့်နေကြစဉ် ထပ်မံ
၍ အဖြူရောင် လူထူးဆန်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပိုမို တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားမိကြလေသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ”

ယုကျင်း၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

ဧဝံထင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက သူ၏ညာလက်ကို တစ်ချက်ရော
ယမ်းလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ရွှင် ...”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သံမဏိကြိုးတန်းလန်းနှင့်
ဓားသည် သာမန်ဓားများထက် တစ်ပေခန့်ပိုရှည်နေပြီး ဓားသွားမှာ
ခပ်ပါးပါးနှင့် သေးသေးလေးပင် ဖြစ်၏။

ဓားရိုးတွင် သံကွင်းတစ်ကွင်း တပ်ဆင်ထားပြီး ၎င်းတွင်
သံမဏိကြိုးသေးသေးတစ်ချောင်း ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သင်းသံမဏိကြိုးငယ်မှာ ဆယ်ပေခန့်ရှည်လျားပြီး အစထိပ်
ထိအား လူတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ဓားသွားတွင်ကပ်ပါလာသော သွေးစက်များမှ သွေးစက်သုံး
သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျရောက်သွား၏။

၎င်း၏ အဖြူရောင်အင်္ကျီပေါ်တွင် အနီရောင်ပန်းသံပွင့် ပွင့်
သလို မှတ်ထင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ ဓားတွင်ကျန်ရှိနေသော သွေးစက်
ကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ခါချပစ်လိုက်သည်။

ဧဝံထင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

လှမ်း၍ အော်ဟစ်မေးလိုက်၏။

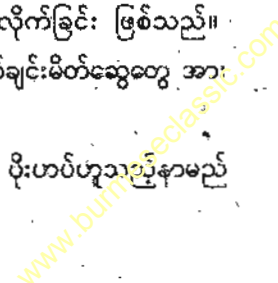
“ကျုပ်နာမည်ကို မေးတာလား”

ထိုလူက ညောင်ညစ်ညစ်အသံဖြင့် မပွင့်တပွင့် ပြန်မေးလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားရဲ့ အမျိုးအနွယ်နာမည်ကို မေးတာ”
ဧဝံထင်းက ထပ်မံ၍ လှမ်းအော်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်မှာ အမျိုးအနွယ်မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ အား
နဲ့က ကျုပ်ကို ပိုးဟပ်လို့ ခေါ်ကြစာယ်”

ယုကျင်းမှအပ ကျန်လူရွယ်များသည် ပိုးဟပ်ဟူသည့်နာမည်
ကို မကြားဖူးကြချေ။

ယုကျင်းမှာ ပိုးဟပ်ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်တူ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟင် ... ခင်ဗျား ... ပိုး... ပိုးဟပ် ဟုတ်လား”

ယုကျင်းက သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်းအားစိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မင်းက ငါ့ကိုသိလို့လား”

“သိပါတယ်”

ယုကျင်းအသံသည် တုန်ယင်နေ၏။

“အေး... သိရင် သူတို့တွေကို ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်တို့ ...”

ယုကျင်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ၏။

ပိုးဟပ်က ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“အစကတော့ မင်းတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ ငါ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့ကိုသိတယ်ဆိုလို့ မင်းတို့ကို သက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ လျော့ပေးလိုက်မယ်။ ငါ့စည်းကမ်းအတိုင်းသာ လုပ်ကြပေတော့”

သိချင်စိတ် ပြင်းထန်နေသော ဝေထွေးမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ယုကျင်းအား မေးလိုက်၏။

“ပိုးဟပ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကြေးစား လူသတ်သမား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် ငါလူသတ်တာဟာ ငွေရလိုတဲ့

ကြောင်းတစ်ခုကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး”

ယုကျင်းစကားမဆုံးမီ ပိုးဟပ်က ဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ရီလို့ရဲ့မိတ်ဆွေဆို ... သူများပြောသ ကြားဖူး

သိ”

ယုကျင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူဟာ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေ

မဟုတ်ဘဲ ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်

တည်း ဖြစ်တယ်”

ဝေထွေးတို့လူစုသည် ပိုးဟပ်ဆိုသောသူအား လူထူးလူဆန်း

တစ်ဦးသဖွယ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ပိုးဟပ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စကားဆက်ပြော

လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရောက်လာတာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ ကျုပ်

တို့ဆွေကျေးဇူးရှင် သေသွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ နောက်

ကျသေးပါဘူး”

ပိုးဟပ်သည် လူရွယ်သိုင်းသမားများအား မျက်လုံးတစ်ချက်

ကြည့်လိုက်သည်။

၇၈ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပိုးဟပ်၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ယုကျင်းက နားလည်လိုက်သည်။

‘တို့ကြောင့် ချွသည် ရင်ကော့၍အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စအားလုံး ကျုပ်တာဝန်ယူ စီစဉ်ပြီးလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ခံစရာရှိရင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခံမယ်။ မဆိုင်တဲ့လူတွေကို မထိပါနဲ့”

ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အေး... ကောင်းတယ်။ ဒါမှ သူ့ရဲကောင်းပီသတာပေါ့”

ဝေထင်းသည် ယုကျင်းအား ပျာပျာသလဲဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ယုကျင်း... ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ကျန်လူရွယ်လေးယောက်ကလည်း ယုကျင်းအနီးသို့ ဝိုင်းအုံချဉ်းကပ်လာကြပြီး ရဲရဲတောက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်တို့အားလုံး သဘောတူစီစဉ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာပဲ။ အစကတည်းက အသက်ကိုပဓာနမထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ။ ကျုပ်တို့အတွက် ခင်ဗျား မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင်လည်း အားလုံးအတူတူ ရင်ဆိုင်ကြပြီး ခံစရာရှိရင်လည်း အတူတူပဲ ခံကြတာပေါ့”

ယုကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... ကျုပ်တို့ရဲ့ လာရင်းကိစ္စက ရိလုံ

အတွက်ပဲ။ အခု ရိလုံသေသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့လာရင်းကိစ္စလည်း အောင်မြင်ပြီးစီးသွားပြီပေါ့ဗျာ”

ဝေထင်းက ...

“ခင်ဗျား ဒီလိုယူဆမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို မိတ်ဆွေရင်းချာလို သဘောမထားတာနဲ့ အတူတူပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား အကြောင်းစုံမသိ... ”

ယုကျင်း၏ စကားမဆုံးမီ ဝေထင်းက ဖြတ်ပြောပြန်၏။

“ဘာလဲ ... သူက ကြေးစားလူသတ်သမားဖြစ်တာနဲ့ ခင်ဗျား

ထိတ်လန့်သွားပြီလား။ ကျုပ်တို့အားလုံး သေရပါတယ်ဗျာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

အခြားလူငယ်လေးယောက်ကလည်း သံပြိုင် ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်”

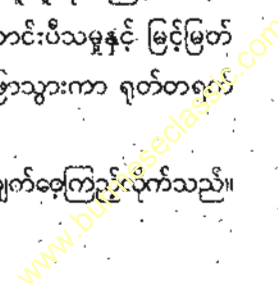
“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တို့အားလုံး သေရပါတယ်။ အတူတူတိုက်ကြတာပေါ့”

ယုကျင်းသည် သူတို့၏ မိတ်ဆွေကောင်းပီသမှုနှင့် မြင့်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်တို့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် ပီတိဖြာသွားကာ ရုတ်တရက်

စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပိုးဟပ်သည် လူရွယ်အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လှောင်ပြောင်ရယ်မောရင်း ပြက်ရယ်ပြုလိုက်၏။
“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သောရမှာ မကြောက်ကြဘဲ အာဂ
သတ္တိခဲ သူရဲကောင်းကြီးတွေပါပဲလား၊ ငါတောင်း ကြောက်လာပြီ”
ထို့နောက် ပိုးဟပ်၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တင်းမာသွား
ပြီး ယုကျင်းအား ခပ်တင်းတင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ယုကျင်း ဘာတွေညာတွေ စကားမရှည်နဲ့၊ ကျုပ်
စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာနိုင် မလိုက်နာနိုင်ဆိုတာသာ ပြောပါ”
“သူ့စည်းကမ်းက ဘာတဲ့လဲ”
ယုကျင်း မဖြေဆိုရသေးမီ ဝေထင်းက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

“သူသတ်တာကို မခံချင်ရင် ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်တိုင်
ဖြတ်ပေးရတဲ့ စည်းကမ်းပါ”
ယုကျင်းက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ဖြေဆိုလိုက်သည်။
သူ၏စကားကြောင့် ဝေထင်းမှာ ဒေါသတကြီးနှင့် ရူးရှူးရှဲ
ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ကြေးစားလူသတ်သမား ပိုးဟပ်အား ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
“ခင်ဗျားရဲ့ စည်းကမ်းက ဘာစည်းကမ်းလဲ၊ ကျုပ်တို့ လက်
နှစ်ဖက်ကို လိုချင်ရင် ကိုယ့်တိုင်လာဖြတ်ယူနိုင်ရမယ်”
ဝေထင်း၏စကားကို ကြားရသော် ပိုးဟပ်သည် လှောင်ပြေး
တစ်ချက် ပြေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် လာယူရရင်တော့ မင်းတို့လက်ကို ယူမှာမဟုတ်
ဘူး၊ မင်းတို့အသက်ကိုပဲ ယူမှာ”
ပိုးဟပ်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ဝေထင်းက သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော
ဆိုက်လေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျုပ်တို့အသက်ကို ဘယ်လိုယူ
မယ်ဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဗျာ”
“အို ... ဒီလောက်တော့ ငါ့အတွက်က အလွယ်လေးပါ၊
အစင်းစားရေသောက်သလောက်တောင် မခဲယဉ်းပါဘူး”
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပိုးဟပ်သည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုး
လာ၏။

ဝေထင်းသည် ဘယ်ဘက်လက်တွင်ကိုင်ထားသော အရက်အိုး
ဖြင့် ပိုးဟပ်အား ပစ်ပေါက်လိုက်၏။
ပိုးဟပ်သည် လက်တစ်ချက် ဝေထင်းလိုက်ရာ အရက်အိုးသည်
ပိုးဟပ်ထံသို့မရောက်ဘဲ သူ့ထံသို့ လွင့်စဉ်လာသည်။
ဝေထင်း ထိတ်လန့်သွား၏။
သူထံ အရှိန်ဖြင့် လွင့်စဉ်လာသော အရက်အိုးကို ပျာပျာသလဲ
အားဖြင့်ဆီး၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ခွမ်း ... ”
အရက်အိုးသည် အလယ်မှ နှစ်ခြမ်းကွဲသွား၏။

အိုးထဲမှအရက်များသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ဖိတ်ကျကုန်တော့သည်။

ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး စိုရွဲသွား၏။

ဝေ့ထင်း၏ ဓားသည် အရက်အိုးကိုခွဲပြီးသည့်နောက် တဆက်တည်းမှာပင် ပိုးဟပ်အား ခုတ်ပိုင်းချလိုက်လေသည်။

ဝေ့ထင်း၏ ဓားချက်ကို ပိုးဟပ်ကရှောင်မလေးဘဲ သူ၏ဓားဖြင့် ဆီးခံပေးလိုက်၏။

“ခွမ်း...”

ဓားနှစ်လက် အချိန်ပြင်းစွာ ထိတွေ့သွား၏။

ဝေ့ထင်းက အချိန်မသွဲဘဲ ဓားကွက်သုံးကွက်ဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ဓားကွက်မှန်သမျှ အားလုံးကို ပိုးဟပ်က အလွယ်တကူ ဆီးခံ ကာကွယ်လိုက်၏။

ထိုသို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ပိုးဟပ်သည် ရုတ်တရက် ဓားကိုရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဝေ့ထင်းအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဝေ့ဖိန်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“ကျုပ် ဖခင်ပဲ”

ဝေ့ထင်းက ရင်ကိုကော့၍ ခပ်ကြွားကြွား ဖြေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူက နှာခေါင်းရွံ့ကာ...

“ကျုပ်ဖခင်က ခင်ဗျားလိုလူမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့မှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ငါကလည်း မင်းအဖေနဲ့ မိတ်ဆွေမဖွဲ့ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်ဖူးတာလဲ”

ဝေ့ထင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ပိုးဟပ်သည် နဖူးကြောများကို ပင့်တင်ကာ အေးစက်စက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်လောက်က မင်းဖခင် ဝေ့ဖိန်နဲ့ ဓားပြဗိုလ်ကြီး ရင်စန်းတို့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပွဲမှာ ငါတွေ့ဖူးတာပါ။ ရင်စန်းတို့ ကူညီဖို့ ငါရောက်သွားရပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေနဲ့ငါ မယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရပါဘူး”

ဝေ့ထင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုးဟပ်က ခပ်ယုံယုံပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒီအချိန်က ငါဟာ မင်းဖခင်ရဲ့ဓားချက်ကို ခံတိုက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိသေးလို့ဘဲ”

ဝေ့ထင်းသည် သဘောကျသွားပြီး တဟားဟား ရယ်ခဲမာလိုက်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... အခုကော ခင်ဗျား ကျုပ်ဓားကွက်ကို ခံတိုက်နိုင်မှာဆိုလား။”

ပိုးဟပ်က အသံမြင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းသိထားဖို့က မင်းအဖေနဲ့ငါ မယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပေမယ့် မင်းအဖေရဲ့ သိုင်းကွက်အားလုံးကို လေ့လာကြည့်ရုံနဲ့မိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ဘီလူးဓားသိုင်းကွက်ရဲ့ ဟာကွက်တစ်ကွက်ကို ငါလည်း တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။”

ဝေထင်း၏မျက်နှာ အနည်းငယ် တည်ကြည်သွားလေသည်။ ပိုးဟပ်က လေသံထွားထွားနှင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဟာကွက်ကို သိထားတဲ့ ငါ့အဖို့ မင်းတို့ဘီလူးဓားသိုင်းကွက်ကို အလွယ်တကူနဲ့ ချေဖျက်နိုင်တယ်ဆိုတာ နားလည်ထားစေချင်တယ်။”

ဝေထင်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျား ဒါဖြင့်လည်း စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့။” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဝေထင်းသည် ပိုးဟပ်အား ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ဝေထင်းသည် သူ၏ဓားကို လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှား ဝေယမ်းလိုက်ရာ ဓားရိပ်ဆယ့်သုံးခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပိုးဟပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာရှိ အရေးကြီးသော ဆယ့်သုံးနေရာကို ဦးတည်ဝင်ရောက်သွား၏။

ထိုဓားကွက်ကို ပိုးဟပ်က လုံးဝမရှောင်ဘဲ သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် ဝေထင်း၏ ရင်ဝဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ဝေထင်း၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ကာ ဖြူဖုပ်ခြုံရော်ဖြစ်သွား၏။

သူ့ရင်အုံတစ်ဝိုက်တွင် အအေးဓာတ်တစ်ခု ဂုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဤသည်မှာ သူ၏ဘီလူးဓားသိုင်းကွက်သည် ပြင်းထန်သည် နှစ်သော်လည်း ရင်အုံတစ်ဝိုက်တွင် ဟာကွက်ပျော့ကွက်ရှိနေကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သည့် လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပိုးဟပ်သည် ထိုဟာကွက်ပျော့ကွက်ရှိနေသည့် နေရာသို့ ဓလွတ်တမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အလန့်တကြားဖြစ်သွားသော ဝေထင်းသည် ဆန့်ထုတ်ထားသော သူ၏ဓားကို ကမန်းကတန်း ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး ပိုးဟပ် ထိုးနှက် ဘိုက်ခိုက်လိုက်သော ဓားကွက်ကို ခုခံကာကွယ်ရန် ပျာပျာသလဲ ဖြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပိုးဟပ်၏ဓားရှည်သည် ဝေထင်း၏ နှလုံးအိမ်တည့်တည့်ဆီသို့ ဆိုးဖောက်စူးဝင်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“အား...”

ဝေထင်း၏ စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်

သောအသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားစေတော့သည်။

ဆိုင်တွင်း၌ တဒဂ်မျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ယုကျင်းတို့အားလုံး မှင်တက်မိကာ ကြောင်စီစီနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဦးစွာ သတိဝင်လာသူမှာ ယုကျင်းဖြစ်သည်။

“ကျား...”

သူသည် ညာသံတစ်ချက်ပေးပြီးနောက် ပိုးဟပ်ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်ကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်း၏ဓားချက်ကို အသာအယာပင် ဖျက်ထုတ်လိုက်သည်။

လူရွယ်များသည် ဓားကိုယ်စီဝေယမ်း၍ ပိုးဟပ်အား ဆီးကြိုကာ ဝိုင်းဝန်းခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ပိုးဟပ်က ယုကျင်းအားကြည့်ကာ...

“နေဦး... မင်းကို နောက်ဆုံးမှသတ်မယ်”

ဟုပြောပြီး ယုကျင်းဘေးမှ ခုန်ထွက်သွားပြီး လူရွယ်လေးယောက်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လူရွယ်များသည် ဓားကိုယ်စီဝေယမ်း၍ ပိုးဟပ်အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လူရွယ်သိုင်းသမား လေးယောက်တို့သည် နှစ်ဦးစီခွဲ၍ ပိုးဟပ်ဘယ်ညာနှစ်ဘက်ညှပ်ကာ ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုးဟပ်၏လှုပ်ရှားမှုများက သူတို့ထက် အဆများစွာ ပိုမိုလျင်မြန်သွက်လက်နေ၏။

ဘယ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသော ဓားချက်များကို ကာပ်ပြီး နောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ညာဘက်မှဝင်လာသောဓားကို သူ၏အမြင် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ အလိုက်သင့်ပင် အလယ်ဘက်မှ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ဓားဖြင့် ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

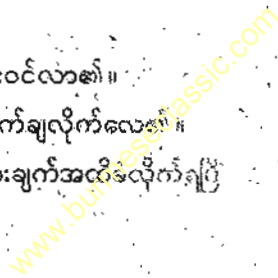
ထိုစဉ် သူ့ထံသို့ ဓားနှစ်လက် အရှိန်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည့်ပိုးဟပ်သည် သူ့ထံပြေးဝင်လာသော ဓားနှစ်လက်ကို ကိုယ်အခြမ်းစောင်း၍ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ဓားကို မြေတွင်တစ်ချက်ထောက်၍ အရှိန်ယူကာ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်သွား၏။

လူရွယ်တစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှပြေးဝင်လာ၏။

ပိုးဟပ်က အလိုက်သင့်ပင် ဓားကိုစိုက်ချလိုက်လေ၏။

ရှေ့မှပြေးဝင်လာသော လူရွယ်မှာ ဓားချက်အထိခံလိုက်၍ ခြေလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

ယုကျင်းနှင့် ကျန်လူရွယ်နှစ်ဦးသည် မိမိတို့၏သူငယ်ချင်းများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်တိုက် ကျဆုံးသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း ကြောက်စိတ်လုံးဝ ဝင်ရောက်လာခြင်း မရှိပေ။

ခံပြင်းဒေါသစိတ်များသာ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သုံးဦးပေါင်း၍ ပိုးယပ်ကို ပိုမိုပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။

ပိုးဟပ်သည် သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းပေးရင်း ကိုယ်ကို လေထဲသို့မြောက်အောင် ခုန်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သည် လေထဲသို့မြောက်တက်သွားပြီးနောက် ဆိုင်ခေါင်မိုးအောက်ဖက်ရှိ ထုတ်တန်းတစ်ခုကို ဘယ်ဘက်လက်နှင့် တွဲခိုထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့ကိုယ်သည် လေထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေ၏။

ယုကျင်းက ညာသံတစ်ချက်အော်ဟစ်ကာ အပေါ်သို့ခုန်၍

ဓားနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

ပိုးဟပ်သည် ထိုဓားချက်ကို အလိုက်သင့် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်

ပြီး လူရွယ်တစ်ယောက်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

“ချန်း... ချန်း... ချန်း... ချန်း”

ဓားချင်းရိုက်ခတ်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပိုးဟပ်သည် လူရွယ်ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားကို လွင့်စဉ်

အောင် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ချမ်း... ”

လူရွယ်၏ လက်မှဓားသည် လွင့်ထွက်သွား၏။

ဤတွင် လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသော လူရွယ်အား ပိုးဟပ်က ဓားဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။

လူရွယ်သည် ရှောင်တိမ်းရန်ပင် အချိန်မရဘဲ ပြူးကြောင်သော နူးကလုံးများဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျန်လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ယုကျင်းတို့သည် ပိုးဟပ်ကို ရှေ့နောက်ညှပ်၍ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်၏။

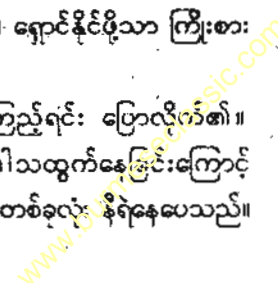
ပိုးဟပ်သည် ထိုဓားကွက်များကို အေးအေးသက်သာနှင့်ပင် ရှောင်တိမ်းပေးရင်း လေးပေခန့်ရှည်သော သူ့ဓားကြီးသည် ချိုင်းအောက်မှနေ၍ နောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် တိုးထွက်လာသည်။ နောက်မှာရှိနေသော လူရွယ်သည် ထိုဓားဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်၌ ယုကျင်းတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။

“ကဲ... အခု မင်းအလှည့်ရောက်ပြီ၊ ရှောင်နိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားဆေးတော့”

ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ယုကျင်းသည် အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေခြင်းကြောင့် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပေသည်။

“ယား...”

သူသည် နှုတ်မှ ညာသံတစ်ချက် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ပိုးဟပ်အား ဓားချက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ချက်တိတိ အဆက်မပြတ် တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယုကျင်း၏ ဓားချက်အားလုံးကို ပိုးဟပ် ကောင်းစွာခုခံနိုင်ရုံမျှ မက တန်ပြန်တိုက်ကွက်များကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ယုကျင်း၏ ဓားကိုလက်ကောက်ဝတ်တွင် ဓားတစ်ချက် ရှုပ်ထီသွားသည်။

ယုကျင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

သူ၏ လက်မှဓားသည်လည်း လွတ်ကျသွားလေသည်။

ပိုးဟပ်က ဓားကို တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဓားရိပ်ငါးရိပ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ယုကျင်း၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြော ငါးနေရာကို ထိုးမိသွား၏။

သို့သော် ပိုးဟပ်က ဓားဖြင့်ထိုးသတ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သွေးကြောပိတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသော ယုကျင်းမှာ နေရာမှာဖွင့်တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် ပိုးဟပ်သည် လေထဲသို့မြှောက်တက်သွားပြီး အမိုးထုပ်တန်းဆီသို့ ခုန်တက်သွားပြန်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ချက်ချင်းပင် အောက်သို့ပြန်ကျလာသည်။

ထိုအခါ သူ့လက်ထဲတွင် ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ပါလာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်း၏ ညာလက်ဝါးကိုပြန်၍ တိရစ္ဆာန်ဦးဟပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ လက်ချောင်းများကို ပြန်ကွေးပေးလိုက်သည်။

ယုကျင်း၏ ညာလက်သည် ပိုးဟပ်ကိုဆုပ်ကိုင်မိပြီးသား အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။

ယုကျင်းမှာ အကြောပိတ်ခံထားရသည့်အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဆက်ချောင်းများ မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း စကားတော့ ပြောနိုင်ဆေးသည်။

သူသည် ပိုးဟပ်၏ အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ပိုးဟပ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကို သတင်းပို့ခိုင်းမလိုလေ၊ ကောင်းစုနဲ့ ကျင်းစန်းတို့ နို့ဆွ့အောင်ရှာပြီး သွားပြောလိုက်၊ ငါက သူတို့ကို ချမ်းသာပေးမှာ အဟုတ်ဘူးလို့”

“ခင်ဗျား တကယ်သတ္တိရှိရင် သူတို့ကို ကိုယ်တိုင်ရှာပြီး မြေနှင်းလိုက်ပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်ကို ဘာလို့ တစ်ဆင့်ခိုင်းနေစရာလိုသလဲ”

“ငါက ဆေးသေချာချာ အကွက်ချပြီး အစီအစဉ်လုပ်ရဦးမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အစီအစဉ်ရေးဆွဲဖို့အတွက် ငါ မသွားနိုင်လို့ မင်းကို အသုံးချပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းရတာပဲ”

၉၂ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထို့နောက် ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်း၏ခြေထောက်မှ ပိတ်ထားသော သွေးကြောများကို ဓားဖြင့်ထိုး၍ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ယုကျင်းသည် ခြေထောက်များ လှုပ်ရှားနိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုးဟပ်ကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်သည်။

ပိုးဟပ်သည် စားပွဲတစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားပြီး ယုကျင်း၏ခြေထောက်ကန်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ယုကျင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို နောက်တစ်ချက်ထပ်ကန်ရင် မင်း ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး မင်းကို လေးဘက်ထောက်ပြီး သူတို့ဆီကို သွားခိုင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပိုးဟပ်ကား ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့်ပုံ ပေါ်နေလေသည်။

ယုကျင်းသည် မတတ်သာ၍ မာန်လျှော့လိုက်ကာ အသာပင်ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများကမူ ပိုးဟပ်ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပိုးဟပ် သဘောကျကျေနပ်သွားသည်။

“အေး... ဒီလိုစကားနားထောင်မှ မင်း သက်သာမှာပေါ့။”

ငါပြောတာ သေချာနားထောင်၊ ကောင်းပူနဲ့ ကျင်းစန်းတို့ မြို့အဝင်အတောင်ကုန်းပေါ်မှာ အရက်သောက်နေကြတယ်၊ ဒီအချိန်ဆောက်နဲ့တော့ သူတို့ ထွက်သွားကြဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယုကျင်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလို လူယုတ်မာတစ်ယောက်က တစ်ဖက်သားကို ခြင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်သွားပြီး အကြောင်းထားဖို့ လိုသေးလို့လား”

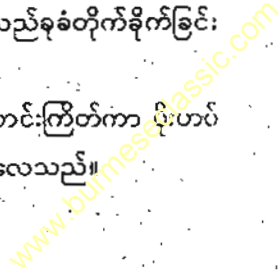
ယုကျင်း၏စကားကြောင့် ပိုးဟပ်သည် ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ငါဟာငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းအလုပ်က ခိုခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ပဲ၊ သွားစမ်း...”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်းအား ဆိုင်ပြင်သို့ ဆုတ်အောင် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ယုကျင်းမှာ လွင့်ထွက်သွားပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ရောက်ရှိသွားသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သွေးကြောပိတ်ခံထားပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်သဖြင့် ပိုးဟပ်အား ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ပြင်မှနေ၍ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပိုးဟပ်အား စက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

၉၄ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပိုးဟပ်က ဆိုင်တုန်းမှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းလက်ထဲက ပိုးဟပ်ကိုတွေ့ရင် သူ့တို့ နားလည်သဘော ပေါက်ကြမှာပါ။ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းမသွားချင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ သွားတာ မသွားတာက မင်းသဘောပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုးဟပ်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာ ကိုသုံး၍ ဆိုင်အတွင်းမှ မြားတစ်စင်းနှစ် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။

ယုကျင်းမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ ရလေသည်။

ခံပြင်းလွန်းသောကြောင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန် နေသည်။

သို့သော် လောလောဆယ်အချိန်၌ ယုကျင်းအနေဖြင့် ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

မကြာမီ အာရုံကျင်း၍ မိုးလင်းပေတော့မည်။

ယုကျင်း၏စိတ်များ တည်ငြိမ်မှုမရသေးပါ။

ယခုတိုင် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ယောက်ယက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ဒေါသစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်များ တစ်ပြိုင်တည်း

စုပြုံခံစားနေရသည်။

ခြေလှမ်းများ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းမီသည်နှင့်အမျှ သူ၏စိတ် သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာ၏။

စိတ်တည်ငြိမ်သောအခါ ဦးနှောက်လည်း ကြည်လင်လာပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်တက်လာသည်။

သူသည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးတောရင်း စဉ်းစားသုံးသပ် နေမိသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏စိတ်တွင် အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။

ထိုအသိကား ယခုကဲ့သို့ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေသော သူ၏အပြုအမူသည် နိုက်မိသော လုပ်ရပ်တစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း တွေး

ဆာသိမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့သည် ပိုးဟပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲရသည်တိုင် ပိုးဟပ်၏အကြံအစည်ကို ကြိုတင်သိမထားသဖြင့်

သတိထား ကာကွယ်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤသည်ကို ယုကျင်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ကောင်းဝူတို့အား ပိုးဟပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အမြန်သွား

ဆုတ်အကြောင်းကြား သတိပေးရန် လိုအပ်နေသည်ကို ယုကျင်း

သဘောပေါက်သွားသည်။

ကောင်းဝူနှင့်ကျင်းစန်းတို့သည် မိမိ၏ရန်သူ ရီလုံအား အချိန်

နီး ယှဉ်ပြိုင်ထိုက်ခိုက် လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့ပြီး မိမိကိုကူညီခဲ့ကြသူများ ဖြစ်

သည်။

၉၆ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မိမိပေါ်တွင် သူတို့၏ကျေးဇူး ရှိထားသည်။

ယခု မိမိ၏အလှည့်တွင် သူတို့၏အသက်ကို ပြန်လည်ကယ်
တင်နိုင်ဖို့ လို၏။

ပိုးဟပ်၏ မူလစိတ်ကူး ပြောင်းလဲမသွားမီ မိမိက အရင်ဦး
အောင် ရောက်သွားဖို့လိုသည်။

မိမိ၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်း မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း ခြေအစုံ
ကမူ ကောင်းစွာလှုပ်ရှား ပြေးလွှားနိုင်ပေသေးသည်။

သို့ဖြင့် ယုကျင်းသည် ခြေဦးကို ပြောင်းပြန်လှည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ မြို့အဝင်တောင်ကုန်းဆီ
သို့ မနားတမ်း ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်းပြေးထွက်သွားသည်ကို မမှီတံမသန်
စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အရောင်များ
ထွက်နေသည်။

သူသည် ယုကျင်းနောက်မှ လိုက်ချောင်းနေသော်လည်း ယု
ကျင်းအားသတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားပုံ မရချေ။

ယုကျင်း သေရမည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပိုးဟပ်သည် အားလုံး
အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားပုံရသည်။

သူဦးနောက်မှ အစီအစဉ်များသည် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ပီပြင်
သောပုံရိပ်များအဖြစ် ထင်ဟပ်လာ၏။

အကွက်စေ့စေ့ ထောင့်စေ့စေ့ အဘက်ဘက်မှပြည့်စုံအောင်
စီစဉ်ထားသောကြောင့် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှသော ပုံရိပ်
များ ဖြစ်လာသည်။

ယခု ယုကျင်းသွားရောက် သတင်းပို့ပေးခြင်းသည် ထိုစိမ့်
နက်များ၏ ပထမဦးဆုံးခြေလှမ်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာတွင် ကြေးစားလူသတ်သမား ပိုးဟပ်၏ ပထမဦး
ဆုံးခြေလှမ်းသည် တစ်ဝက်အောင်မြင်သွားပြီဟု ဆိုရပေတော့မည်။

သတင်းပို့တဲ့လူ

အရက်ကင်းပြီဟု ဆိုရသည့်တိုင် ...
 ငွေလမင်းသည် ထွန်းလင်းမြပင် ရှိသေး၏။
 လရောင်ကြောင့် တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း
 ပင် ရှိနေပေသည်။
 ထိုတောင်ကုန်းတွင် ထင်းရှူးပင်အတော်များများ ပေါက်ရောက်
 နေကြသည်။
 ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အောက်တွင် သဘာဝကျောက်တုံး
 ကြီးသုံးတုံး ရှိနေသည်။
 ထိုကျောက်တုံးကြီး သုံးတုံးသည် စားပွဲနှင့်ထိုင်ခုံများသဖွယ်
 ပြစ်ပေါ်နေလေသည်။
 ကောင်းစုနှင့် ကျင်းစန်းတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထိုတောင်
 ကုန်းခြေရင်းသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် နေရာထိုင်ခင်းအနေအထား
 ကို လှလှကြည့်ရှုလိုက်ကြလေတော့သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲဗျာ”
 ကျင်းစန်းက ပြောလိုက်သည်။
 ကောင်းစုက ...
 “ဟုတ်တယ်... အတော်သာယာတဲ့ နေရာပါပဲ”
 ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။
 ထို့နောက် နှစ်ဦးသား မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့
 ခြင်းတက်သွားကြသည်။
 ကျောက်တုံးကြီးသုံးတုံးရှိရာ ထင်းရှူးပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်
 သောအခါ ကျောက်ခုံများပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
 ကောင်းစုသည် လက်မှအရက်အိုးကို ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ်
 သို့ချလိုက်ပြီး အဖုံးကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် အသာစုတ်ချလိုက်သည်။
 အရက်အိုးအဖုံးသည် လည်ပင်းနားဆီမှ ညီညီသာသာ တိတိ
 ခိုခို ပြတ်ကျသွားသည်။
 “ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဝါးစောင်းပညာဟာ တကယ်ပဲ အစွမ်းထက်
 ဖြစ်ပါပေတယ်”
 ကျင်းစန်းက ချီးကျူးလိုက်သည်။
 အရက်နဲ့သည် စူးရှမနေဘဲ သင်းသင်းလေးထွက်ပေါ်လာ၏။
 ကောင်းစုသည် အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှု၍ အရက်နဲ့ကို
 အနှံ့ခံလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားကော ကျုပ်ပါ ကံကောင်းတယ်၊ ကျုပ်က ရမ်းသမ်း

ပြီး ကြိုရာကျဘမ်းဆွဲယူလာတဲ့ အရက်အိုးဟာ အကောင်းစားအရက်အိုး ဖြစ်နေတယ်”

“ကံကောင်းတာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ရမ်းသမ်းပြီး ယူလာတယ်လို့ မထင်ဘူး။ ‘မိုးလင်း’အမုတ်ဆိုင်ကရောင်းသမျှ အရက်အားလုံးဟာ အကောင်းစားအရက်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား”

ကောင်းဝူ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သာ ကံမကောင်းခဲ့ရင် ဒီနေ့ည ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့ရင် ကျုပ်လည်း အသက်ရှင်လျက် ဒီကိုလာပြီး အရက်သောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားကလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို အခုထိ ခေါင်းထဲထည့်ထားတုန်းပဲ လား၊ ကျုပ်တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်ကြရအောင်၊ ဒါတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ကျင်းစန်းက အာရုံပြောင်းလဲသွားစေရန် ဟန်တားလိုက်သည်။ ကျင်းဝူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သည်အကြောင်းတွေ မေ့ထားလိုက်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ အခု စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အရက်သောက်ကြမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အရက်တစ်ခွက်လောက် အရင် ပြုစုပါရစေ”

ကျင်းစန်း လက်ကာလိုက်သည်။

“နေဦး ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြုစုမယ်ဆိုတဲ့ စကားသုံးရင် ကျုပ် အရက်မသောက်တော့ဘူး”

ကောင်းဝူသည် သဘောကျစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သိုင်းသမားတိုင်းက ခင်ဗျားကို လူရိုးလူကောင်း၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး လေးစားကြတာပဲ၊ အချုပ်ကလည်း လေးစားပါတယ်၊ အခု လူချင်းတွေ့တော့ တကယ်ဆေးစားထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ပိုပြီး သိလာရတယ်”

ကျင်းစန်း လက်ကာပြပြီး အလျော့ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အရက်စသောက်ကြပါစို့”

ကောင်းဝူက ခွက်များအတွင်းသို့ အရက်ကိုထည့်လိုက်၏။

ထိုနောက် နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူမော့သောက်လိုက်ကြတော့သည်။

ခွက်ထဲမှအရက်များ တစ်စက်မကျန် ကုန်သွားသည်။

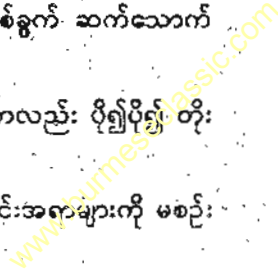
ကောင်းဝူသည် ခွက်များထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အခုမှစတွေ့ရပေမယ့် မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်လို တကယ်ပဲ ခင်မင်မိပါတယ်၊ ကဲ ... သောက်ဗျာ မိတ်ဆွေဖြစ် ခင်မင်မှုအထိန်းအမှတ် အဖြစ်နဲ့ပေါ့”

သူတို့သည် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်သောက်ကြသည်။

အရက်သောက်ရင်း သူတို့၏ခင်မင်မှုကလည်း ပို၍ပို၍ တိုးပွားလာလေသည်။

ယခုအခါ သူတို့သည် အခြားအကြောင်းအရာများကို မစဉ်း

၁၀၂ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စားကြတော့ဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ အရက်သောက်နေကြသည်။

နှုတ်လျှာသွက်လာသောအခါ ကျင်းစန်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လျှာသွက်အာသွက် ဆိုလိုက်သည်။

ကောင်းဂူက လက်ခုပ်တီး၍ စည်းလိုက်ပေးသည်။

သို့နှင့် မကြာမီမှာပင် အိုးထိရီအရက်အားလုံး ကုန်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းဂူသည် ကျောက်စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးလွတ်ကို ကောက်ယူ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မတ်တတ်ထ၊ ရပ်လိုက်ပြီး ကျင်းစန်းအား ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာခဏစောင့်၊ ကျုပ် အရက်တစ်အိုး သွားထပ်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ကျင်းစန်းသည် ကပျာကယာ လက်ကာပြုလိုက်ပြီး ...

“အို ... တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ မသွားပါနဲ့တော့၊ ဒီတစ်အိုးဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အနေတော်ပါပဲ၊ သိပ်များများသောက်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရေစက်မကုန်ကြသေးလို့ နောင်တစ်ချိန် ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါကျမှ တစ်ကြိမ် ထပ်သောက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

ကျင်းစန်း၏စကားကို ကောင်းဂူ ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... တကယ်လို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နောက်အစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံတွေ့ကြတဲ့အခါ အခုလို မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ဘဲ နုန့်သူတွေဖြစ်နေရင်တောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အရက်သုံးခွက်လောက်တော့ အတူသောက်လိုက်ဦးမယ်”

ကောင်းဂူထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျင်းစန်းမှာ အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ကောင်းဂူအား မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်ရင်း မေးဆိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ”

ကောင်းဂူက မရယ်ချင်ရယ်ချင်အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆန်းကြယ်တဲ့ လောကဓံသဘောအရ အနာဂတ်မှာ ဘယ်သူ့ဘာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ခန့်မှန်းပြောဆိုလိုအပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြပေမယ့် မနက်ဖြန် နုန့်သူတွေဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားကြတတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

ကောင်းဂူ၏သဘောထားကို ကျင်းစန်း နားလည်သဘော သောက်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျား”

ကျင်းစန်းက အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ပြောဆိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းကို ဖြတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ အမှန်တရားဘက်ကအမြဲရပ်တည်နေမယ့် အဖြူရောင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်နေ့ ကျုပ်လူဆို လူမိုက်ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက သတ်မှာပဲမဟုတ်လား။”

ကျင်းစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောင်ခြေဆီမှ လေပြင်းတစ်ချက် ရွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လလိုက်သည်။

လေတိုးသံနှင့်အတူ ထင်းရှူးပင်များ လှုပ်ယမ်းယိမ်းခါသွားသည်။

“ဆရာကျင်း... ဆရာကောင်း”

တောင်ခြေဘက်ဆီမှ မသဲမကွဲခေါ်သံသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာသည်။

အသံက အလျင်စလို ခေါ်နေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အငွေ့အသက်များလည်း ရောယှက်ပါဝင်နေသည်။

ကောင်းဂူသည် အသာနားစွင့်ရင်း ကျင်းစန်းအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“နားထောင်ကြည့်စမ်းဖို့... ကျုပ်တို့ကို တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်နေတဲ့အသံ ကြားရတယ်”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့နာမည်ကို ခေါ်နေတဲ့အသံပဲ။ သည်အသံကို ကျုပ် ကြားဖူးပါတယ်”

ကျင်းစန်းသည် အသာနားစွင့်လိုက်ပြီးနေ့က ...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့နာမည်ကို ခေါ်နေတာပဲ”

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ ယုကျင်းရဲ့အသံပဲ။ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုတော့ ပေါ်လာပြီထင်တယ်”

သူတို့သည် တောင်ခြေဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယိမ်းယိုင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ အူယားဖားဖား ပြေးတက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို လရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောင်းဂူကော ကျင်းစန်းပါ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားကြသည့် အလား ထိုင်ရာမှပြိုင်တူထ၍ တောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ တောင်ခြေသို့မရောက်မီမှာပင် သူတို့သည် ယုကျင်းနှင့် တွေ့ဆုံသွားကြသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ယုကျင်းပဲ”

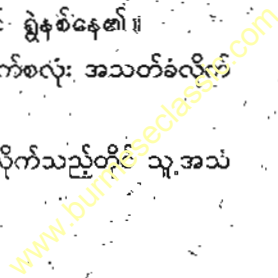
“ယုကျင်း... ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

လရောင်အောက်တွင် မြင်ရသော ယုကျင်း၏ မျက်နှာသည် ဝန်းစက္ကူတစ်ရွက်ကဲ့သို့ ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများဖြင့် ရွဲကပ်နေ၏။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်စလုံး အသတ်ခံလိမ့်”

“ကြရပြီ”

ယုကျင်းသည် အသံကိုထိန်း၍ ပြောလိုက်သည့်တိုင် သူ့အသံသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့စကားကြောင့် ကျင်းစန်းကော ကောင်းဂူပါ ထိတ်လန့်
တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

ကျင်းစန်းက ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေးဘဲ ခေတ္တမျှ အနားယူပြီးမှ ...

“ပိုးဟပ်”

ပိုးဟပ်ဟူသော အမည်ကြောင့် ကျင်းစန်း ဆံပင်များထောင်
သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူ ... ပိုးဟပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ယုကျင်း၏ အခြားကိုယ်တစ်ဖက်ခြမ်းကို မေးမထားသော
ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းအား ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သွေးကြောပိတ်ခံထား
ရတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့သွေးကြောတွေကို ကျုပ် ဖွင့်ပေးမယ်”

ကျင်းစန်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ယုကျင်း၏ပခုံးဆီသို့ ကောင်းဂူက လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်လိုက်
သည်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ကျင်းစန်းသည် ကမန်းကတန်းဖြင့်
အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ ...”

ကျင်းစန်း နောက်ကျသွားသည်။

ကောင်းဂူသည် ယုကျင်း၏ဘယ်ဘက်ပခုံးမှ ပိတ်ထားသော
သွေးကြောကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်းဂူသည် ကျင်းစန်းအား နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံး
နှာဖြင့်ကြည့်ရှင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

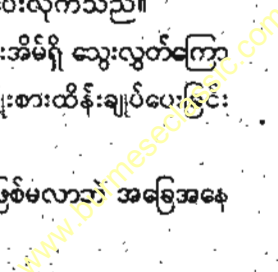
“ကျုပ် ကြားသိထားသလောက် ပြောရရင် ပိုးဟပ်ရဲ့သွေး
ကြောပိတ်ပညာဟာ ထူးခြားတယ်၊ သူက သွေးကြောတွေကို တစ်
ခြေမတည်း သုံးလေးနေရာကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပြန်ဖွင့်တဲ့အခါ
သူပိတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ပြန်ဖွင့်ရတယ်၊ အစီအစဉ်မကျဘဲ
နှင်မိရင် ချက်ချင်းသေသွားနိုင်တယ်”

ကျင်းစန်း၏စကားကို ကြားရသော် ကောင်းဂူ ထိတ်လန့်သွား
ဆဲလသည်။

ကျင်းစန်းသည် ယုကျင်း၏ကျောပြင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
ထပ်ထားလိုက်ပြီး အတွင်းအားများ သွင်းပေးလိုက်သည်။

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ယုကျင်း၏နလုံးအိမ်ရှိ သွေးလွှတ်ကြော
နှင့် သွေးပြန်ကြောများ မပျက်စီးစေရန် ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာဘဲ အခြေအနေ
သည် ပိုမိုဆိုးရွားလာသည်။

၁၀၈ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းစန်း၏အတွင်းအားများ ယုကျင်း၏ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယုကျင်းတစ်ကိုယ်လုံး အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး နာကျင်စွာ ညည်းလိုက်သည်။

“အား ... နာလိုက်တာ၊ နာတယ် ... နာတယ်”

သူ၏ပါးစပ်မှလည်း သွေးများထပ်မံအန်ထွက်လာပြန်သည်။ ပါးစပ်နှင့်နှာခေါင်းပေါက်များမှာလည်း သွေးများစိမ့်ယိုထွက်လာလေသည်။

တော်ရဲတန်ရဲလူဆိုလျှင် ယုကျင်း ဝေဒနာခံစားကာ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မြင်ရရုံဖြင့် သွေးပျက်သွားနိုင်လောက်ပေသည်။

“ဒါက ဘာလိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ”

“ပိုးဟပ်ရဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာက သိပ်ကို ဆန်းကြယ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို သွေးကြောပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း မဖွင့်မီရင် သူသွင်းပေးလိုက်ထားတဲ့ အတွင်းအားတွေဟာ ယမ်းမှုန့်နဲ့ မီး တွေဆုံပေါက်ကွဲသလို ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြောတွေကို အဆိပ်သင့် ပျက်စီးစေပြီး အသက်သေဆုံးရတော့တာပါပဲ။”

ကောင်းဂူ ယုကျုံးမရ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်က စေတနာ လွန်ကဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယုကျင်းအတွက်မူ ဝေဒနာဖြစ်သွားရချေပြီ။

ဤသည်မှာ စိတ်မြန်လက်မြန်ပြုမိသော သူ့အမှား သူ့အပြစ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းဂူသည် အံ့ကြိတ်၍ တက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ညည်းကြိတ်သည်။

“တောက် ... ဒါ သေချာမလေ့လာဘဲ အလျင်စလိုလုပ်လိုက်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့အမှားပါပဲ”

ထိုအချိန်မှစ၍ ယုကျင်းသည် ဆတ်ခနဲ ခြင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားသည်။

ထိုအခါ သူ့ညာဘက်လက်ကို ကျင်းစန်း သတိပြုမိသွား၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ...

“ယုကျင်းရဲ့ညာဘက်လက်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်အားတုံပုံရတယ်ဗျို့။”

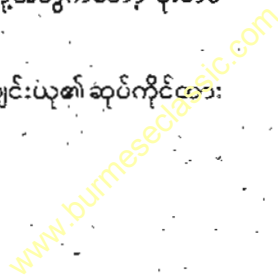
ကောင်းဂူ၏မျက်လုံးများက ယုကျင်း၏ညာလက်ကို ဖြတ်ခနဲ ချွန်းကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူ့လက်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာ မှန်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ဘာလဲဆိုတာ သိရမှာပဲ”

“အင်း ... သတိလည်းထားဦးနော်၊ တော်ကြာ ပိုးဟပ်ရဲ့ထောင်ကျောက်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ယုကျင်းအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ ပိုးဟပ်ရဲ့ယောဂစက်ကွင်း မရှိနိုင်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကောင်းဂူသည် ကျင်းယု၏ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ချောင်းများကို ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခါ ယုကျင်း၏လက်ဝှမ်းထဲမှ ပိုးဟပ်အရှင်တစ်ကောင် ထွက်လာပြီး သူ့လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် တက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းစုသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် လက်ကိုကမန်းကတန်းခါချလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မမြကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသော ပိုးဟပ်အကောင်ငယ်ကို ညာခြေဖြင့် နင်းခြေသတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ရင်း စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးတိုင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိတဲ့ ပိုးဟပ်ရဲ့ ပုံစံတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကောင်းစုသည် ကြောက်စိတ်မပြေသေးဘဲ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်နေ၏။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျင်းစန်းက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ပိုးဟပ်က အဆိပ်ရှိနေလို့လား”

ကောင်းစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး... ရှိနေရင်လည်း ကျုပ်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြတ်ပစ်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ကျင်းစန်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ကောင်းစုချက်ချလိုက်သည်။

“ထူးခြားတဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာရယ်၊ ပိုးဟပ်အရှင်တစ်ကောင်ရယ်၊ ဒါကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ယုကျင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်ကိုသတ်တဲ့ ပိုးဟပ်ဟာ အစစ်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။
ကောင်းစုက ထောက်ခံရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောသလို ဒါဟာ ပိုးဟပ်အစစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပိုးဟပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာတွေသိထားသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။
ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းကာ...

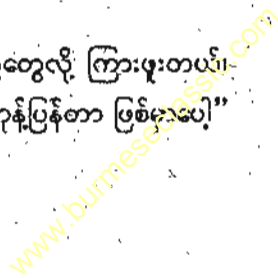
“ကျုပ်က သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက် ညို့ တစ်ဆင့်စကား ကြားဖူးတာပဲရှိတယ်၊ သူဟာ ကြေးစားလူသတ် ဘေးတစ်ယောက်လို့ သိရတယ်”

ကောင်းစုက တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။
“သူက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ယုကျင်းတို့လူစုကို သတ်လိုက်တာလဲ”

ကျင်းစန်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အနည်းငယ် စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ...
“ပိုးဟပ်နဲ့ရိလုံဟာ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေလို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရိလုံအတွက် ပိုးဟပ်က ရန်ကြွေးတုန့်ပြန်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကောင်းစု အံ့သြသွားပုံရသည်။

မျက်လုံးများ အဝိုင်းသားဖြစ်သွားသည်။
တအံ့တဩလေသံဖြင့် မေးမြန်းလိုက်မိသည်။
“ရီလုံလို လူတစ်ယောက်မှာ မိတ်ဆွေရှိနိုင်လို့လားဗျာ”
ကျင်းစန်းက ...

“ကောင်းတဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှန်ရင် သူ့
ပတ်ဝန်းကျင်အလျောက် အသိမိတ်ဆွေတော့ ရှိကြစမြဲပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်
တို့ သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သလို
ရန်ကြွေးနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း အလေးအနက်သဘောထားလေ့ရှိကြ
တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
ကောင်းဂူသည် ခေတ္တမျှငြိမ်သက်၍ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။
ပြီးမှ သူ တွေးတောမိသည်ကို ပြောလိုက်သည်။

“သည်အတိုင်းဆိုရင် ပိုးဟပ်ဟာ ရီလုံအတွက် ကျုပ်တို့ကို
ရန်ကြွေးတုန်ပြန်မယ့်အကြောင်း ယူကျင်းကတစ်ဆင့် အကြောင်းကြား
ခိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ သည်တော့ ဖျာပုံတို့ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့
မိုးလင်းအရက်ဆိုင်ကို ပြန်သွားကြည့်ရအောင်”

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
ထို့နောက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ပဲအန္တရာယ်များများ ပိုးဟပ်နဲ့ရင်ဆိုင်
ဖို့ ကျုပ်တို့ သွားကိုသွားရမှာပဲ”

ဟု ပြောသည်။
ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသား တောင်ကုန်းပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြ
လေသည်။

မကြာမီမှာပင် ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းဂူတို့ စီးနင်းလာသည့်
ခြင်းနစ်ကော့ညီတို့သည် တောင်ခြေမှမြို့တွင်းဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေး
နှောက် ထွက်ခွာလာတော့သည်။

မိုးလင်းအရက်ဆိုင်တစ်ခုလုံး အနိဗ္ဗာန်မြင်ကွင်းများဖြင့် ကြည့်
ကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။

စားပွဲကုလားထိုင်မှား ပရိပရဲဖြစ်နေပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် ပန်းကန်
ခွဲများ ပြန့်ကျဲနေသည်။

အသက်ကင်းမဲ့နေသော လူခြောက်ယောက်၏ အလောင်းများ
အလည်း ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်သာမက နံရံများတွင်ပါ သွေးများက စွန်း
ဆင်းကာ ပေကျဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်တကွ ဆိုင်လုလင်များသည် မိမိတို့ဆိုင်တွင်
ခြောက်လောင်းပြိုင် လူသတ်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အတွက်
အထူးပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။

သူတို့သည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိတော့ဘဲ တစ်

ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးကာ ပိုးဟပ်အကြောင်း
ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ မြင်းခွာသံတဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုမြင်းခွာသံများကြောင့် ဆိုင်တွင်းရှိလူများမဟာ ရုတ်ရုတ်
သံသံ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

မြင်းခွာသံသည် မိမိတို့၏ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

မည်သို့သော အန္တရာယ်ပေးမည့်သူများ ရောက်လာပြန်ပြီလဲ
ဟု စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေတိုးသံများကြားလိုက်ရပြီး ဆိုင်အတွင်း
သို့ လူနှစ်ဦးက ခုန်ဝင်လာကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကောင်းဝူနှင့်ကျင်းစန်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ဆိုင်လုလင်များမှာ အနည်းငယ် စိတ်
သက်သာရာ ရသွားသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်းကို သူ
တို့က သိထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆိုင်အတွင်းရှိ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများက ကျင်းစန်းတို့အား
ဆီးကြီးလိုက်သည်။

ကျင်းစန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နှုတ်လေး အာ
လေးဖြင့် ...

“တကယ့်ကို ရက်စက်တဲ့ ပိုးဟပ်ပဲ၊ တစ်ယောက်မှ အလွတ်
မေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းဝူကလည်း စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ကျင်းစန်းအား ပြန်
ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ကျုပ်တို့သာ ဒီကထွက်မသွားကြရင် အခုလို ဖြစ်မှာ
မထုတ်ဘူး”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

“အကြောင်းမထူးပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ကျုပ်တို့က သူတို့
အားမှာ အမြဲတစေရှိနေနိုင်ကြမှာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့မရှိတဲ့
အချိန်ချိန်မှာ သူ အခုလို ဝင်ပြီးလုပ်ကြဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကောင်းဝူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ၏လက်သီးနှစ်ဖက်ကို
ညှစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိလေသည်။

ပြီးလျှင် ...

“ပိုးဟပ်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် သူကိုယ်တိုင်
အန္တရာယ်ကုန်းကို လိုက်လာရမှာပဲ၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် အစိပ်စိပ်
အမြွှာ တစ်စစဖြစ်အောင်ကို ကျုပ်ကလုပ်ပစ်လိုက်မယ်ဗျ”

ကောင်းဝူသည် ခံပြင်းနာကျည်းစွာဖြင့် ကြိမ်းဝါးလို့သံဖြင့်
အလေသည်။

ကျင်းစန်းက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည်။

“ပိုးဟပ်ဟာ ကောက်ကျစ်သူတစ်ဦးပဲ၊ သူဟာ ကျုပ်တို့ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်လာပြီး ရင်ဆိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အလစ်မှာ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အခုချိန်ကစပြီး အထူးသတိရှိဖို့ လိုတယ်”

ကောင်းဝူ ရယ်မော၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက်တော့ စိတ်သာချ သူငယ်ချင်း၊ တကယ်တော့ ကျုပ် သတိလစ်သွားလို့ သူ့ရဲ့ လုပ်ကြံမှုကိုခံရရင်တောင်မှ ကျုပ် မသေခင်မှာ သူ့ကို အမိအရ သတ်သွားခဲ့မယ်”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“လက်ရှိ အခြေအနေအရ သိုင်းလောကမှာ အဖြူရောင်သိုင်း သမားတွေ တစ်နေ့တစ်ခြား ရှားပါးလာနေတယ်၊ ပိုးဟပ်လို လူယုတ်မာတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ခင်ဗျား အသေခံဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်”

“ကျုပ် တစ်ခုစီရိုမိမိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“အခုလုပ်ရပ်ကိုကြည့်ရုံနဲ့ ပိုးဟပ်ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်က ရန်သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ သတ်လေ့မရှိဘဲ ရန်သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစွယ်အပွား မိတ်ဆွေတွေကိုပါ သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတာ ထင်ရတယ်၊ ဒီတော့ ရန်သူရဲ့ မိသားစုအမျိုးအနွယ်ကိုပါ သူဟာ ဆဲလက်လုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ပါ မိသားစုအတွက် ထည့်တွက်စဉ်းစားပြီး စိုးရိမ်ရလိမ့်မယ်”

ကျင်းစန်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မိသားစုမရှိတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား၊ ကျုပ်အတွက်က မစိုးရိမ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်ပဲ စိုးရိမ်စရာရှိလိမ့်မယ်”

ကောင်းဝူ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အပြုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်လျက်ရှိနေ၏။

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားလို တစ်ကိုယ်တည်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းစန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်စန်းက ဆတ်ဆတ်ကြီမယ် သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကူးလျှံပဲ၊ ကျုပ်ယောက္ခမထီးက မြေလတ်ပိုင်း ပြိုင်စံသိုင်းသမား ကူးဖန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့အတွက်ကို စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ ကျုပ် ပြောလိုက်တာပါ”

ကျင်းစန်း အလွန်အံ့သြသွားသည်။

မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကောင်းဝူကို ဖြတ်နေကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို ... ဒီလိုလား၊ ပိုးဟပ်ဟာ သူတို့ကိုသွားပြီး ရန်ရှာရင်

ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလိုဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာမည်ကြီး ဆတ်ဆတ်ကြိမ်မယ် ကူးလှုံနဲ့ အိမ်ထောင်
ကျခဲ့တာလဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲဗျာ”

“မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ၊ ကျုပ် အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်
နှစ် အရွယ်လောက်က လူငယ်သဘာဝအတိုင်း သိုင်းလောကက
နာမည်ကြီးသိုင်းသမားတွေနဲ့ စမ်းသပ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ သိုင်း
သမား ကူးဖန်းဆီသွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်တောင်းတော့ သူက လိုက်လိုက်
လျော့လျော့ခွင့်ပြုပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်”

ဟဲ့ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဆောက်နှင့်ထွင်းသော မိသားစု

အာရုံဦး၏ အေးမြသောလေနအေးက သုန်သုန်ညှင်းညှင်းဖြင့်
တိုက်ခိုက်နေသည်။

နေဝန်းနီ ထွက်ပြုလာခြင်းကား မရိုသေးချေ။

နီစွေးသောရောင်ခြည်မျှစကိုသာ အရှေ့အရပ်၌ တွေ့မြင်နေ
ရလေသည်။

မကြာမီ မိုးစင်စင်လင်းလာပေတော့မည်။

ကောင်းစုနှင့် ကျင်းစန်းတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးပြင်း၊
နှင်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် ကောင်းစု၏အိမ်သို့ဦးတည်ကာ ခရီးနှင့်နေကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းစုသည် သူ၏အိမ်သို့လိုက်ခဲ့ရန် ကျင်းစန်းကိုပါ ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သား ညဦးပိုင်းမှစ၍ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြပြီး တစ်ညလုံး မရပ်မနား ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခရီးတွင်ခဲ့ပြီး အာရုံကျင်းလျှင် တာဖိုလမ်းမတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုလမ်းမအဆုံးတွင် ကောင်းဂူ၏ယောက်ျားမ ကူးဖန်း၏အိမ်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကူးဖန်းသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော ပြိုင်စံရှားသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းသည် သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည်သာမက သူ၏သမီး ကူးလျှံသည်လည်း အလွန်မာနကြီးပြီး ခက်ထန်လှသူဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိထားကြလေသည်။

ကူးလျှံသည် သိုင်းလောက၌ မြောင့်မတ်တည်ကြည်သည့် မာနခဲ ဆတ်ဆတ်ကြီးသိုင်းမယ် သုံးယောက်၌ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်း၏အိမ်သည် ကောင်းဂူ၏အိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကူးဖန်းသည် ကောင်းဂူကို သဘောကျကာ သမီးဖြစ်သူနှင့် ပေးစားခဲ့သည်။

သို့သော် ကောင်းဂူနောက်သို့ မထည့်လိုက်ပဲ သူ၏နေအိမ်မှာ နေထိုင်စေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကူးဖန်း၏အိမ်သည် ကောင်းဂူ၏အိမ်ပင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“သည် တာဖိုလမ်းမကြီးအဆုံးမှာ ကျုပ်ရဲ့အိမ် ရှိနေပါတယ်”

ကောင်းဂူ၏လေသံတွင် စိတ်လှုပ်ရှားကာ တက်တက်ကြွကြွ ဆူသောဟန်ကို ကျင်းစန်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

အိမ်သို့ ရောက်ခါနီးလေလေ ရောက်လိုသောစိတ်ဆန္ဒပို၍ ကျွန်လောလေ ဖြစ်တတ်ကြောင်း ကျင်းစန်း နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်းစန်းသည်ဘာမှမပြောဘဲ ကောင်းဂူက မြင်းခြင်လိုက်သောအခါ သူလည်း အရှိန်မြှင့်ကာ လိုက်ပါသွားလေသည်။

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေသကဲ့သို့ တာရီးကြီးပေါ်၌ ဖုန်တထောင်းထောင်းထသွားလေသည်။

ကောင်းဂူနှင့် ကျင်းစန်းတို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်လာကြရင်း ကျွန်ုပ်တို့ ခြဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို လှမ်းပြီး တွေ့မြင်လိုက်သည်။

ခြင်းပတ်လည်၌ မြင့်မားသောအုတ်နံရံကြီး ကာရံထားသည်။
ခြင်းသံတံခါးမကြီးမှတစ်ဆင့် ခြင်းထဲ၌ အဆောင်ဆောင်
အခန်းခန်းဖြင့် ကြီးမားစန့်ညားသော အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအဆောက်အဦးကြီး၌ အုပ်ကြွပ်များမိုးထားရာ ရဲတိုက်ကြီး
တစ်ခုနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ခြင်းတံခါးမကြီး၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ခြင်္သေ့ကြီး
နှစ်ကောင် နေရာယူထားလေသည်။

သက်ရှိခြင်္သေ့ကြီးမားနှင့်မခြား အသက်ဝင်အောင် လက်မ
မြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသော ကျောက်ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ခြင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသူများအား နှစ်
အုပ်တော့မည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

ကောင်းဂူတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်၌ ခြင်းတံခါးမကြီးကို ဟာ
လာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားလေသည်။

ကောင်းဂူက ...

“ခြင်းတံခါးကို ဖွင့်ထားတယ်ဆိုရင် အထဲမှာ ကျုပ်တို့မိသား
စုစုံလင်လင်ရှိနေကြတဲ့ သဘောပဲဗျ”

ဟု ကျင်းစန်းအား ပြောပြသည်။

ကျားဖန်း၏ခြင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မြင်းအရှိန်ကိုလည်း
လျော့ချလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းလည်း မြင်းအရှိန်လျော့ကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း
ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကိုတောင် ရောက်လာပြီကိုး”

ခြင်းထဲမှ ခန်းနားထည်ဝါလှသော အဆောက်အဦးကြီးမှာ
ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ရှိနေသည်။

နံနက်ခင်း၏ နွေးထွေးသောနေရောင်ခြည်များလည်း ထွက်
ဆာလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက်တွင် ခြင်းနှင့်အဆောက်အဦး
ကြီးက ဝင့်ထည်စွာ နေရာယူထားလေသည်။

ကျန်းစန်းက ချိုးမွမ်းလိုက်လေသည်။

“အတော့်ကို ကြီးကျယ်ခန်းနားတာပဲဗျ”

ကောင်းဂူက ရယ်မောလိုက်သည်။

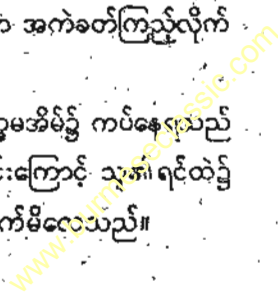
“ဟုတ်တယ်... တကယ့်ကို ထည်ဝါတာပေါ့၊ ဒါမေမယ့်

ကျုပ်ပိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျုပ်ယောက္ခမအိမ်ဗျ၊ ကျုပ်က
ဃောက္ခမကြီးရဲ့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာ”

ကျင်းစန်းက ကောင်းဂူအား မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ကောင်းဂူသည် သူ့အိမ်မဟုတ် ယောက္ခမအိမ်၌ ကပ်နေရသည်
ဆိုသောစကားကို မကြာခဏ ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် သူ၏ ရင်ထဲ၌

ခဲစားချက်တစ်ခု ရှိနေလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိလေသည်။

ကောင်းဂုဏ် ရယ်မောသံသည်လည်း အသက်မပါဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဂုဏ် ရယ်မောရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ယောက္ခမကူးဖန်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်ကတည်းက သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ သူဟာ သိုင်းလောကက အနားယူပြီး ဒီနေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသောအခါ သိုင်းလောကမှ အနားယူလိုက်သည်မှာ ထူးခြားသောကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ကူးဖန်းကဲ့သို့ သိုင်းလောကမှ အနားယူသွားသော သိုင်းသမားကြီးများ အများအပြားရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် မြင်းများကို တစ်လှမ်းချင်းသွားစေပြီး ရှေ့ဆက်လိုက်ကြသည်။

ကျောက်ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ခြံဝင်းတံခါးမကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိရာတွင် ကြသောအခါ ထည့်ဝါလှသော ကြေးဆိုင်ဘုတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ထို့ကြေးဆိုင်ဘုတ်ကြီးပေါ်၌ ...

“ပြိုင်စံရှား မြေလတ်သိုင်းသမား”

ဟူသောစားလုံး ရေးထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျင်းစန်းက ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးအား စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသဖြင့် ကောင်းဂု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒီဆိုင်းဘုတ်ဟာ မြေလတ်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သိုင်းအဖွဲ့တွေ ဂိုဏ်းတွေက ခေါင်းဆောင်တွေ ဂိုဏ်းချုပ်တွေအားလုံး သဘောတူ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ကျုပ်ယောက္ခမကြီးကို ဟွဲ့ထူးချီးမြှင့်ခဲ့တာပေါ့”

“ဪ... မြေလတ်ပိုင်း သိုင်းသမားတွေက ခင်ဗျားရဲ့ ယောက္ခမကို ပြိုင်စံရှားသိုင်းသမားအဖြစ် တည်တညွတ်တည်း လက်ခံအားကြတဲ့ သဘောကို”

ကူးဖန်းက ခေသ့မဟုတ်ပါ။

ယခု ...

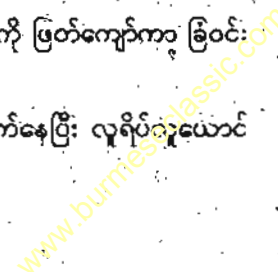
ကူးဖန်းနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ ကျင်းစန်းမှာ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲကျွင်းကြည့်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ပြိုင်စံရှားဘွဲ့ထူးရထားသော ကူးဖန်း၏ သိုင်းဝညာကြောင်ဟုတ်ပါ။

မာနကြီးပြီး ဇီဝကြောင်သည်သဘောရှိကြောင်း သိထား၍ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခြံဝင်းတံခါးမကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး လူရိပ်ကွဲယောင်ဝင် မတွေ့ရပါချေ။

သို့သော် ကောင်းဂုတို့ ခြံဝင်းထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး မကြာမီ အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ခြံဝင်းထဲကို ခွင့်မတောင်းဘဲဝင်လာတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုအသံသည် ရိုးရိုးတန်းတန်း မေးမြန်းစုံစမ်းသည့် လေသံ မျိုးမဟုတ်ဘဲ ရန်လိုသောအသံမျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု ကျင်းစန်း ထင်မိ၏။

ကောင်းဂု မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ချက်ချင်း ဝေယမ်းလိုက်သည်။

“ခြင်း... ”

သူ၏ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲထုတ်ကာ ဝေယမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ့ထံသို့ တိုးဝင်လာသောနှစ်ဖက်သွားဓားဦးကို သူ၏ဓားဖြင့် ဝေယမ်းရိုက်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းဂုမှာ အလွန် မျက်စိလျှင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကပျားကယာ ခုခံလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟူး... ”

လူရိပ်တစ်ခု လေထဲမှပြုတ်ကျလာလေသည်။

ထိုလူရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းဂု၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာလေသည်။

“တိရစ္ဆာန်လေး ရမ်းကားလှချင်လား”

ဟုလည်း ငေါက်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းက မြင်းကိုရိပ်တန်လိုက်ပြီး မလှုပ်မယှက်တိုင်ကာ ခြံအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ကောင်းဂုက အပြစ်တင်သော လေသံဖြင့်...

“ကိုယ့်အဖေမှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ ဝင်လာတဲ့လူကို သေသေချာချာမကြည့်ဘဲ ဓားနဲ့ဝင်ပိုင်းတော့ ရန်သူမဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်သည်။

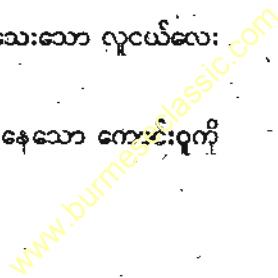
ဓားနှင့်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူသည် မြေပေါ်သို့ခြေချမိသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်လေသည်။

ယခုမှ ကျင်းစန်းသည် ထိုလူအား သေသေချာချာတွေ့မြင်နိုင်ရလေသည်။

အသက်အားဖြင့် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော လူငယ်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်သည် အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းနေသော ကောင်းဂုကို သေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းဂူကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခြင်တော့လိုက်ရလျှင် မျက်လုံး ပြူးသွားလေသည်။

“ဟင် ... အဖေ ပြန်လာတာကိုး”

ကောင်းဂူ ရုတ်တရက်ရောက်လာခြင်းကြောင့် အံ့ဩနေရ ရှိသည်။

သို့သော် ဝမ်းသာသွားသည့် လေသံမျိုး မဟုတ်ပါ။

သူ၏ လေသံကဝမ်းသာအားရ မရှိသည့်အပြင် မာဆတ်ဆတ် ရှိနေ၏။

မရှိသေမလေးစား မနှစ်မြို့သောသဘောမျိုး ရှိနေသည်ဟု ကျင်းစန်း တွေးမိသဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

“ပခင်ကြီးတစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာတာကို ဝမ်းသာအားရဖြစ် ရမယ့်အစား သဘောမကျသလို မနှစ်မြို့သလိုရှိနေတာ ဘယ်လို သဘောမျိုးပါလိမ့်”

တွေးရင်း လူငယ်နှင့်ကောင်းဂူတို့အား မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူမှာမူ သားဖြစ်သူ၏ တစ်ခမ်းဆန်သော ဆက်ဆံရေး ကို မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ လှစ်လျှူ့ထွားလေသည်။

ဘာမှ မဖြစ်သည့်အသွင်မျိုးဖြင့် ကျင်းစန်းဘက်သို့ လှမ်းကပ် ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ ... ဒါ ကျုပ်ရဲ့ခွေးသားလေး ကောင်းရုံပေါ့”

သူက ကျင်းစန်းအား လူငယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ခြင်း ခြင်လေ့လာသည်။

သူ၏သားကို ခွေးသားလေးဟုပြောသည်မှာ မိတ်ဆွေရှေ့၌ နိမ့်ချကာ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမျိုးဟု ယူဆ၍ရသည်။

သို့မဟုတ်ဘဲ ကောင်းဂူကိုယ်တိုင် သားဖြစ်သူကို သဘောမကျ သဖြင့် ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင်လေးဟု တမင်နိမ့်ချကာ ပြောဆိုလိုက် ခြင်းဟုလည်း ယူဆ၍ရလေသည်။

ထိုစဉ် ကောင်းရုံဆိုသော လူရွယ်၏စကားသံက ကျယ်လောင် ချာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကောင်းရုံကရင်ကော့ပြီး ဝင့်ကြားစွာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ့်ကလာ ခွေးသားရမှာလဲ၊ ကေသရာဇာခြင်သောသားဗျ” ကျင်းစန်း ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်းဂူတို့သားအဖနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဖြစ် ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဂူက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကောင်းရုံကို ခက် နှိမ့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ ဒီကဦးလေးနဲ့ယှဉ်ရင် ခွေးကလေးတစ်ကောင် သောက်တောင် အသုံးကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကောင်းရုံကလည်း ကျင်းစန်းအား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက် လေသည်။

“သူက ဘာမို့လဲ”

ပမာမခန့်လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကျင်းစန်း ပိုပြီးအံ့ဩသွား၏။

ယခုတော့ အခြေအနေကို သူ နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကောင်းဂူ၏သား ကောင်းရုံသည် လူကြီးသူမအား ရိုသေလေးစားရမှုနဲ့မသိအောင် ရိုင်းပျနေသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိမိမှာ ကောင်းဂူ၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖခင်ကြီးအား သဘောမကျသည့်အရှိန်ဖြင့် ပမာမခန့်ပြောလေခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

ကောင်းဂူသည် သားဖြစ်သူ၏ ရိုင်းပျမှုကြောင့် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ထွက်သွားစမ်း”

ချက်ချင်းပင် အော်ငေါက်မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကောင်းရုံက ထွက်မသွားပါ။

ထွက်မသွားခြင်းက ဖခင်ကြီးအား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြောင်း ဖော်ပြနေပါတော့သည်။

ကောင်းရုံသည် ထွက်မသွားသည့်အပြင် ပြန်လည်အော်ငေါက်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေး၏။

“အဖေက ကျွန်တော့်ကို အော်လိုက်ငေါက်လိုက်နဲ့ အမေနဲ့ ထိုင်ပြောမယ်”

“ဘာကွ...”

“အမေ့ရှေ့မှာဆိုရင် အဖေ ကျွန်တော့်ကို အခုလို အော်လား ခေါက်လားလုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲမယ် ... မင်းကများ”

ကျင်းစန်းသည် ကောင်းဂူတို့သားအပနှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံမှုကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကောင်းဂူသည် သားဖြစ်သူအား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အတော်ကလေးကြာမှ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်သည်။

သားဖြစ်သူ ကောင်းရုံကို လုံးဝအမူမထားတော့ဘဲ ကျင်းစန်းအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... အထဲကိုကြွပါဗျာ”

ကောင်းရုံကလည်း ဟန့်ထားခြင်းမပြုတော့ပါချေ။

ကောင်းဂူနှင့်ကျင်းစန်းတို့သည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဆက်ပြီးဝင်လာကြလေသည်။

ခြံဝင်းတံခါးမကြီးမှ အဆောက်အဦးကြီးသို့ ကျောက်ပြားလမ်းထားသည်။

ကျောက်ပြားလမ်းတစ်ဖက်၌ ပန်းဥယျာဉ်ရှိပြီး ယာဘက်၌ သွားပြန်ဖြူးသော မြေကွက်လပ်ကြီး ရှိလေသည်။

ထိုမြေကွက်လုပ်မှာ သိုင်းလေကျင့်သောနေရာဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သည် ခြံဝင်းထဲ၌ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြ လေသည်။

ကောင်းဝူ ရောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကပျာကယာလာပြီး ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသည်။

ကောင်းဝူက တမင်မသိချင် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ရှေ့ ဆက်သွားလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူနှင့်ကျင်းစန်းတို့ အဆောက်အဦးကြီးနှင့် တစ်စထက် တစ်စ နီးကပ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ဟူး...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုပြေးလိုက် လာပြီး ကောင်းဝူတို့အနီးမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ရှေ့ဘက်ရောက်လျှင် လမ်းပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူနှင့်ကျင်းစန်းတို့ ကြည့်လိုက်ကြလျှင် ကောင်းရုံဖြစ် နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းဝူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ကောင်းရုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလာလှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

ဟူးလည်း မာန်မဲလိုက်လေသည်။

ကောင်းရုံက မထီတရိပ်စံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟောဒီက ဖေဖေမိတ်ဆွေဟာ ဘယ်လောက်များ ကြီးကျယ် ဆို လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဘာကွ...”

“ကျွန်တော်က သူနဲ့စာရင် ခွေးတစ်ယောက်လောက်တောင် အသုံးမကျဘူးလို့ ဖေဖေပြောနိုင်ရတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြားလျှင် ကောင်းဝူ မျက်နှာမျက်သွား၏။

ကျင်းစန်းကတော့ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူသည် ကျင်းစန်းကို မျက်နှာပူသွားလေသည်။

ကောင်းရုံအား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေး... မင်းသိချင်ရင် သေချာမှတ်ထား၊ သူဟာ သိုင်းလော အမှာ နာမည်ကျော်နေတဲ့ လက်ဝဲဓားသမား ကျင်းစန်းဆိုတာပဲ”

ကောင်းရုံသည် လက်ဝဲဓားသမားဆိုသော ဘွဲ့ထူးကြောင့် ချတ်တရက် ငိုငိုသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် ...

“လက်ဝဲဓားကျင်းစန်း ဟုတ်လား”

ဟူး ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

သူ ဆက်ပြောလိုက်သောစကားက ကျင်းစန်း ပြုံးစရာဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းဂူ ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါပြောတာကိုတောင် မယုံဘူး ဟုတ်လား”

ကောင်းရုံက ...

“ဖေဖေပြောတဲ့စကားကကော ယုံချင်စရာကောင်းလို့လား”

“ဘာကွ ...”

“သူ့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီကတော့ ကျွန်တော်ကြားဖူးထားသလို မခန့်ညားပါဘူး”

ကျင်းစန်းအား နှိမ့်ချဝေဖန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းသည် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ နေလို့က်လေသည်။

ကောင်းရုံက ကျင်းစန်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်အဖေက ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကျော်လက်ဝဲဓားကျင်းစန်းလို့ ပြောနေမှတော့ ယုံရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ နာမည်

သိပ်ကြီးနေတဲ့ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကောင်းဂူ နှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။

“မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကျင်းစန်းလိုပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ယောက်ကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်ရတာလဲ”

ကောင်းရုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဖေဖေမိတ်ဆွေဟာ နာမည်ကြီးပဲမဟုတ်လား၊ သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ထက်ပိုပြီး နာမည်ကြီးသွားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဖေဖေ”

သူ၏အပြောအဆိုနှင့် အမူအရာသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်သည်း မခံနိုင်စရာ ဖြစ်လာလေသည်။

သို့သော် ကျင်းစန်းက ဆက်ပြီး သည်းခံနေလိုက်သည်။

ကောင်းဂူ၏မျက်နှာကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းရုံ၏စကားဆုံးလျှင် ကောင်းဂူလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းလို သိုင်းကွက်လေးနှစ်ကွက်

သုံးကွက်လောက် မဖြစ်စေလောက်တတ်တဲ့ကောင်ကများ စကားကြီး စကားကျယ်ပြောရတာ အံ့ပါရဲ့ကွာ”

ကောင်းရုံသည် မျက်နှာထားတင်းမာသွားကာ ဖခင်အား ခက်ထန်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“အဖေနဲ့ကျွန်တော် သိုင်းယုဉ်ပြိုင်ကစားတဲ့အခါ ကျွန်တော် ပညာကုန်ထုတ်မသုံးခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းနှစ်ကွက် သုံးကွက်လောက်ပဲ တတ်တယ်ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့”

ကောင်းဝူသည် ကောင်းရုံအား အမှုမထားတော့ဘဲ ကျင်းစန်းအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေ ကြားတယ်မဟုတ်လားဗျာ၊ သိုင်းပညာရဲ့ သိမ်မွေ့နက်နဲမှုကို ဟောဒီက ခွေးသားလေး သိသွားအောင် ကျွန်တော်ကိုယ့်စား သူ့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

ကျင်းစန်းက ခေါင်းခါပြီး ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်လေသည်။

“အို ... မဟုတ်တာဗျာ၊ သူက ကလေးပဲ၊ မသိနားမလည်လို့ ပြောတာ၊ ကျုပ်တို့က လူကြီးတွေပဲ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ကောင်းဝူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ သည်ကောင်လေးကို ခုကတည်းက ဆုံးမထားရင် အပြင်လောက ရောက်သွားတဲ့အခါ အသက်ရှင်လျက် အိမ်ပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းစန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
“ကောင်းဝူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အခုကတည်းက သူ့ကို သင်ခန်းစာပေးထားတာဟာ သူ့အသက်ကို ကြိုတင်ကယ်တင်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒီအတွက် ချီးမွမ်းမှုကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

ကောင်းရုံသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ နှုတ်နှာကြီး နီရဲလာလေသည်။

ကောင်းဝူကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျင်းစန်းကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ဆုံးမဖို့ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ကျင်းစန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ကောင်းရုံကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏အကြည့်သည် ဓားပါးကလေးနှစ်လက် ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့သို့ စူးစူးရှရှ ရှိနေသည်။

“ကျုပ်မေးတာ ဖြေစမ်းပါဦးဗျာ”

ကောင်းရုံကား ဂါရဝတရားကို လုံးဝမရှိသည့်အပြင် ခက်ထန်အက်မာနေပါတော့သည်။

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည့်အသွင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး ... မင်းကို ငါ ဆုံးမမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကောင်းရုံ သဘောကျသွားကာ ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကောင်းရုံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ခါးမှစားကို ခြမ်းခနဲဖြည့်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

စားကို တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းပြီး စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကိုဆုံးမယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြင်းပေါ်က ဆင်းပါတော့လား”

“ကောင်းပြီ”

ကျင်းစန်း မြင်းပေါ်မှအသာအယာ ဆင်းလိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူလည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ရသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်ကို အိမ်ဖော်များက လာရောက်ယူဆောင်သွားကြလေသည်။

ကောင်းရုံနှင့်ကျင်းစန်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းဂူက ...

“မိတ်ဆွေ ... ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ကျုပ်သားဆိုပြီး လုံးဝ အလျှော့မပေးပါနဲ့နော်”

ကျင်းစန်း ပြုံးမိသည်။

ကောင်းရုံကား ရူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲ့တော့ အဲ့သြစ်စရာပဲ၊ ကိုယ့်သားအရင်းကို ဆုံးမဖို့ တစ်စိမ်း

အဲ့လို တိုက်တိုက်ဇွန်းဇွန်း ပြောနေလိုက်တာ၊ အကြောင်းမသိတဲ့ နှုတ်ရင် ကျုပ်ဟာ အဖေသားလို့တောင်ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကောင်းဂူက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကောင်းရုံအား လှမ်း

ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ကောင်းရုံက မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ...

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းထားလို့ရပေမယ့်

အိမ်ကိုမလှုပ်နဲ့လို့တော့ တားလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောပြီး ကျင်းစန်းကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ မြေကွက်လပ်မှာသွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ကျောက်ပြားလမ်းပေါ် ခြေဆောင့်ကာခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟူး ...”

ကောင်းရုံမှာ မီးခိုးတန်းတစ်ခုပမာ ထိုးထွက်သွားပြီး မြေကွက်

အိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းက ချီးကျူးလိုက်သည်။

“ကိုယ်ဖော့ပညာ မဆိုးဘူး”

သူက ကောင်းဂူကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းဂူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျင်းစန်းလည်း မြေကွက်လပ်ဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်တော့သည်။

ကောင်းဂူသည် ကျင်းစန်းနှင့်အတူ မြေကွက်လပ်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

လမ်းတွင် ရင်မောစိတ်လေးစွာဖြင့် လေပူစာစံချက် မှတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါသာကြည့်ပါတော့ဗျာ၊ သူ့ ခုလို နောက်ပြန်ခုန်ထွက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရန်သူက အလစ်ဝင်တိုက်လိုက်ရင် မခက်ပေဘူးလား၊ ဆယ်ခါပြန် သေသွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။”

ကျင်းစန်းက ...

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ လူငယ်ဆိုတော့ အန္တရာယ်ကို တွေးမိဖို့ထက် ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ စိတ်လောကြီးနေတတ်ကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ကောင်းဂူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကို သိုင်းပညာကောင်းကောင်း သင်ပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူ့အမေပေါ့ဗျာ၊ သူက ရှေ့ကကာဆီး

အာဆီးလုပ်နေတာ၊ ကလေးတွေအားလုံး သူ့အမေသိုင်းပညာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံတောင် မတတ်ကြဘူး။”

ကျင်းစန်းက ...

“ဒါကို သူတို့အမေ မသိဘူးလား။”

“မသိဘဲနေမလားဗျာ သိတာပေါ့။”

“ဒါဆို ...”

“ကျုပ်မိန်းမက သိပေမယ့် သူ့ကလေးတွေပင်ပန်းမှာ စိုးရိမ်သို့တဲ့၊ သိုင်းပညာကို ဘယ်တော့မှ ပင်ပန်းပန်းပန်း မလေ့ကျင့်ခိုင်းဘူးဗျ”

မြေကွက်လပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ကောင်းဂူသည် ခုတ်စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျုပ်ကို ဆုံးမမယ်ဆို ... လာလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ ဆလရှည်နေကြတာလဲ”

ကျင်းစန်းက ကောင်းဂူကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

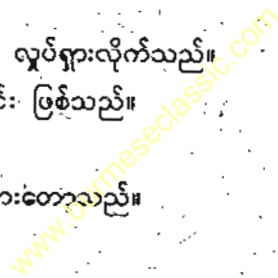
ကောင်းဂူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျင်းစန်းလည်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခုန်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟူး ...”

ကောင်းဂူရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ကျင်းစန်း မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိလာသည်ကို ကောင်းစွာ မသိလိုက်ချေ။

လူရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ကျင်းစန်းက သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းရုံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော်... အခုအရာမပျက်စေဘဲ ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ခုထိ ဓားမထုတ်သေးဘူးလား။”

ကျင်းစန်းက ဘာမျှမပြောပါ။

ခါးမှဓားကို ဝဲဘက်လက်ဖြင့် အသာအယာပင် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဓားဆွဲထုတ်ပုံ အလွန်ညင်သာလှပေသည်။

ဓားသည် တွင်းထဲမှစွက်လာသည့် မြွေတစ်ကောင်ပမာ ဓားအိမ်ထဲမှ လျောခနဲထွက်လာလေသည်။

ကျင်းစန်း ဓားထုတ်လိုက်ပုံကိုကြည့်ကာ ကောင်းရုံ မှဲ့ပြုံးပြုံး လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကျော်ဓားသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် ဓားကို မြန်မြန်ဆွဲမထုတ်တာလဲဗျ။ ခင်ဗျား ခုလို ဓားဆွဲထုတ်နေပုံမျိုးနဲ့ဆို ကျုပ်သာ အလစ်ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်နေလောက်ပြီ”

ကောင်းဝူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ကောင်းရုံက ဖခင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူက ...

“မင်းမှာ လူတကာထက် ထူးချွန်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိနေတာ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့မယ်”

ကောင်းရုံသည် ဖခင်ကြီးက ချီးကျူးစကားပြောလိုက်သဖြင့် ကိုယ်ကို လွန်စွာ အထင်ကြီးသွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြောလိုက်တာ မှန်ကန်တိကျတယ် ဘုတ်လား”

လေလုံးထွားထွားဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မင်းရဲ့အရည်အချင်းဆိုတာ လူတကာထက်

လေလုံးထွားတာကိုပြောတာ”

“ဗျာ ...”

ကောင်းရုံမှာ မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာဘဲ နိမ့်ချပြောဆိုခံလိုက်သဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေတော့သည်။

သူသည် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ကျင်းစန်းဘက်သို့လှည့်ကာ မဆိုက်လေသည်။

၁၄၄ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဓားဆွဲထုတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား
 စပြီး တိုက်ခိုက်ပါတော့လား”
 ကျင်းစန်းက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။
 “မင်းပဲစပြီး တိုက်ခိုက်ပါလေ”
 ကောင်းရုံလည်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။
 “ယား... ”
 ညာသံပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ကောင်းရုံက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။
 သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို တစ်ဆက်တည်းထုတ်ဖော် တိုက်ခိုက်
 လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။
 ကျင်းစန်းလည်း ဓားငွေယမ်းလိုက်သည်။
 “ခြွမ်း... ခြွမ်း... ခြွမ်း”
 ဓားသံသုံးချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ကောင်းရုံ၏ ဓားချက်များကို ကျင်းစန်းက ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ကောင်းရုံသည် လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှားရင်း ကျင်းစန်း၏ဝဲဘက်
 ခြမ်းကို ဓားချက်ခုနှစ်ချက်၊ ယာဘက်ခြမ်းကို ဓားချက်ရှစ်ချက်
 တဆက်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၁) ● ၁၄၅

ထိုနောက် ရင်ဝတည်တည်သို့ ဓားတစ်ချက် ထိုးသွင်းလိုက်
 သည်။
 ကျင်းစန်းကလည်း ကောင်းရုံ၏ ပရိယာယ်ကို ကြိုတင်ရိပ်မိ
 သလေသည်။
 ထို့ကြောင့် ကောင်းရုံ၏ ဟန်ပြတိုက်ကွက်များဖြစ်သော ဝဲယာ
 ချက်များကို သူ၏ ဓားဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။
 တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သိုင်းကွက်ခုနှစ်ကွက်ဖြင့် ဟန်ပြတိုက်
 ကိုလိုက်လေသည်။
 ကျင်းစန်း၏ ဟန်ပြဓားချက်များအနက် ဓားချက်သုံးချက်ကို
 ဘာငံရုံက သူ၏ ဓားဖြင့် ခုခံလိုက်သည်။
 တစ်ချက်အား ကိုယ်ဘေးစောင်း၍ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။
 ကျန်သုံးချက်အား ခုခံရှောင်တိမ်းမှု မပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် ကမန်း
 တန်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။
 ခြေသုံးလေးငါးလှမ်း ဒရောသောပါးဆုတ်ကာ ရှောင်လိုက်ရ
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ကျင်းစန်း၏ တိုက်ခိုက်မှုအရှိန်က လျော့မသွားဘဲ ပို၍ပြင်း
 သန်လာလေသည်။
 သူ၏ ဓားသည် ကောင်းရုံ၏ ဓားပေါ်သို့ ဖိချပြီးမှ ရိုက်၍ကော်
 သလိုက်ရာ...
 “ခြွမ်း...”

ကောင်းရုံ၏ ဓားသည် လက်ထဲမှလွတ်၍ လေထဲလွင့်တက် သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ...”

ကောင်းရုံ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

ချက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ကာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွား လေသည်။

“ဝိုး ...”

“ဒုတ် ...”

လေထဲရောက်သွားသောဓားသည် အောက်သို့ပြန်ကျလာပြီး ကောင်းရုံ၏ ရှေ့မြေကြီးပေါ်၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းက ကောင်းရုံအားစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့တူ ... မင်းရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ခုထက်ပိုပြီး အားသန် လာအောင် လေ့ကျင့်လိုက်ဦး”

လှောင်ပြောင်သည့် သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ စေတနာဖြင့် သတိ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းရုံမှာ အရေးနိမ့်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း လေသံကတော့ မလျော့သေးချေ။

“ခင်ဗျား သိပ်ပြီးဘဝင်မမြင့်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် နည်းနည်းသတိ လစ်သွားလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

ကောင်းရုံက ကြားဝင်ဆုံးမလိုက်လေသည်။

“သူက မင်းကို တော်စေတတ်စေချင်လို့ စေတနာနဲ့ သင်ကြား နေတာကွ၊ မင်းက ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ၊ ကဲ ... ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြောလိုက်စမ်း”

ကောင်းရုံကား ကျေးဇူးတင်စကားမပြောသည့်အပြင် ဖခင်ကြီး နှင့် အပြစ်တင်လိုက်သေး၏။

“အဖေကလည်း အပြင်လူတွေခေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အနိုင် နှင့်နိုင်ဖို့ပဲ တတ်တယ်”

“ဟေ ...”

ကောင်းရုံမှာ သားဖြစ်သူကောင်းရုံအား မည်သို့သောစကားမျိုး ကိုမှမည်ဆိုသည်ကိုပင် စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ...

“သားရေ ... မင်းကို ဘယ်သူတွေကများ အနိုင်ကျင့်နေကြ လဲ၊ မေမေ့ကို ဖိပြာစမ်းပါဦး”

စူးရှသောစကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက် တော့သည်။

တစ်ခွက်ထိုး

စူးရှသောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာလျှင် ကောင်းဂူ မျက်နှာပျက် သွားလေသည်။

ကောင်းရုံကား ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချက်ချင်း အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“မေမေရေ... မြန်မြန်လာခဲ့ပါ”

သူ၏ခေါ်သံအဆုံးတွင် ...

“မပူပါနဲ့ သားရယ် မေမေလာပြီ”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူရိပ်တစ်ခု ပြေးလွှား ရောက်ရှိလာသည်။

ကျင်းစန်းက သတိထားပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံနှင့် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပုံတို့ကို ထောက်ချင့်ကာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိထားလေသည်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးကြီးတစ် ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိမည် ထင်ရသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ ဖြစ်သည်။

အဖိုးတန် ပိုးဖဲအင်္ကျီများ ဝတ်ထားသည်။

ချောမောလှပသော သူမ၏မျက်နှာသည် မာနကြောင့်ခက်ထန် တင်းမာနေသည်။

ကောင်းဂူသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကိုမြင်လျှင် နဖူးကြောတွန့် သွားလေသည်။

နှုတ်မှလည်း တီးတိုးညည်းညာလိုက်လေသည်။

“အင်း... အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ”

ကောင်းရုံသည် အမျိုးသမီးကြီးထံသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက် သည်။

“မေမေ ...”

ကောင်းရုံသည် အမျိုးသမီး၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်၏။

ကျင်းစန်းကိုလည်း ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“မေမေ... သားကိုယ်စား ဟိုလူကြီးကို ဆုံးမပေးပါ”

အမျိုးသမီးသည် ကောင်းဂူကို တွေ့သွားပြီး မှီပြုံးပြီးလိုက် သည်။

“ဪ... ရှင်ပြန်လာပြီကိုး”

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ကောင်းဝူ၏ဇနီးသည် မာနခဲကူးလျှံ ဖြစ်ပါတော့သည်။

သူမ၏ကောင်းဝူအဖေ ခပ်စိမ်းစိမ်းဆက်ဆံပုံကို ကျင်းစန့်ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကူးလျှံသည် ကျင်းစန့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မသားကို အနိုင်ကျင့်ရတာလဲ ကောင်းဝူက ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်မိတ်ဆွေပါ။ ကျုပ်ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ကူးလျှံသည် ကောင်းဝူအား မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ခပ်ထန်ထန် ပြောလေသည်။

“ရှင်ဟာရှင် အပြင်မှာ ဘယ်လိုပဲနေနေ ကျွန်မ အရေးမခိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး ကျွန်မသားကို အနိုင်ကျင့်ခိုင်းရတာလဲ”

ကောင်းဝူ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာမှမသိပါဘူး။ မင်းသားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး လူတကာကို အထင်သေးနေတာပဲ”

ကူးလျှံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ လူတကာရဲ့အထက်မှာနေနိုင်ဖို့ ကျင့်ကြံစားနေရမယ်ရှင်။ ရှင်က ကိုယ့်သားကို လူတကာရှေ့မှာ ခေါ်ငဲ့နေစေချင်လို့လား”

ကောင်းဝူက ခေါင်းခါးယမ်းပြီး ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မိဘတိုင်း ကိုယ့်သားသမီးကို ထူးချွန်ထက်မြက်စေချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့သားဟာ သိုင်းပညာမပြည့်ခဲသေးဘူး။ မတောက်တခေါက် သိုင်းပညာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး အပြင်လောကရောက်သွားရင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

ကူးလျှံက လက်မခံပါချေ။

“အို ... ကျွန်မက သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အပြင်လောကကို မပို့ခင်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ အခု သူတတ်ထားတဲ့အဆင့်နဲ့တင် လုံလောက်နေပြီ။ နောက်ပြီး သူဟာ အသက်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်။ သူ့သာ ရှင်အရွယ်ရောက်လာရင် ရှင်ထက် သိုင်းပညာသာမှာ သေချာတယ်”

ကောင်းဝူ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

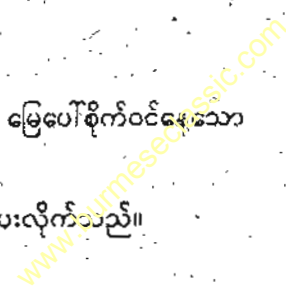
ကူးလျှံသည် ကျင်းစန့်အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကောင်းဝူထံမှ ဓားလှမ်းတောင်းလိုက်လေသည်။

“သား... မေမေ့ကို ဓားပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ကောင်းဝူလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် မြေပေါ်စိုက်ဝင်နေသော သူ၏ဓားကို ပြေးနှုတ်ယူလိုက်လေသည်။

မိခင်ကြီးကူးလျှံကို ရိုရိုသေသေ ပေးလိုက်သည်။

ကျင်းစန်း ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းရုံသည် မခင်ကြီးကောင်းဝူကို အမှုမထားသော်လည်း မိခင်ကြီးကူးလျှံကိုမှ အလွန်ရိုကျောလေးစားကာ ချစ်ခင်မှုရှိကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်၍ ပြစ်လေသည်။

လမ်းတွင် ကောင်းဝူပြောပြခဲ့သည့် စကားများ မှန်နေပြီဟု လည်း ယုံကြည်လာလေသည်။

ကောင်းရုံက ...

“မေမေ သားကိုယ်စား သူ့ရဲ့စားကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ဖြတ် ပစ်လိုက်ပါနော်၊ ဒါမှ သူဟာ တစ်သက်လုံး နောက်ထပ်စားမကိုင် နိုင်တော့ပဲနေမှာ”

လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏စကားများက ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု ပြည့်နက်နေပါတော့သည်။

ကူးလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှစားကို တစ်ချက်စရာယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝှစ် ...”

ဝင်းလက်သောစားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ အေးနိဗ္ဗိသောစား၏ အငွေ့အသက်များကလည်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ကူးလျှံက ကောင်းရုံကို ပြောလိုက်သည်။

“မေမေကြည့်ပြီး ဆုံးမလိုက်မယ်၊ မင်း ဝေးဝေးသွားနေစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ကောင်းရုံက ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ကူးလျှံက ကျင်းစန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သားသမီးမလိမ့်မာရင် မိဘမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်က သားလေးကိုဆုံးမပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့အမေကိုလည်း ဆုံးမလိုက်ပါဦးရှင်”

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

ကူးလျှံက ထပ်မံခနဲ့လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မပြောတာ နည်းလမ်းမကျလို့များလားရှင်”

ကျင်းစန်းက ပြန်ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကောင်းဝူက ကြားဖြတ်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါ သိပ်ကိုမှန်ကန်ပြီး နည်းလမ်းကျတာပေါ့!”

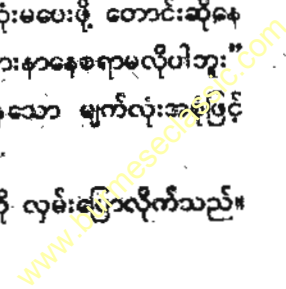
သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဘယ်တော့မှအဆင်မပြေမည်မဟုတ်ကြောင်း ဆင်ရှားနေပါတော့သည်။

ကောင်းဝူက ကျင်းစန်းကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မိန်းမကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ဆုံးမပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတာပဲ၊ ကဲ ... မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကို ဘာမျှအားနာနေစရာမလိုပါဘူး”

ကူးလျှံသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအဖို့ဖြင့် ကောင်းဝူကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် သူမကလည်း ကျင်းစန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ မယှဉ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မက ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

သူမ၏စကားသည် ကျင်းစန်းကို သနားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်လိုက် သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျင်းစန်း အခက်ကြုံသွားလေတော့သည်။

ကူးလျှံက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မသားကို ဒူးထောက်တောင်းပန်မယ် ဆိုရင်ပေါ့ ကူးလျှံတို့၏ ကြိုဆိုခြင်းသည် မိတ်ဆွေမဆန်တော့ဘဲ အလွန် ပင် ရန်လိုနေပါတော့သည်။

ကျင်းစန်း ဘေးကြပ်နံကြပ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းဂူလည်း ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းကို အလွန်အားနာသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကူးလျှံအားလှမ်းပြီး အော်ငေါက် လိုက်လေသည်။

“မင်း တော်တော်ခိုင်းခိုင်းပါလား။ သားက ရိုင်းပျံ့ရသာမက သူ မိန်းမကပါ ရိုင်းခိုင်းနေတော့ ငါ့မိတ်ဆွေကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရတော့ မှာလဲ၊ အားနာစရာကောင်းနေပြီ၊ မင်းတို့သားအမိကြောင့် ငါ လုံးလုံး အရှက်ကွဲနေပြီ”

ကူးလျှံကလည်း ကောင်းဂူအား လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ ပြန်လည် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒါ ကျွန်မအိမ်၊ ကျွန်မနေရာ ကျွန်မဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲ ပြောပြော ရှင်ဘာမှ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်စရာ မလိုဘူး၊ ရှင်မိတ်ဆွေက ဘာ ဘာမို့လို့လဲ”

ကောင်းဂူသည် ကူးလျှံအား ပြော၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အလည်ထားခြင်းကြောင့် ကျင်းစန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်ကို ဘာမှအားနာစရာ မလိုဘူး၊ သူတို့ကို ဆုံးမမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ ... ဆုံးမလိုက် မိန်းပါဗျာ”

သူ၏စကားသံသည် ကူးလျှံအား ဆုံးမပေးဖို့ ကျင်းစန်းအား တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေပုံမျိုးလည်း ရှိနေပါတော့သည်။

ကျင်းစန်း ဘာမှပြန်မပြောပါ။

သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားကိုတင်ကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းက ကောင်းဂူ၏စကားကို လက်ခံလိုက်ကြောင်း အဖြေပေးလိုက်သကဲ့သို့ နှိုနေသည်။

ကူးလျှံနှင့်ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ရှိနေကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သကဲ့သို့ လည်း ရှိနေသည်။

ကူးလျှံ ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ကျင်းစန်းအား ဆုံးမလိုက်ခြင်းဖြင့် ကောင်းဂူအရှက်ကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်စေရမည်ဆိုသော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

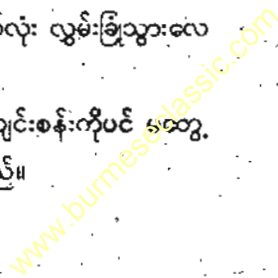
“ကဲ ... ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

ကူးလျှံက သတိပေးပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လေသည်။
 သူမ၏လက်ထဲကိုင်ထားသော ဓားကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ လမ်းခုလတ်မှာပင် ဓားရိပ်နှစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး ကျင်းစန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အရှေးကြီးသော သွေးကြောခုနှစ်နေရာဆီသို့ တစ်ဆက်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
 ကျင်းစန်း၏ ဓားကိုင်ထားသော လက်ကလည်း ချက်ချင်း လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“၄စ် ...”
 “ခြမ်း ... ခြမ်း”

ကျင်းစန်းသည် ကူးလျှံ၏တိုက်ကွက်ကို ခုခံလိုက်သည့်အပြင် ဓားချက်ခုနှစ်ချက်ဖြင့် တုန်ပြန်လိုက်လေသည်။
 ကူးလျှံ အံ့သြသွားလေသည်။
 ကျင်းစန်းသည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ချက်ချင်း ခုခံတုန်ပြန်နိုင်မည်ဟု မမျှော်လင့်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ကျင်းစန်း၏ ဓားသည် သူမ၏ ဓားကိုင်ထားသော လက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ထိမလိုဖြစ်သွားလေသည်။
 ကူးလျှံ ကပျာကယာ ရှောင်နိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့်သာ သိသိကလေး လွတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ကူးလျှံ ခံပြင်းသွားသည်။
 “ရှင် မဆိုးဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ဓားကွက်ကို ကြည့်ထားပါဦး”

အော်ပြောပြီး ပို၍လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 သူမသည် မြေလတ်ပိုင်း ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားကြီးကူးဖန်းသမီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူမ၏ သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းသည် ဘေးလှပေသည်။
 တော်ရုံလူဆိုလျှင် ကူးလျှံ၏ လျင်မြန်ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။
 ကျင်းစန်းက ပို၍လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ကူးလျှံအား ခုခံသည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ကျင်းစန်း၏ ဗျာန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကူးလျှံကြိုးစားမှု သဲထဲရေသွန် အရာမထင်ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။
 ကူးလျှံသည် သူမ၏တိုက်ကွက်များ မအောင်မြင်သည်ကို မျှော်ရသောအခါ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။
 “ယား ...”
 တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အော်ဟစ်ဟန်ဖီလိုက်သည့်အလား ကျယ်သောင်စွာ ညာသံပေးကာ ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 သူမ၏ ဓားချက်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျင်းစန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလေတော့သည်။
 ဓားရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားခြင်းကြောင့် ကျင်းစန်းကိုပင် မတွေ့နိုင်ရလောက်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းဂူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော် ကျင်းစန်းမှာ အညတရတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် ကူးလျှံအား ကောင်းစွာရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဟုတွေးကာ စိတ်ကိုဖြေသိမ့်လိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း... ခြွမ်း”

ဓားဓားချင်း ပြင်းထန်စွာထိတွေ့မိသော အသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ကူးလျှံအား မြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း မပြုဘဲ သူမ၏ဓားချက်များကိုသာ ခုခံနေသည်။

ကောင်းဂူသည် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း ပိုပြီး စိတ်သက်သာရာ ရလာလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးလျှံတို့ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုနေကြသော သိုင်းကွက်များသည် သူတို့၏သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစန်း၏သိုင်းပညာက သာနေသည်။

ကူးလျှံမှာ ကျင်းစန်းနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် တစ်ဆင့်နိမ့်နေကြောင်း အကဲခတ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကူးလျှံ၏တိုက်ကွက်များ ပြင်းထန်နေသော်လည်း ကောင်းဂူ စိတ်မပူတော့ချေ။

ကောင်းဂူ စိတ်သက်သာရာရလာသလို ပြုံးနိုင်လာလေသည်။

ကူးလျှံကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မိန်းမရေ... ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းရဲ့ပညာ ဘယ်လောက် ထယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါပြီ။ ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့တော့။ ဘယ်လောက်ပါပြီ။ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပါတော့”

ကူးလျှံမှာ ကောင်းဂူ၏စကားကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ မျက်စိကြီးတစ်ခုလုံး နှိရဲသွားလေတော့သည်။

သို့တိုင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကျင်းစန်းအား အနိုင်ယူဖို့ နည်းမရှိသည့်အပြင် ကျင်းစန်း၏ဓားချက်များ ကောင်းစွာရောက်ရှိနေကြောင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း မတတ်သာတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ပေး နေရလေတော့သည်။

ရှုတ်တရက် ဆယ်ပေခန့်အထိ ခုန်ဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းဂူ၏ စကားကို နားထောင်လိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်

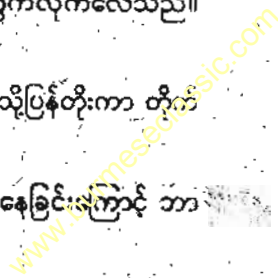
သူမ၏အကြံနှင့်သူမ အရှိန်ယူရန်ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မြေပေါ်ခြေဆောင် မြားတစ်စင်းပမာ အရှိန်ဖြင့်ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ယား...”

နောက်ဆုတ်ယောင်ပြကာ ချက်ချင်း ရှေ့သို့ပြန်တိုးကာ တိုက် နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံသည် ရှက်စိတ် ဒေါသစိတ်မွန်ထူနေခြင်းကြောင့် ဘာ

ကိုမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ့ဆေးကိုယ်ဆေး တိုက်ကွက်များကိုအသုံးပြုကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဝုစ် ...”

ရုတ်တရက် လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုဓားရောင်သည် ကူးလျှံ၏ဓားရောင်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားအောင် ပိုပြီး တောက်ပနေသည်။

ဓားရောင်သည် ပစ်လွှင့်လာသောဓားတစ်လက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓားတစ်လက်သည် ကူးလျှံထံသို့ ပစ်လွှင့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အားလုံး အံ့သြသွားကြတော့သည်။

ထိုဓားကို မည်သူ ပစ်လွှင့်လိုက်ပါသနည်း။

ကောင်းဝူပေလော ...

ကောင်းဝူတော့ မဟုတ်နိုင်ပါချေ။

ကောင်းဝူသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ မလှမ်းမကမ်း

၌ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခြွမ်း...”

ပစ်လွှင့်လာသော ဓားသည် ကူးလျှံ၏ဓားကို ထိမှန်သွား၏။

ဓားနှစ်လက် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိတွေ့မိလိုက်ခြင်းကြောင့် မီးပွင့်သေးများပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အံ့သြစရာကောင်းအောင်ပင် ကူးလျှံ၏ဓားမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးလေတော့သည်။

“ဟင် ...”

ကူးလျှံ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမအား ဟန့်တားလိုက်သူမှာ ကျင်းစန်းလည်း မဟုတ်။ ကောင်းဝူလည်းမဟုတ်ဘဲ အခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း

နားလည်ထားလေသည်။

ပစ်လွှင့်လာသော ဓားရိပ်နှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုလည်း ထွက်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူရိပ်သည် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးလျှံတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကူးလျှံသည် ကျင်းစန်းအား ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် သူမသည် ကြားဝင်ဟန့်တားလာသူအား ဒေါသ

ဖြင့်ရန်တွေ့ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမ ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း စကားသံထွက်စေ
လာခြင်း မရှိပါ။

သူမအား ဟန့်တားလိုက်သူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အာ
ထည့်ထားသူပမာ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အရှင်သခင်

တူးလျှံ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

သူမသည် ခင်ပွန်းသည် ကောင်းစုကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်းစန်း
ဦး လုံးဝအမှုထားသူ မဟုတ်ပါချေ။

ထိုမျှမက မည်သူ့ကိုမျှ လူမထင် အမှုမထား ဂရုမစိုက်သူ
ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

သို့သော် ကြားဝင်ဟန့်တားလာသူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတော့သည်။

ဇန့်တွေ့ရန် ဟလိုက်သောပါးစပ်သည် ဘာစကားသံမှ ထွက်
လာဘဲ ဒီအတိုင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

သူမ အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သွားရပါသနည်း။

ဟန့်တားလာသူမှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို
တစ် ဖြစ်လေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိမည် ထင်ရသည်။

ဆံပင်များသာမက မုတ်ဆိတ်မွှေးများပါ ပွေးပွေးဖြူနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင် သူ၏မျက်လုံးများကား အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရိဝေမနေဘဲ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်နေလေသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဓားကလည်း ဝင်းလက် တောက်ပြောင်နေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှဓားသည် သုံးပေခန့်အရှည်ရှိသော နှစ်ဖက် သွားဓား ဖြစ်သည်။

ဓားရောင် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေခြင်းကြောင့် ဓားကောင်း တစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့်ကောင်းဝူတို့ကလည်း ကြားဝင်ဟန့်တားလာသူ ကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကူးလျှံသည် အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာလေသည်။

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေရာမှ ဗလုံးဗထွေးခေါ်ခံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဖေဖေ ...”

ရှောက်လာသည့် အဘိုးအိုကား ဤနေရာ၏အရှင်သခင် ကူး ဖန်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမျှမကြောက်သော ကူးလျှံသည် ဖခင်ကြီးကူးဖန်း တို့တော့ ကြောက်ရွံ့လေသည်။

ဤခြံဝင်းထဲမှ လူအားလုံးသည် ကူးဖန်းအား ကြောက်ရွံ့ရှိသေ ဩရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစန်းသည် ကူးလျှံ၏ခေါ်သံ မကြားရမိကပင် ထိုအဘိုး အိုသည် မြေလတ်ပိုင်းမှ ပြိုင်စံရှားသိုင်းသမားဘွဲ့ရ ကူးဖန်းဖြစ်ရ ခည်ဟု နားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမှာ ကူးလျှံက သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လာသော အခါ သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်း ထန်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ကူးလျှံ၏တိုက်ကွက်ကို ဟန့်တားနိုင်ရန် ပြင်းထန်သောတိုက်ကွက်များကို မတတ်သဘာဘဲ ဖော်ထုတ်လိုက်ရ လေသည်။

သူနှင့် ကူးလျှံ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန် သော တိုက်ကွက်များကို ဟန့်တားနိုင်သူမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ အဆင့် ရှိရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ဆင်ခြင်ထားမိခြင်းကြောင့်လည်း ဟန့်တားလာသူမှာ ကူးဖန်းဖြစ်ရမည်ဟု ကျင်းစန်း ရိပ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့အား အမှုမထားဘဲ ကူးလျှံကို ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ဓားကို ဖေဖေ ဘာကြောင့်ချိုးပစ်လိုက်ရသလဲဆိုတာ သမီး သိသလား”

ဓားနှစ်လက် ဆုံတွေ့မိသည်နှင့် ကူးလျှံ၏ဓားထိပ်ဖျားပိုင် ကျိုးသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကူးလျှံသည် ဖခင်၏မေးခွန်းကိုမဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ တော့သည်။

ကူးဖန်းက ...

“သမီးဟာ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်ကစပြီး ဓားသိုင်းပညာ သင်ယူ ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ပါရမီဓာတ်ခံ အားနည်းနေတာကြောင့် ဖေဖေရဲ့ဓားပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မရနိုင်ခဲ့ဘူး”

ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့သည် ကူးဖန်း၏စကားကို စိတ်ဝင် စားစွာ နားထောင်နေကြလေသည်။

ကူးဖန်းက ဆက်ပြောသည်။

“သမီးဟာ ဖေဖေရဲ့ဓားပညာကို အပြည့်အဝမရခဲ့ဘူးဆိုတာ မယ့် သမီးရထားသလောက်နဲ့တင် ထက်မြက်နေပါပြီ။ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း သမီးမှာရှိနေပြီ။ အခု သမီးတို့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ တစ်ဖက်လူဟာ သမီးကို တမင်အလျော့ပေးပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ် ဆိုတာ သမီး သိဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“ရှင် ...”

“ဓားပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီး သင်ယူနားလည်ထားတာ

အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်းရှိတော့ တစ်ဖက်လူရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ အကဲခတ်နိုင်စွမ်း ရှိရမှာပေါ့”

ကူးလျှံသည် ဖခင်ကြီးအား မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“တစ်ဖက်လူက တမင်အလျော့ပေးထားပါလျက်နဲ့ သမီးက အတင်းလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတာ မရှက်ဘူးလား”

ကူးလျှံက ...

“သူနဲ့ကျွန်မ သိကျွမ်းရင်းနှီးကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြတာ။ ဖေဖေပြောသလို တမင်အလျော့ပေးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ကူးဖန်းက ...

“မင်း အတွန့်မတက်နဲ့၊ သူက လျော့မပေးဘဲနဲ့ ငါက အလျော့ပေးတယ်လို့ ပြောမလား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကူးလျှံ မျက်နှာပျက်သွား၏။

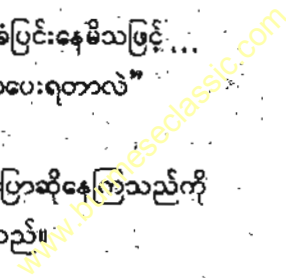
ဖခင်ကြီးက ငေါက်နေသည့်တိုင် သူမ ခံပြင်းနေမိသဖြင့် ...

“သူက ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုအလျော့ပေးရတာလဲ”

ဟု အတွန့်တက်လိုက်ပြန်သည်။

ကျင်းစန်းသည် ကူးဖန်းတို့သားအဖ ပြောဆိုနေကြသည်ကို

ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှ တီးတိုးရှေ့တိုလိုက်လေသည်။

“အင်း... ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ကောင်းဂုနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တည့်တည့်တော့မှာလဲ၊ အမြဲ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့၊ ကောင်းနားခံသာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ရှည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ကူးဖန်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အေး... မသိရင် မှတ်ထား၊ မင်းကို အလျော့ပေးနေတာ မင်းယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကြောင့် မင်းယောက်ျားကို အားနာလို့၊ သူ့မှာ မင်း ခွက်ခွက်လန်ရှုံးသွားအောင်လုပ်လို့ ကောင်းပါ့မလား”
မလှမ်းမကမ်းမှ ကောင်းရုံက ရှေ့တိုးလာသည်။

“ဘိုးဘိုး... သူက ...”

တစ်စုံတစ်ခု ဝင်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း... ငါ့ရှေ့မှာလာပြီး ကုန်းချောကုန်းတိုက်စတာတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ဒါမျိုးတွေ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ မင်းအဖေအမင်းကို အလိုလိုက်မှာ၊ ငါကတော့ အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ မင်းဘာမှ ဝင်ပြောစရာမလိုဘူး၊ ကလေးက ကလေးဘာသာ နေခေါ်ကောင်းရုံလည်း တစ်ချက်တည်း ငြိမ်သွားလေတော့သည်။ မိခင်ကြီးကူးလျှံအနီးသို့ ကပ်သွားကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးနေလိုက်လေတော့သည်။

ကောင်းရုံမှာ အဘိုးဖြစ်သူကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ပုံ ရလေသည်။

ကျင်းစန်း စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ပြေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေးမှာ ကြောက်ရမယ့်လူတစ်ယောက် ရှိနေတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့အဖေအလိုလိုက်တာနဲ့ မြင်းကို ချိုတပ်ပေးသလိုဖြစ်နေမှာ အမှန်ပဲ”

ကူးလျှံသည် ကောင်းရုံလက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဖေဖေကလည်း သားကငယ်ပါသေးတယ်၊ သူ့ကို ဒီလောက်လည်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းမနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်”

ဟုလည်း အကာအကွယ်ပေးလိုက်သေးသည်။

ကူးဖန်းက ကူးလျှံကိုပါ မာန်မဲလိုက်လေသည်။

“ဘာ ကလေးအရွယ်လဲ၊ ဒီကောင်ဟာ လူပျိုပေါက်တောင် ဖြစ်နေပြီ၊ နင် သူ့ကို ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်၊ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

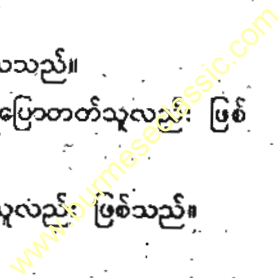
“သမီးက ...”

“ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ နင်အလိုလိုက်ထားတာ လွန်လွန်းနေပြီ၊ သားသမီးကို ချစ်ရာမရောက်တော့ဘဲ နှစ်ရာရောက်နေပြီဆိုတာ ဆင်ခြင်ဦး”

ကူးဖန်းကား ပြတ်သားသူ ဖြစ်လေသည်။

အချက်ကျကျ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်မိသားစုလုံးအပေါ်၌ ဩဇာရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ကူးလျှံသည် ကောင်းဝူနှင့် မျက်နှာစိမ်း ကျင်းစန်းတို့ရှေ့ ဆူပူမာန်မဲခြင်းခံရသဖြင့် မျက်နှာကြီးမည်းမှောင်သွားလေသည်။
သို့သော် ဖခင်ကြီးကို ခံမပြောဝံ့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ကူးဖန်းသည် ကူးလျှံနှင့်ကောင်းရုံတို့ကို ဆုံးမပြီးမှ ကောင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းကို ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်သည်။

“သူက မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေလား?”

ကောင်းဝူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျင်းစန်းကလည်း လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ဦးဟာ မြေလတ်ပိုင်း ပြိုင်စံရှားသိုင်းသမားဘွဲ့ထူးရာဘွဲ့ ဆရာကြီးကူးဖန်းပဲ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါတယ်”

ကူးဖန်းမှာ ခက်ထန်မာကျောသောအသွင် မရှိတော့ပါ။

အလွန် သဘောမနောကောင်းသူတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းစန်းအား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ... ဒီနာမည်က အင်မတန်ကြီးကျယ်လွန်းပါတယ်၊ ကျုပ်က ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မြေလတ်ပိုင်းက ကျုပ်

ဒီဘ်ဆွေတွေက လိုတာထက်ပိုပြီး ချီးမြှင့်ထားတဲ့ ဘွဲ့ထူးပါဗျာ၊ အခုပဲ ခုနကမြင်လိုက်တဲ့ မင်းရဲ့ ဓားသိုင်းဟာ လျှပ်လက်သလို အင်တန်သွက်လက်ပြီး ထိရောက်မှုရှိတာနဲ့အမျှ အဆင့်အတန်းလည်း ခြင့်မားလှပါတယ်”

ကူးဖန်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနှိမ့်ချပြီး ကျင်းစန်းအား ချီးကျူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းကလည်း ထပ်မံဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်သိုင်းကွက်တွေဟာ ဦးအတွက် ရယ်စရာမဖြစ်ဘူး ဆိုရင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာပါပဲ ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်းက ...

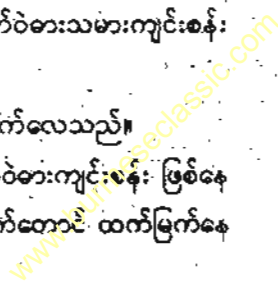
“အို... ဘယ်ကရယ်စရာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဒီလောက်တောင် နိမ့်ချစရာမလိုပါဘူးလေ၊ မင်းက ဝဲဘက်လက်နဲ့ ဓားကိုင်ထားပုံထောက်ရင် ခုတလော သိုင်းလောကမှာ တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားလာတဲ့ လက်ဝဲဓားသမားကျင်းစန်းပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ကောင်းဝူက ကြားဝင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဒါ အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ သူဟာ လက်ဝဲဓားသမားကျင်းစန်း ဖြစ်ပါတယ်”

ကူးဖန်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းဟာ လက်ဝဲဓားကျင်းစန်း ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ဓားသိုင်း ဒီလောက်တောင် ထက်မြက်နေ

တာပဲ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ထူးချွန်အောင်မြင်တဲ့ မင်းအတွက် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ”

ကူးလျှံသည် ကောင်းဂုန့်ငံပါလာသူမှာ ယခုတလော သိုလ်လောက၌ နာမည်အကြီးဆုံး လက်ဝဲစားသမား ကျင်းစန်းဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

သူမသည် ခင်ပွန်းသည် ကောင်းဂုအား သိုင်းပညာနှင့် ပထမသက်၍ အမြဲတမ်း အထင်သေးခဲ့လေသည်။

ကောင်းဂုက လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားလာသော လက်ဝဲစား ကျင်းစန်းကဲ့သို့ လူစားမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေမည်ဟု အိမ်မက်ပင် မမက်ဘူးချေ။

ကျင်းစန်းမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိသွားပြီးနောက် သူမ စိတ်လျော့လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့အကြောင်းကို သိုင်းလောကမှာ လူတိုင်းလိုလိုက နေ့နေကြတော့ မင်းရဲ့သတင်းကို ကြားကတည်းက ကျုပ်ကလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်တော့”

ကျင်းစန်းက ကောင်းဂုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကူးဖန်းသည် အလွန်ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး တိကျပြတ်သာသော ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သူအသွင်မျိုး ရှိသော်လည်း သတိထား၍ ဆက်ဆံရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစန်း နားလည်ထားလေသည်။

ကူးဖန်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

ကျင်းစန်း၏သဘောထားကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ကျုပ်နဲ့သိုင်းကွက်နည်းနည်းလောက် အသုံးပြု

ပြီး လက်ရည်စမ်းမကြည့်ချင်ဘူးလား”

ကောင်းဂု လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

သမီးပြီးတော့ ဖခင်က တစ်စခန်းထလာသည့် သဘောမျိုးဖြစ်

သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို မှန်တဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေ”

“ပြောပါ ... ပြောပါ၊ ဘာစကားများလဲ”

“ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးနဲ့ လက်ရည်စမ်းကြည့်ချင်စိတ်ရှိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ သိမ်ညာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟိုတစ်ချိန်ကပင် လက်ရည်စမ်းကြည့်လိုစိတ် ရှိသည်ဆိုလျှင် သခုကော မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ကောင်းဂုက ကျင်းစန်းအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကူးဖန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်း၏စကားကို သဘောကျသလို ဦးခေါင်းတဆင့် ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။

“အင်း... မင်းက ငါ့ကိုယှဉ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကောင်းပူလိုနေမှာပေါ့”

ကောင်းပူသည် ကူးဖန်း၏ကျော်ကြားမှုကြောင့် လာရောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့လေသည်။

ကူးဖန်းအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ရုံးနိမ့်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ကူးဖန်းသည် ကောင်းပူကို သဘောကျကာ သမီးဖြစ် သူနှင့် ပေးစားခဲ့လေသည်။

“မင်းတို့တတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ နောက်ထပ်ပေးစားဖို့ သမီးမရှိတော့လို့ မင်း လာမပြိုင်ခဲ့တာပဲ တော်သေးတာပေါ့”

ကူးဖန်းသည် ကောင်းပူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး... မင်းက သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းခဲ့တာလဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် သိကျွမ်းနေကြတဲ့အကြောင်း ငါ့ကို တစ်ခါမှလည်း မပြောဘူးပါလားကွ”

ကောင်းပူက အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မပြောတာက သူနဲ့ကျွန်တော်သိကျွမ်းခဲ့တာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးလို့ပါ”

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့သိကျွမ်းတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်ဆိုပြီး တကယ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလာခဲ့ကြတဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေ လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေကြပါလား”

ကူးဖန်းက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး စကားဆက်လို သေးသည်။

“သိုင်းလောကမှာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတာ သိပ်ပြီးမဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိကျွမ်းတာမကြာသေးဘဲ တကယ် မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလို ဖြစ်သွားကြဖို့ဆိုတာ တွေ့ခါစမှာ တဘောက်ကဆဖြစ်ကြပြီးမှ တယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိ သွားလို့ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးက များတယ်၊ မင်းတို့ကော ဒီလိုပဲလား”

ကောင်းပူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ကူးဖန်းက ...

“ဒါမျိုးမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ကောင်းပူက ...

“ရီလုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ”

ရီလုံဆိုသောအမည်ကြောင့် ကူးဖန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား သေးသည်။

“ဘယ်က ရီလုံလဲ၊ နာမည်ကြီး ဓားပြဗိုလ်ကြီးရီလုံကို ပြော တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

၁၇၆ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“သူ့ကို ပြောတာပါ”

“ဟေ ...”

ကူးဖန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကောင်းစုက ရီလုံနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို ရှင်းလင်း

ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပထမသားကောင်

ကောင်းစုသည် ရီလုံအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း၊ ကူးလျှံနှင့် ကောင်းရဲ့တို့ ငြိမ်နေကြသည်။

ကောင်းစု၏စကား ဆုံးသွားတော့မှ ကူးဖန်းက ရှည်လျားသော ဆိတ်မွေးများကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကာ တွေးတောစဉ်းစားရင်း လိုက်လေသည်။

“အင်း ... ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ကလေးတွေအတွက် နည်းလောက်တော့ ဂရုစိုက်ပြီး သတိဝီရိယရှိဖို့လိုလိမ့်မယ်။ သူတို့ ပိုးဟပ်ရဲ့လုပ်ကြံမှုကို ခုခံကာကွယ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်း မရှိဘူး။”

ရီလုံဆေးဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ပိုးဟပ်က လက်စားချောတော့မည် လေသည်။

ယုကျင်းတို့လူစု ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ပိုးဟပ်မှာ အသွန်အတ်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကူးဖန်းက ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံကား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မသားသမီးတွေသာ တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်ပါလား၊ ပိုးဟင်း ဆိုတဲ့လူကို နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်မယ်”

သူမသည် အမြဲတမ်း ဒေါနှင့်မောနှင့်ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ကောင်းဝူတို့အားနာမိသော်လည်း ကူးလျှံ၏ သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်လာလေသည်။

ဒေါသကြီးသော ကူးလျှံမှာ အရွယ်တင်ပြီး ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများသည် ဂဏှာမငြိမ်သဖြင့် ရုမ္မက်ကြီးစွာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်မိ၍ ဖြစ်သည်။

“ကောင်းဝူဟာ ကူးဖန်းကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ ကူးလျှံ၏ လက်ထပ်လိုက်ရတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကူးလျှံဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိမ်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကူးလျှံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုသို့သုံးသပ်ထားလေတော့သည်။

ကူးဖန်းက သမီးဖြစ်သူ ဒေါသကြီးနေပုံကိုကြည့်ပြီး မဲပြုံးပြုံး လိုက်လေသည်။

“အေး... သူများက လက်ဦးပြီးတော့မှ မင်း ဒေါသကြီးစွာ နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း နောက်ကား”

တွေ့အသက်ပြန်ရှင်လာကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မိုးလွန်မှ ထွန်ချမယ့်အစား ကြိုကြိုတင်တင်နဲ့ အားလုံးကိုသတိရှိပြီး အသင့် ဖြစ်နေကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

အန္တရာယ်ဖြစ်ပြီးမှထက် မဖြစ်ခင်က ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးထားခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု ကျင်းစန်းနှင့်ကောင်းဝူတို့လည်း နားလည်ထားကြလေသည်။

ကူးလျှံသည် ဖခင်ကြီးက ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်သဖြင့် သူမ နိုင်သော ကောင်းဝူဘက်သို့လှည့်ကာ မာန်မဲလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော်မကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ခါတည်း အပြတ်မရှင်းဘဲ အိမ်အထိသယ်လာခဲ့ ဘာ ရှင် အသုံးမကျလို့လေ!”

ကောင်းဝူက ဘာမှမပြောပါ။

ကူးဖန်းက ...

“သမီး... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါတို့အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေဟာ ဓတရားဖိနှိပ်ခံရတဲ့လူ၊ အားနည်းတဲ့လူတွေဘက် က အမြဲတမ်း ရပ်တည်ကူညီပေးရတယ်၊ မတရားမှုမှန်သမျှကို တိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ကူညီရမယ်၊ အခုကိစ္စမှာ ယုကျင်းက မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးကို အကြောင်းကြားပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ ယောက်ျားကလည်း အဖြူရောင်သိုင်းသမားဖြစ်တဲ့အလွန် ဒုက္ခ ရောက်နေသူက အကူအညီတောင်းခံလာတဲ့အခါ မကူညီလို့ မဖြစ် ဘူး”

ကူးလျှံက စောဒက တက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူက ကိုယ့်မိသားစုအတွက်တော့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကူးဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူက သားသမီးတွေအတွက် မစဉ်းစားဘူးဆိုရင် ချက်ချင်း အိမ်ပြန်လာပါမလား၊ ကျင်းစန်းကို အကူအညီတောင်းပြီး ဒီကို ခေါ်လာပါမလား။”

သမီးဖြစ်သူ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် အေးအေးဆေးဆေး နားချဖျောင်းပျနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံ မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ကူးဖန်းက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်ရင် လူကြီးတွေအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး၊ ကလေးတွေအတွက်သာ စိုးရိမ်ရတာ၊ သူတို့ကို ကာကွယ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာကြရလိမ့်မယ်”

ကောင်းဂူက သူ စဉ်းစားမိထားသည်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အမြင်တော့ ပိုးဟပ်ဟာ သည်ခြံဝင်းထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဝင်လာရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ ကလေးတွေကို အပြင်မထွက်စေဘဲ အိမ်မှာပဲလုံလုံခြုံခြုံ စောင့်ရှောက်ထားရင် လောလောဆယ် ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့မှ ကြုံတွေ့နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

ကူးဖန်းနှင့် ကျင်းစန်းတို့က ကောင်းဂူ ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်ကြသည်။

ကောင်းဂူကလည်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့က ပိုးဟပ်ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ကူးဖန်း လက်ခံလိုက်လေသည်။

“မင်းပြောတာ မဆိုးဘူး”

သူက ကျင်းစန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ဒီကမိတ်ဆွေကိုခေါ်ပြီး တမင်သက်သက် ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ၊ အားနာစရာကောင်းလှပါတယ်လေ”

ကျင်းစန်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

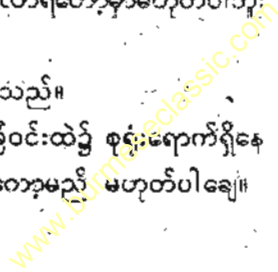
“အို ... ဆရာကြီးကလည်း မဟုတ်တာ၊ ခုနကပဲ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေအကြောင်းကို ဆရာကြီးပြောခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့မိသားစုကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးသွားမှာပါ၊ ဘာမှ အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ”

ကူးဖန်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေက အသင့်စောင့်ကြည့်နေမယ်ဆိုတာသာ ပိုးဟပ်သိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လာရဲတော့မှာမဟုတ်ပါဘူးဟား ... ဟား ... ဟား”

ကောင်းဂူ သဏ်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းပြောသကဲ့သို့ သူတို့က ခြံဝင်းထဲ၌ စုန်းရောက်ရှိနေကြသဖြင့် ပိုးဟပ်လာရောက်ဒုက္ခပေးဝံ့တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ကောင်းဝူ ယခုမှ စိတ်အေးသွားလေသည်။

ကောင်းရုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်တမ်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်မှာ ကောင်းရုံတို့ ကလေးများသာ ဖြစ်လေသည်။

ပိုးဟပ်သည် ယုကျင်းတို့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်ပုံကို ထောက်ချင့်ကာ သူတို့အား ဒုက္ခပေးမည်ဆိုလျှင် ကာကွယ်နိုင်မှုစွမ်းအား နည်းပါးသော ကလေးများကို အရင်ဦးဆုံး ဒုက္ခပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ကလေးများအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

“သားလတ်ကတော့ ဒီမှာရှိနေတယ်၊ သားကြီးနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကော မတွေ့ပါလား။”

ကောင်းဝူ လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်ရာ သူ၏အသံ ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

ကူးဖန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကလည်း အခုမှ ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ပိုးဟပ်ဟာ ခုချက်ချင်းကြီးလည်း ဒီကိုရောက်မလာနိုင်သေးပါဘူးကွာ”

ကောင်းဝူက ...

“ကျွန်တော်တို့ ပိုးဟပ်ကို အထင်သေးပြီး လျော့တွက်ထားလို့

ဘူး၊ ပိုးဟပ်ဟာ ခုချက်ချင်း ရောက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ ချောက်ချားနေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါ”

သူ၏အသံတုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ကူးဖန်းသည် ကောင်းဝူကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ကောင်းဝူ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် သူ့ထံသို့ ကူးစက်သွားသည်။

“ဟာ ဖြစ်လေသည်။”

“အင်း... မင်းပြောတဲ့စကား ကြားတာနဲ့တင် ငါတောင် အလိုမရှိသလိုဖြစ်လာပြီ၊ တကယ်ပဲ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်တော့ဘူး”

ချက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“သမီးငယ်က ငါနဲ့အတူ ရှိပါတယ်၊ ဒီကိုထွက်မလာခင်

နှစ်ကွက်ပြုပြီး လှေကျင့်ခိုင်းထားခဲ့တယ်၊ သူ့အတွက်တော့

နိမိတ်ရာမလိုဘူး”

“သမီးကြီးက ကျွန်မနားမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့တာပဲ”

ကူးလျှံက ဝင်ပြောသည်။

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောက်အဦးကြီးအတွင်းမှ မိန်း

ထာစံယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

နတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ခြေသံများကြောင့် အားလုံး

လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလျှင် အဆောက်အဦးကြီးအတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကနွဲကလျဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာကူးလျှအား မေးလိုက်လေသည်။

“မေမေ... သမီးကိုရှာနေတာလားဟင်”

ကူးလျှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး သမီး မေမေအား”

နေရတော့မယ်၊ မေမေ မသိအောင် ဘယ်ကိုမှမသွားရတော့ဘူးအထူးသဖြင့် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး”

ထိုမိန်းကလေးမှာ ကောင်းဂူ၏သမီးကြီး ကောင်းချင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့သမီးကြီး ကောင်းချင်းပါ။ မောင်နှမလေးယောက်ထဲမှာ သူဟာ ပြောစကားကို နားမထောင်ဆုံးပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းစန်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ကာ ပြုံးလို့မရလေသည်။

ကောင်းချင်းက ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေနော်... သမီးကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ဒီအထဲမှာ”

ပုနက်လုံး သမီး အမေအနားကမခွာဘဲ အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်နေတာပါ”

သူမသည် ကျင်းစန်းအား မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“စောစောက ကျွန်မ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသလိုပဲ၊ ရှင်ဟာ နာမည်ကြီးသိုင်းသမား လက်ဝဲစားချင်းစန်း ဟုတ်လား”

ကောင်းဂူက ...

“ကြည့်ပါလား၊ စကားပြောတာ ရိုသေမှုကိုမရှိဘူး၊ ဦးလေး ကျင်းစန်းလိုခေါ်မှပေါ့”

ကောင်းချင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်ရတာ၊ သူ့ကို ဦးလေးလိုခေါ်လိုက်ရင် အသက်ကြီးတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒါမှ အားနာစရာကောင်းမှာ”

ကောင်းဂူက ...

“ဪ... ဒီလိုလား”

သူနှင့်ကျင်းစန်းမှာ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသော်လည်း ကျင်းစန်း အသက်ငယ်လေသည်။

ဝါစဉ်အရ ကောင်းချင်းသည် ဖခင်၏မိတ်ဆွေကို ဦးလေးဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျင်းစန်း၏အသက်အရွယ်ကြောင့် ဦးလေးဟုခေါ်ခြင်းက အသက်ပိုကြီးရင့်သွားသလို ရှိပေမည်။

“ကောင်းပြီ... သမီးက ဦးလေးလို့မခေါ်ချင်နေပါ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်လို့ပြောမယ့်အစား အစ်ကိုကြီးလို့တော့ ခေါ်သင့်တာပေါ့”

ကောင်းချင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်လေး သိမ်သိမ်လှုပ်မျှ ရယ်မော လိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ဟင် ... ဖေဖေပြောတာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မ သူ့ကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ရိုသေလေးစားမှုရှိသလို တရင်းတနီးရှိမှာ”

ကျင်းစန်းသည် ကောင်းချင်းကိုကြည့်ပြီး သူမသည်လည်း မိခင်ကြီးကူးလျှံကဲ့သို့ မျက်နှာများမည့်သူ တစ်ယောက်ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ် ကူးလျှံ၏ ခက်ထန်သောခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
“ကောင်းချင်း ... မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေရှိမှပေါ့၊ ဒီကိုလာ ခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ...”
ကောင်းချင်းသည် ကနွဲ့ကလျှ ဂျော့ကံသွားလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာအမူအရာ၊ စကားသံနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာပုံတို့ သည် အလွန်မူယာမာယာများသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေပါတော့သည်။

သူမသည် မိခင်ထံသို့ လှမ်းသွားရင်းမှပင် ကျင်းစန်းအား လှမ်းပြောသွားသေး၏။

“အစ်ကိုကြီးကျင်းစန်း ဒီမှာရောက်နေမှတော့ ဝိုးဟပ်ဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်မတို့ ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့နော်၊ အစ်ကိုကြီး ကျင်းစန်း အားလပ်တဲ့အခါ ကျွန်မကို ဓားသိုင်းသင်ပေးပါလား”

ကျင်းစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပါ၊ ကျုပ်က သင်ပေးစရာလိုဦးမှာလား၊ မိန်းကလေးရဲ့အဖေဟာ ကျုပ်ထက် များ ကြီး သာလွန်အောင်မြင်ပါတယ်”

ကောင်းချင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အဖေက အစ်ကိုကြီးလောက် နာမည်မကြီးပါဘူး”

ကျင်းစန်းက ...

“နောင်ကြီးကောင်းဂူက အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လို့ပါ၊

အဘွား ကျုပ်ထက်ပိုပြီး နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းရဲအဘိုးတစ်ယောက်လုံး

နေသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကောင်းချင်းက အဘိုးကူးဖန်းအား မျက်လုံးစွေကာ တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဖခုံးလေးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“အဘိုးက သိပ်ပြီးစည်းကမ်းကြီးတာရှင်၊ ဒါကြောင့် အဘိုးဆီ

မသင်ချင်ပါဘူး”

ကူးဖန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကောင်းရဲနှင့် ကောင်းချင်းတို့သည် ပြောမရဆိုမရနှင့် လူကြီး

လူကြီးမှန်းမသိသော ကလေးများ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကူးဖန်းက မကျေနပ်တိုင်း သမီးဖြစ်သူကူးလျှံကို အပြစ်တင်

တော့သည်။

“ကဲ ... ကြည့်စမ်း၊ မင်း အလိုလိုက်လွန်းတော့ ကလေးတွေ ဆိုးတတ်နေကြပြီ၊ ကြာရင် အားလုံးပျက်စီးကုန်တော့မှာပဲ”

ကူးလျှံက တမင် မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေသည်။ ကောင်းဂူက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် သားကြီးကော ဘယ်သွားနေသလဲ၊ သူ့ကို မေးပါလား”

ကူးလျှံက ...

“ကျွန်မ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူ ...”

ရုတ်တရက် သူမ၏စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ခဲ့တော့သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကလေးများအကြောင်း ကောင်းဂူကမေးတိုင်း သူမကရှေ့မှ ကာဆီးကာဆီးလုပ်ကာ ကောင်းဂူကိုမခေါ်ဆက်ဆံနေကျဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကူးလျှံသည် ကောင်းဂူကို ဆက်မပြောတော့။ ကောင်းရဲ့ကို လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“မင်းအစ်ကိုကြီးကော ဘယ်သွားနေသလဲ”

ကောင်းရဲ့က ...

“ခုနကပဲ အပြင်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါ”

ကူးလျှံ ပိုပြီးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ အပြင်ထွက်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“သူ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း အပျင်းပြေ

ဒီနားလျှောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“နေပါဦး ... သူအိမ်မှာမရှိတာ သေချာတယ်နော်၊ ပြန်လာတာ မမြင်ဘူးလား”

ကောင်းရဲ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ပြန်လာတာတော့ မတွေ့သေးပါဘူး”

မိခင်ကြီး စိတ်သက်သာအောင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပိုးဟပ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးတော့

လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောင်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်သူ့သား

တာ ရုတ်တရက် မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ”

ကူးလျှံက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်စိအောက်မှာ မရှိရင်တော့ စိတ်ပူရမှာပဲ”

သူမသည် နိုင်ဖတ်ဖြစ်သော ကောင်းဂူကို လှမ်းပြီး အပြစ်တင်

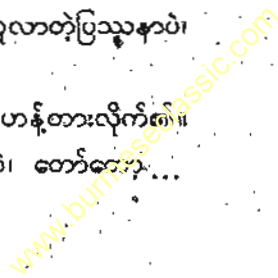
လေသည်။

“ဒါတွေဟာ ရှင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ရှင်ယူလာတဲ့ပြဿနာပဲ၊

ဘာမှ အသုံးမကျ ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ကူးဖန်းက ကြားဝင်ဟန့်တားလိုက်၏။

“သမီး ... ဖေဖေ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ တော်တော် ... ကြောင်းကို နောက်ထပ်မပြောနဲ့တော့”

အတွန့်မတက်ရလျှင် မနေနိုင်သော ကူးလျှံက...

“ဖေဖေကလည်း ကျွန်မပြောတော့မကြိုက်ဘူး၊ သူ ပြဿနာ တွေသယ်ဆောင်လာတော့ ကျွန်မသားကြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

ကူးဖန်းက ...

“ဒါတော့ ကံတရားပေါ့”

“ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သားကြီးတစ်ခုခုဖြစ်သွားတော့ကော အများတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကံစီမံတဲ့အတိုင်းပေါ့”

ကူးလျှံ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေရယ် ကံတရားဆိုတာ ...”

သူမ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ကူးဖန်း၏မျက်နှာသည် အလွန်ထူးခြားသော အသွင်ပြောင်းလဲသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကူးဖန်းသည် မျက်လုံးပြူးကာ ခြင်္စင်တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ကူးလျှံသာမက ကျင်းစန်း၊ ကောင်းဝူတို့လည်း သတိပြုမိကြလေသည်။

ကူးဖန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖန် ကူးဖန်းကြည့်နေသည့် ခြင်္စင်တံခါးပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင် ခြင်္စင်တံခါးပေါက်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟူး...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ခြင်္စင်တံခါးပေါက်ကိုဖြတ်ကာ လေထဲမှ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကောင်းဝူအား ဒုက္ခပေးမည့် ပိုးဟပ် ရောက်လာပြီလော။ သို့သော် ထိုလူဝင်ရောက်လာခြင်းသည် ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဆွဲယူပစ်လွှင့်မှုကြောင့် ကိုးရိုကားယား ပစ်လွှင့်လာပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် လေထဲ၌ ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် ပစ်လွှင့်လာပြီး ...

“ဝုန်း...”

မြေပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။ အားလုံးသည် မြေပေါ်ကျလာသောသူ့ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုသူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကူးဖန်း ချက်ချင်းသိ

ကူးလျှံနှင့် ကောင်းဝူတို့လည်း သိလိုက်ကြသည်။
ကူးလျှံ၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖွေးသွားလေသည်။
သူမ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။
“သားကြီး...”

စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်လိုက်သော အသံက ကတုန်ကယင်အက်တွဲ
နေလေသည်။

ကောင်းဝူ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လိုက်သည်။
ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ဒရောသောပါးပြေးထွက်သွားကြပြီး
ကူးလျှံက အရင်ရောက်သွားလေသည်။

“သားကြီး...”
ကူးလျှံသည် မြေပေါ်မှလူကို ပွေ့ထုဖေးမလိုက်လေသည်။
ထိုလူမှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။
ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ၏မျက်နှာပေါက်သည်
ကူးလျှံနှင့်တူနေသည်။

မိန်းကလေးများ နှစ်သက်သဘောကျသော ရုပ်ရည်မျိုးကို
ပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း ယခုအချိန်၌ သူ၏မျက်နှာသည် ရေခဲရိုက်
ထားသော ငါးတစ်ကောင်ပမာ ဖြူဖွေးနေလေသည်။

သူ၏ရင်ညွှန်၌ နှစ်ဖက်သွားစားတစ်လက် ထိုးစိုက်ဝင်နေသည်
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူ့မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေသော်လည်း လုံးဝ မျက်တောင်
မခတ်တော့ပေ။

ထိုမျက်လုံးများက ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ တုန်လှုပ်
ထွက်ချားခြင်းနှင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို မသေမီ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ထင်ရှားခြင်း စသည်ခံစားမှုဝေဒနာအရပ်ရပ်ကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေသကဲ့
ပုံ ရှိနေသည်။

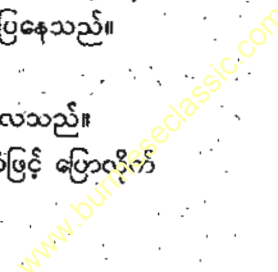
ထိုလူငယ်မှာ ကောင်းဝူနှင့် ကူးလျှံတို့၏သားကြီး ကောင်းလိ
လေသည်။

ကူးဖန်း၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွား၏။
“သား... သားကြီး ဘယ်လိုနေသလဲ”
ကောင်းဝူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

ကူးလျှံ ဘာမှမပြောပါ။
ကူးဖန်းက အနီးသို့ရောက်လာပြီး ကူးလျှံ၏လက်ထဲမှ
ကောင်းလိကို လွှဲပြောင်းယူကာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။
ပြီးလျှင် ကောင်းဝူအား ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။
“စားက ချက်ကောင်းထိသွားတာ၊ နှလုံးထဲကိုဖောက်သွား

သေသွားတာကြာပြီ”
ကောင်းလိ၏ခြေလက်များ အေးစက်တောင့်တင်းနေခြင်းက
ကူးလျှံမှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားကြီးရယ်”
ကူးလျှံ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။
ကောင်းဝူကလည်း မယုံကြည်နိုင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

၁၉၄ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားရတာလဲဟင်”

သူက ထိုသို့မေးလိုက်သည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ကောင်းလီ၏ ယာဘက်လက်သည် ရင်ဝဋ်စိုက်ဝင်နေသော စားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကူးဖန်းက ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

“မင်း နားမလည်ပဲ အရမ်းမပြောနဲ့၊ သူဟာ လက်ရှိကိစ္စရပ် ရပြီး ကိုယ့်စားနဲ့ကိုယ် ပြန်ထိုးခံရတာ”

ကောင်းရုံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘယ်သူက အစ်ကိုကြီးကို ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ကောင်းရုံက အေးတီအေးစက် ပြောလိုက်လေသည်။

“ပိုးဟပ် ...”

ပိုးဟပ်ဆိုသည့် အမည်ကြောင့် အားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချက် သွားကြလေတော့သည်။

ပိုးဟပ် ...

ပိုးဟပ်သည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ကြေးစားလူ အတိသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကောင်းရုံ ပြောပြထားသဖြင့် အားလုံးသိထားကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကောင်းလီသေဆုံးသွားရသည်မှာ ပိုးဟပ်၏လက်ချက် ကြောင့်ဟု ကောင်းရုံ ပြောနေသည်။

ကောင်းချင်းက မေးလိုက်သည်။

“ပိုးဟပ် ဟုတ်လား၊ ဖေဖေက ပိုးဟပ်ရဲ့လက်ချက်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲဟင်”

ကောင်းရုံက ကောင်းလီ၏အလောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သားကြီးရဲ့ ဝဲဘက်လက်ကို သေသေချာချာကြည့်ပါလား”

အားလုံး ကောင်းလီ၏ဝဲဘက်လက်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းလီ၏ ဝဲဘက်လက်ဝါးသည် လျော့လျှော့ဖြစ်နေ

သည်။

၁၉၆ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများကြား၌ နိညိုရောင်တစ်ခုက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။

အားလုံးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကောင်းလီ၏လက်ချောင်းကလေး များကြားမှ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ပိုးဟပ်သည် မြေပေါ်ရောက်သွားပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။

သို့သော် ကောင်းရုံက ခြေထောက်ဖြင့်ဖိနှင်းကာ သတ်ပစ် လိုက်လေသည်။

“သေလိုက်စမ်းကွာ”

ပိုးဟပ် ပြားချပ်ကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထောင်ချောက်

ပိုးဟပ်မှာ ကောင်းရုံ၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းရုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပိုးဟပ်က လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီးရင် သူ့ရဲ့လက်ချက် မှန်းသိအောင် ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ထားခဲ့လေ့ရှိတယ်”

ကောင်းလီအား လုပ်ကြံလိုက်သူမှာ ပိုးဟပ်ဖြစ်ကြောင်း အား ထုံး သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ပိုးဟပ်၏အန္တရာယ်အကြောင်း မကြာသေးမီကပင် ပြောဆိုခဲ့ကြသေး၏။

ယခုတော့ ပိုးဟပ်၏လက်ချက်ကြောင့် ကောင်းလီ သေဆုံး သွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းကား မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသည်။

၁၉၈ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အံကြိတ်ထားသကဲ့သို့ မျက်လုံးများလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါတော့သည်။

ကောင်းဝု၊ ကျင်းစန်းနှင့်ကူးလျှံတို့သည် ကူးဖန်း၏အသွင်ကို ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ကူးဖန်းက ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

“တောက်... ပိုးဟပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဆုံးရှုလိမ့်မယ်”

ကူးလျှံသည်လည်း သားဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကောင်းဝုလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်ထန်နေသည်။

သူကလည်း လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ပိုးဟပ်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ်”

ကူးလျှံက ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

“ရှင် အလကားလူ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့လူ၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မသားကြီးသေရတာ၊ အခုမှလာပြီး လေလုံးထွားမနေနဲ့၊ ရှင်တကယ်တမ်း အစွမ်းအစရှိရင် ကျွန်မသားကြီး အခုလို အသေခံရမှာမဟုတ်ဘူး”

ပုဂ္ဂလိကစောင်းသံ (၅) ● ၁၉၉

ယခုတစ်ကြိမ် ကောင်းဝုသည် သူမအား အရွဲ့တိုက်စကား မပြောတော့ဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူဟာ မင်းရဲ့သားမှန်သလို ငါ့ရဲ့သားလည်း မှန်တာပါပဲ၊ အပေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါလည်း မင်းလို ရင်ထုမနာဖြစ်မိတာပါပဲ”

“အို... သေပြီးမှ ရင်ထုမနာဖြစ်နေတာ အပိုပဲ၊ သေတဲ့လူက ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် အစကတည်းက ပိုးဟပ်ကိုတွေ့အောင် ရှာပြီး ရှင်းပစ်ခဲ့ပါလား၊ ခုတော့ ရှင် အသုံးမကျလို့ ကျွန်မသားကြီး သေရတာ”

ကူးလျှံက အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းဝုက ...

“ငါက မိသားစုအတွက်စိုးရိမ်လို့ အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တာ၊ မင်းတို့သားအမိတွေ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သဘောထားရှိရင် ပြန်တောင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲက ခုလိုဖြစ်သွားတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ကူးလျှံသည် ရှေ့ဆက်အပြစ်တင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားလေတော့သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။

သူမသည် ခေါင်းမောပြီး ကောင်းဝုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ပိုးဟပ်ကို ရှင်ရအောင်ပမ်းဆီးပြီး ကျွန်မလက်ထဲကို အပ်ရမယ်”

ထို့နောက် ကူးလျှံသည် ကောင်းလီ၏အလောင်းကို ဖခင်ထံမှ လွှဲပြောင်းယူလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူက ပွေ့ချီရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ကူးလျှံက ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မသားကို ကျွန်မဘာသာ ပွေ့ချီသွားနိုင်ပါတယ်၊ ရှင်မလိုပါဘူး။”

ကောင်းဝူလည်း သက်ပြင်းချကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ကောင်းဝူအား ဖျောင်းဖျလိုက်လေသည်။

“ငါ့သား... သူက စိတ်ထိခိုက်ပြီး ပြောချင်ရာပြောနေတာပဲ၊ ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့၊ ကောင်းလီဟာ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်မှာ ပိုးဟစ်တွေ့လာတာပဲဖြစ်မယ်၊ ငါတို့သွားကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ။”

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းစန်း... မင်းလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျင်းစန်းလည်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား

ကြလေတော့သည်။

“ဟူး... ဟူး... ဟူး။”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှိကြသူများဖြစ်ရကား သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများက လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်နေပါတော့သည်။

ကူးဖန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့က ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးထွက်သွားကြပြီး ကျင်းစန်းက နောက်ကလိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“နောင်ကြီး... သတိထားပါ။”

ကျင်းစန်းက လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။

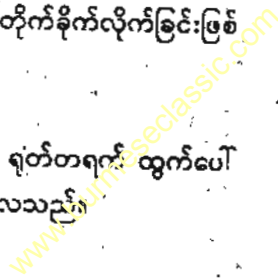
သုံးယောက်သား ခြံဝင်းအပြင်ဘက် ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ရန်သူက တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

ရန်သူသည် ကောင်းလီ၏အလောင်းကို တွေ့သည်နှင့် ကောင်းဝူတို့ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ စစ်ဆေးရန် ထွက်လာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်ရိပ်မိထားပုံ ရှိလေသည်။

ခြံဝင်းအပြင်ဘက်၌ တိတ်တဆိတ်စောင့်ဆိုင်းနေပြီး ကောင်းဝူတို့ ထွက်လာသည်နှင့် လက်ဦးမှရယူကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝုစ်...”

အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကောင်းဝူ၏ရင်ဝသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ ပြေးသွားသော ကောင်းဝူမှာ ရုတ်တရက် အနီးကပ် ဖမ်းတိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ရန်သူ၏ ဓားချက်မှ လွတ်မြောက်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ကောင်းဝူ မမျှော်လင့်ဘဲ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကောင်းဝူမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသော ထိပ် တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့ဆက်တိုးလျှင် ရန်သူ၏ဓားချက်မိသွားမည်ဖြစ်ပြီး နောက် ဆုတ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ရန်သူ၏ နောက်ထပ် ဓားချက်များက ဒုက္ခ ပေးလာလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူသည် ရှေ့လည်းမတိုး နောက်လည်းမဆုတ်ဘဲ ဓမ္မာ ကိုယ်တွန့်လိမ်ကာ လေထဲခုန်တက်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ် ...”

ပြင်းထန်သောဓားချက်သည် သူ၏ခြေထောက်အောက်မှ ပွတ် ကာသီကာ ဖြတ်ကျော်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းဝူမှာ ပြင်းထန်သောဓားချက်မှ ပွတ်ကာသီကာ လွတ် မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုဓားချက်သည် ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာသော ကောင်းဝူကိုမထိဘဲ ရှေ့ဆက်ဆုတ်ချလိုက်ရာ ကောင်းဝူ၏နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက် လာသော ကူးဖန်းအား ဆက်၍တိုက်ခိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကူးဖန်းက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။

“ယား ...”

ညာသံတစ်ချက်ပေးကာ ယာဘက်လက်၌ အတွင်းအားစုစည်း လိုက်ပြီး လက်ညှိုးနှင့်လက်မနှစ်ချောင်းဖြင့် တိုးဝင်လာသော ဓားကို ညှပ်ကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း၏ ဓားဖမ်းယူပုံကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျင်းစန်း ချိုးကျူးမိလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း၏မျက်စိလျှင်မှု၊ ဖျတ်လတ်မှု၊ လက်ချောင်းလေးများ ၏ သန်မာမှုကို မချိုးကျူးဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

တိုးဝင်လာသော ရန်သူ၏ဓားသည် ဓားချည်းတိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်သူကို မတွေ့ရပါ။

ရန်သူသည် လူကိုယ်တိုင် ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိဘဲ ဓားဖြင့် ဖစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းသည် ဖမ်းမိထားသောဓားကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုဓား ကို သူကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။

ကောင်းလီ၏ ဆောင်ဓားနှစ်လက်မှ တစ်လက်ဖြစ်သည်။

ကျန်တစ်လက်သည် ကောင်းလီ၏ရင်ဝဋ် ထိုးပေးကိစ္စကို ခွဲသွား ဖြစ်သည်။

ကူးဖန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
“ရန်သူဟာ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်။ မလွတ်စေနဲ့”
အော်ပြောရင်း မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ မြားတစ်စင်းပမာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

လေထဲခုန်တက်သွားသော ကောင်းဝူသည် တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်ရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ...
“ရန်သူ ဟိုဘက်မှာ...”

ဝဲဘက်ရှိ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ညွှန်ပြကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ...
“ဟူး...”

ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပျံဝဲကာ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။
ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ကောင်းဝူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

ကောင်းဝူ၊ ကူးဖန်းနှင့် ကျင်းစန်းတို့သည် တောအုပ်ကလေးအနှံ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

“ခြွမ်း...”

ကောင်းဝူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဓားဆွဲထုတ်ကာ တောအုပ်ကလေးထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့လည်း လိုက်သွားကြသည်။
သုံးယောက်သား မျက်စိရှင်ရှင်ထားကာ ရန်သူကိုရှာဖွေရင်း တောအုပ်ကလေးထဲသို့ ဝင်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ သစ်ပင်နံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်ပိတ်ပုံးလျက် ရှိလေသည်။

ကူးဖန်းက ဓားတစ်လက်ဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ထွင်ကာ လမ်းရှင်းလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် ...

တောအုပ်အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ နေရောင်ကောင်းစွာ မရချေ။
တောရိပ် ဓောင်ရိပ်များက နေရောင်ခြည်ကို ကာဆီးဖုံးလွှမ်းထားကြလေသည်။

သစ်ပင်ဝါးပင်များ ထူထပ်သောကြောင့် အမှောင်ရိပ်များဖုံးအွမ်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ထို့အပြင် တောအုပ်ထဲ၌ မြူခိုးများရစ်သိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အလင်းရောင် မလုံလောက်ခြင်း၊ မြူခိုးများရစ်သိုင်းနေခြင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်တော့ပါ။

အန္တရာယ်အလွန်များသော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောင်းပူတို့သုံးယောက်သည် မြူခိုးများကြား၌ ဖြတ်သန်းလာကြသည်မှာ မိုးသားတိမ်တိုက်များကြား၌ လွင့်ပါသွားသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကောင်းပူတို့အား မည်သည့်အရာကမှ တားဆီး၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

သုံးယောက်သား သတိကြီးစွာထားပြီး ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားလိုက်ကြလေသည်။

ရန်သူသည် မည်မျှပင် ကြောက်စရာကောင်းနေပါစေ သူတို့သုံးယောက် လက်တွဲတိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

တောအုပ်တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ငှက်အော်သံ မကြားရပါ။ ပန်းကလေးများ ပွင့်လန်းနေသည်ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။

သာယာလှပမှုအပေါင်း ကင်းမဲ့နေပြီး ချောက်ချားစရာကောင်းသော တောအုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သုံးယောက်သား ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားကြရာ မြူခိုးများ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားလေသည်။

အလင်းရောင်လည်း ပြန်လည်အားကောင်းလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းပူတို့ အားတက်သွားကြလေသည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုး၌ ရန်သူအား ကောင်းစွာရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောက၌ ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိပါသည်။ တောအုပ်ကိုရှောင်ရမည်ဟူသော ဆိုရိုးစကားဖြစ်သည်။

ကောင်းပူတို့ကား ထိုဆောင်ပုဒ်ကို လှစ်လျူရှုကာ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တောအုပ်ကို ရှောင်ခိုင်းသည်မှာ အန္တရာယ်ရှိတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းပူတို့သည် တောအုပ်ထဲဝင်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အန္တရာယ် နှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်လော ...။

ရုတ်တရက် အရှေ့ဘက်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာ၌ လူရိပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူရိပ်သည် သစ်ပင်နွယ်ပင်ကြား၌ ရင်းနှီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၈ ● တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထိုလူ၏မျက်နှာကို ပိတ်ဖြူစတစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။
 တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အဖြူရောင်ဝတ်ထားသည်။
 ထိုလူသည် ကောင်းဂူတို့အား စောင့်ဆိုင်းနေသည်။
 ကောင်းစု၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။
 သူတို့သည် ရန်သူအား တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

ပညာလက်စောင်သံ

BURMESE
CLASSIC

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

လုပ်ကြံခြင်း

လေဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

မြူခိုးများ လွင့်မျောလာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်ရိပိုးတဝါး ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားမှ အဖြူရောင်လူရိပ်က မလှုပ်မယှက် ရပ်

နေဆဲ ...

ထိုလူသည် ကောင်းဝူတို့နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်တော့

မည့် သဘော ရှိနေသည်။

ပိုးဟပ်ဆိုသည်မှာ ထိုလူပေလော ...။

ကောင်းဝူး၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ သုံးယောက် တိုင်ပင်

ထားသလို ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

'သူတို့၏ လက်ထဲ၌ ဓားကိုယ်စီဆုပ်ကိုင်ထားကြပြီး ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်လူရိပ်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးဖြစ်

လေသည်။

သို့သော် မြူခိုးများ ရှိနေပြီး ထိုလူငယ် မလှုပ်မယှက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြသေးချေ။

ရန်သူများမှာ အလွန် ပရိယာယ်များသူ မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် မလှုပ်မယှက်နိုင်ခြင်းက ခိုင်လုံသော အကြောင်းရှိရပေမည်။

ကောင်းစုတို့ ထိုသို့တွေ့မိပြီး ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသေးဘဲ အခြေအနေအကဲခတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

“ဒီလူက ပိုးဟပ်လား”

ကျင်းစန်းက ...

“ကျွန်တော်လည်း ပိုးဟပ်နဲ့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် အတပ်မပြောနိုင်ပါဘူး။ အများသူငါ ပြောကြတဲ့ ဝိုးဟပ်ဟာ ဒီလိုပုံစံမျိုးတော့ ရှိပါတယ်”

ကူးဖန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလူဟာ ပါးဟပ်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ကို မထောက်ခံ မြင် ပြုခဲ့တာပေါ့”

ကောင်းစုလည်း ဒေါသထွက်နေသည်။

“ဒီလူက ပိုးဟပ်ပါပဲ။ ကျုပ်က သူ့ကိုမကြောက်သေးပါဘူး။ စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲမှ ဓားကို တစ်ချက်ခုတ်ယမ်းလိုက်မယ်”

“ပုစ် ...”

စူးရှသော လေတိုးသံနှင့်အတူ ဝင်းလက်သော ဓားရောင်မှုထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒုတ် ...”

အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း တိမ်ခနဲ ပြတ်ကျလေသည်။

သစ်ကိုင်းသည် မြေပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ကောင်းစုက တိုက်ပွဲခေါ်သံ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ် ဖြစ်။

သို့သော် အဖြူရောင်ဖတ်ထားသူသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ထိုင်နေဆဲ ...

“ကျင်းစန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထိုလူကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ပေါ်ခံစားလာရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သတိထားပြီး အသံပြုလိုက်လေသည်။

“ခင်များက ပိုးဟပ်လား”

ကူးဖန်းကလည်း ...

“ငါတို့က မင်းကို ဆုံးမဖို့လာခဲ့ကြတာ။ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ...”

နှစ်ယောက်သား အတွင်းအားအသုံးပြုကာ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သူတို့၏အသံမှာ တောအုပ်ထဲ၌ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

“ဒီလူကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။

ကောင်းစုကော လူးဖန်းပါ ဒေါသထွက်လာကြလေသည်။

“ဒီကောင်က ပဲမာမခန့်နဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကို ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ငါ့အကြောင်းသိအောင် ပြရသေးတာပေါ့”

❖ စက္ကူသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးဖန်းသည် ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီး ခဏနေပါဦး”

ကျင်းစန်းက ဟန်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ မသက်သာစရာကောင်းနေလို့ပါ”

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘယ်လို မသက်သာစရာကောင်းတာလဲ”

ကျင်းစန်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ရင် တခြားနေရာမှာ

ဒုက္ခပေးလို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့အုပ်ထဲကို များခေါ်လာစေ

အကြောင်းမရှိပါဘူး”

ကူးဖန်း တွေ့စေသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဒီတော့ထဲရောက်လာအောင် လုပ်ပြီး မတိုက်ခိုက်ဘဲ မလှုပ်
မယှက် ရပ်နေတာ အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်”

ကူးဖန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါတို့သုံးယောက်စလုံး ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်

မှန်း ရုတ်တရက်တွေးလို့မရဘဲ တွေ့ဝေနေတာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး”

“နေပါဦး ... မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို အကောက်ကြံလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိပါတယ်
ခင်ဗျာ”

အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသော သူတို့၏ စကားများကို
ထိုလူ မကြားဘဲနေမည်မဟုတ်ချေ။

သို့တိုင်အောင် ထိုလူက မလှုပ်မယှက်ရှိနေဆဲ ...

ကူးဖန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ အကောက်ကြံမယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဗျာ ...”

ကျင်းစန်းသည် ကူးဖန်း၏သဘောကိုနားမလည်နိုင်ဘဲ ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ကူးဖန်းက ...

“သူက ထောင်ချောက်ထင်ထားသည်ဖြစ်စေ ... အကောက်ကြံ
ချင်လို့ဖြစ်စေ သူ့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်ပေါ်လာမှာလဲ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ဆုမ်းထွက်သွား၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား သွားရောက်တိုက်ခိုက်တော့
မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဆရာကြီး သတိထားပါ”

“ကျုပ်က ...

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု ခံစားလိုက်ရ
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထိုလူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သည်မှာ အကြောင်းရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းဝူတို့ သုံးယောက်စလုံး နားလည်ထားကြ၏။

သို့သော် မည်သို့ဖြစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရကြချေ။ ကူးဖန်သည် မထူးတော့ဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့တိုးသွားတော့မှ ကျင်းစန်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

ထိုအတူ ကူးဖန်းလည်း မည်သို့ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်ကို မြင်လျှင် ကောင်းဝူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရုတ်တရက် ကူးဖန်းက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

“ယမ်းထုပ် ...”

ကူးဖန်းက အော်ပြောပြီးသည်နှင့် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့လည်း ခုန်ထွက်သွားကြ၏။

သုံးယောက်သား အလျင်အမြန် ရှောင်တိမ်းသွားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ဝုန်း ...”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ကျယ်လောင်မြည်ဟီး ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူမှာ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များ မြေကြီးများ ဖွားခနဲ ခွင့်ထွက်သွားသည်။

မီးတောက် မီးလျှံများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ ရပ်နေခဲ့သောနေရာ၌ မြေကျင်းကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

အမှန်တော့ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ လူတစ်ယောက်ဟုတ်ဘဲ ကောက်ရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အရုပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

အပေါ်မှ အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပေးထားခြင်းကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကောက်ရိုးများကြား၌ ယမ်းထုပ်များ မြှုပ်နှံထားပြီး မီးရှို့လိုက်သောအခါ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သာ မိုးဟပ်ဟု ယူဆပြီး ဆင်မခြင် တိုက်ခိုက်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ယမ်းထုပ်များ ပေါက်ကွဲကြောင့် အရိုးအသား ရှာမရအောင် သေဆုံးသွားကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သည် ယမ်းထုပ်အား မီးရှို့လိုက်သော သျှန်ကို ရှုရှိုက်မိလိုက်ကြပြီး အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူတို့ ကံကောင်းထောက်မက အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

၁၂. ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကောင်းဂူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သည် တောအုပ်အပြင် ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်သား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သလို ခံစားနေကြရ၏။
ကောင်းဂူ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီကောင် တော်တော်ယုတ်မာတယ်၊ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင် လို့ အကောက်ကြတာပဲ”

ကူးဖန်းက ...

“သူ့အကောက်ကြံနိုင်တယ်ဆိုတာ တို့သုံးယောက်စလုံး ရိုင်း နေကြတာပဲ၊ နေပါဦး... မင်းကိုကြည့်ရတာ အတော့်ကို လေးလံနေ ကွေးနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ကောင်းဂူ ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်သား သေဆုံးသွားတာကိုတွေ့တော့ ရင်ထိမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပြီး ဒေါသဖြစ်နေတာနဲ့ တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစား နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဝါရင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ စိတ်ကိုထိန်း နိုင်ရမှာပေါ့၊ ငါတို့က ယမ်းနဲ့ရလို့ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်တာတောင် မင်းက ဘာလဲလို့ မေးနေရသေးသလား၊ မိတ်ဆွေလေး ကျင်းစန်း သာ တားဆီးမနေဘူးဆိုရင် ငါတို့စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားလောက်ပြီ”

ကောင်းဂူ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။

ပုဂ္ဂလကံစောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

“မောင်ရင်လှေးက စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်တယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မသွားရလေအောင် တစ်ချိန်လုံး သတိပေးနေခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ကျင်းစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိထားပါတယ်၊ ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်ထား တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါဘူး၊ ယမ်းနဲ့ရလိုက်တော့မှပဲ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သိလိုက်ရတာပါ ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်းက ...

“ကောက်ရိုးလူရုပ်လုပ်ပြီး ယမ်းထုပ်တွေနဲ့ ထောင်ချောက် ဆင်ဖို့ဆိုတာ ချက်ချင်း လက်ငင်း လုပ်လို့မရဘူး၊ အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်နိုင်မယ်”

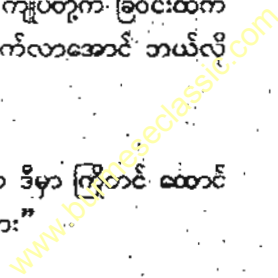
သူ၏စကားမှ စိတ်စင်စားစရာကောင်းနေကြောင်း ကျင်းစန်း နှင့် ကောင်းဂူတို့ ၄ လည်လိုက်ကြလေသည်။

ကူးဖန်း ဆက်ပြောသည်။

“ကောက်ရိုးလူရုပ်ကို ကြိုတင်လုပ်ထားရမယ်၊ ဒီနေရာကို ကျုပ်တို့ရောက်လာအောင် များခေါ်ရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့က ခြဝင်းထဲက ထွက်လာမှ များခေါ်လို့ရမှာ၊ ခြဝင်းထဲကထွက်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ ...”

ကောင်းဂူက ...

“သားကြီးကို မလုပ်ကြခင်ကတည်းက ဒီမှာ ကြိုတင် ထောင် ချောက်ဆင်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘာများလား”

ကူးဖန်းက ...

“သေချာတာပေါ့၊ ငါ အံ့ဩတာက မင်းတို့ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ ပိုးဟပ်ရောက်လာတယ်၊ သူက မင်းတို့ထက် အရင် ရောက်လာတဲ့သဘောမျိုးတောင် ဖြစ်နေတာ”

ကောင်းဂူနှင့် ကျင်းစန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“သူက ဒီနေရာကို ရောက်လာပြီး ထောင်ချောက်အရင်ဆင် တယ်၊ ပြီးမှ သားကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ငါမြေးကြီးဟာ ပိုးဟပ်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့သွားပြီး အသတ်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ သူဟာ ငါတို့ ခြံဝင်းအကြောင်းကို ခရေစေတွင်းက သိနေသလိုပဲကွ”

ကောင်းဂူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကူးဖန်းက ကောင်းဂူကို မေးသည်။

“နေပါဦး ... မင်း သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်တော့ ပိုးဟပ်ထဲ ဒီဘက်ကို ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ကောင်းဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတာ၊ ကောက်နီ လူ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားထဲက အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီလိုပုံပန်း သဏ္ဍာန်ပါပဲ”

ကူးဖန်း ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် မင်းရဲ့ အသိအကျွမ်းထဲမှာကော ပိုးဟပ်နဲ့တူတဲ့ မသက်သာရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ ရှိမနေနိုင်ဘူး လား”

“ဗျာ ...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိုးဟပ်က မင်းရဲ့အကြောင်းနဲ့ ငါတို့ ခြံဝင်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေသလိုပဲကွ”

ကောင်းဂူ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ ဘာမှစဉ်းစား၍မရဘဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရှိနိုင်လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိရင်လည်း ဒီကို ဗလာခင် မိတ်ဆွေ ကျင်းစန်းနဲ့အတူ လိုက်ရှာပြီး ဆုံးမလိုက်မှာပါ”

သူ၏စကားကလည်း သဘာဝကျလှပေသည်။

ကူးဖန်း ဘာဆက်မေးရမှန်းမသိ ပြစ်သွားတော့သည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ပိုးဟပ်ကိုကြည့်ရတာ သိုင်းပညာ သိပ်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ပုံ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပါတယ်၊ သူ့ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆို ဘာ ခန့်မှန်းရခက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့ဟာ သတိဝိရိယနဲ့နေပြီး နောက်တစ်ခါ သူ့ရောက်လာတဲ့အထိ

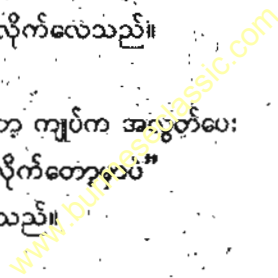
စောင့်ဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်၊ သူ့ရောက်လာဦးမှာတော့ သေချာပါတယ်”

ဟု အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူက ...

“နောက်တစ်ခါ သူ့ရောက်လာရင်တော့ ကျုပ်က အသွတ်ပေး တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုမိအောင်ဖမ်းလိုက်တော့မှသိ”

ကူးဖန်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်လေသည်။

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“က ... အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ စိတ်ပူနေဦးမယ်၊ ငါတို့ပြန်ကြစို့။”

သူ၏စကားသံများ ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်း မရှိပါချေ။
အနည်းငယ်အားလျော့နေသည်။
စိတ်မက်မသာ ဖြစ်နေပုံရသည်။
ရှေ့သို့ထွက်သွားသောအခါ သူ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့နေ့လေးဆဲနေသည်။

ကောင်းပူနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကူးဖန်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။
အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ထုကြီးစိုးနေလေသည်။
ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦးကြီး၌မူ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းလင်းနေပါတော့သည်။

ကျယ်ဝန်းခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ယနေ့ညအထိ ကျက်သရေမဂ်လာ ကင်းမဲ့နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

အကြောင်းကား ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးအလယ်၌ အနက်ရောင်သစ်သားအခေါင်းတစ်လုံး ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

အခေါင်းထဲ၌ ကောင်းလီ၏ အလောင်းရှိနေသည်။

ကောင်းလီ၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပေးထားလေသည်။

ပုလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ခြေလက်မျက်နှာများကိုလည်း စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

ယခုအခါ ကောင်းလီ၏ အလောင်းတွင် သွေးများနှင့်အတူ ညစ်ပတ်ပေကျနေခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိတော့ပါ။

အကြောင်းမသိသူများသည် ကောင်းလီ၏အလောင်းကို မြင်လျှင် မည်သို့သေဆုံးသွားသည်ဟု ရုတ်တရက် သိနိုင်ကြတော့မည် ဟုတ်ပါချေ။

ကောင်းလီမှာ အိပ်ပျော်နေသည့်အသွင်မျိုး ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါ။ သား။

ကူးလျှံသည် အခေါင်းနံဘေး၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။

သူမ၏မျက်နှာ ဖြူလျော့လျော့ဖြစ်နေ၏။

မျက်လုံးများက မိုအစ်နေသည်။

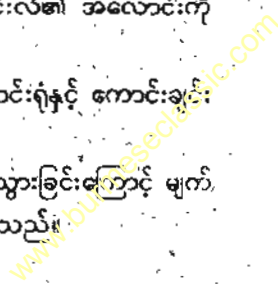
အချိန်အတန်ကြာအောင် ငိုကြွေးထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ကူးလျှံသည် အချစ်ဆုံးသားကြီး သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလေသည်။

သူမသည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကောင်းလီ၏ အလောင်းကို ဘစ်ချိန်လုံး ဝေးမောကြည့်နေသည်။

သူမ၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းအို့ ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့လည်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် မျက်နှာများ မသာမယာဖြင့် ညှိုးလျော်နေကြလေသည်။

ကောင်းလီ၏အလောင်းကို တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြင့် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်နေကြရမည်ဖြစ်ရာ သူ့ပု ထွက်ခွာသွားလိုနေကြ၏။

သို့သော် မိခင်ကြီး ကူးလျ၏ အခြေအနေ မည်မျှဆိုးရွားသည်ကို သူတို့သိရှိထားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိခင်အနီးမှ မသွားရက်ကြဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်သည် ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦကြီးအလယ်ခန်းမဆောင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအလယ် ခန်းမဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အဆောင်တစ်ခုအတွင်း၌ ကူးဖန်း၊ ကောင်းဂူနှင့် ကျင်းစန်းတို့တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့၏ရှေ့၌ အရက်ခွက်ကိုယ်စီရှိနေပြီး စားပွဲပေါ်၌ အရက်အိုးတစ်လုံး ရှိလေသည်။

သူတို့ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းဂူ၏အငယ်ဆုံးသမီး ကောင်းယုံသည် လင်းလျှာမူယုလာပြီး ကောင်းဂူတို့အား ကျွေးမွေးပြုစုလေသည်။

ဧည့်သည်တော် ကျင်းစန်းအတွက် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလီ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်အရက်သောက်နေကြခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် မည်သူကမှ အရက်ကို အရသာခံကာ မသောက်နိုင်ကြပါချေ။

သူတို့ထိုင်နေသော အဆောင်ထဲမှနေပြီး ကောင်းလီ၏အခေါင်းထားရှိသော အလယ်ဆောင်သို့ လှမ်းပြီး တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ထိုသို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အနိစ္စာရုံမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်နေရပြီးနောက် မည်သူက အရက်ကို အရသာခံကာ သောက်နိုင်ပါ့ဆော့မည်နည်း။

ကောင်းလီ၏ အလောင်း ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ ကူးလျက သူမစိတ်ကြိုက်အားလုံး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သမီးဖြစ်သူ စိတ်ထိခိုက်နေမှန်း သိ၍ ကူးဖန်းက ဘာမှဝင်ဆောက်ပိတ်ပင်ဟန်တားခြင်းမပြုဘဲ သူမ စိတ်ကြိုက်ပြုလုပ်ရန် အသာဝင် ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းတို့အားလုံး စိတ်မပါသည်တိုင်အောင် အရက်သောက်လိုက်ကြမိကြလေသည်။

တစ်ယောက်လျှင် အရက်သုံးခွက်စီ သောက်ပြီးသွားသောအခါ ကျင်းစန်းသည် အခြေအနေကိုနားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ဤပုံစံအတိုင်း ဆက်ပြီး သောက်သွားကြမည်ဆိုလျှင် မကြာမီအားလုံး မူးလဲကုန်ကြမည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

သူတို့သည် အရက်ကို အရသာခံကာ သောက်နေကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်ထဲမှ ဝမ်းဗိုက်ထဲရောက်သွားအောင် လောင်းချနေကြပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစန်းသည် အစဉ်သဖြင့် သတိမပြတ်နေနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ပိုးဟပ်သည် အနီးတစ်ဝိုက်၌ ချောင်းမြောင်းနေပြီး အခွင့်အရေးရသည်နှင့် လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အနေနှင့် ပို၍သတိထားရန်လိုအပ်နေကြောင်း ကျင်းစန်း ပိုပြီး နားလည်သဘောပေါက်ထားလေတော့သည်။

ညလေများသည် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ အတားအဆီးမဲ့ တိုက်ခတ်တိုးဝင်လာလေသည်။

အေးစိမ့်သော လေ၏ ထိတွေ့မှုကို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ ကျင်းစန်းမှာ ချမ်းစိမ့်ဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

ကူးဖန်းက အရက်ခွက်ကိုယူကာ မော့သောက်ရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ... ကျင်းစန်းကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကို ကျုပ် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဆရာကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ခင်ဗျာ”

နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“တစ်ဖက် ခန်းမဆောင်ထဲမှာ ကျုပ်မြေးကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်းရှိနေတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဒီဘက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေတယ်၊ မောင်ရင်လေးကိုလည်း အရက်နဲ့ ဧည့်ခံနေတော့ မောင်ရင်လေး ဘယ်မြို့လို့ကျနိုင်ပါ့မလဲ”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုလိုအတွေ့အကြုံမျိုးရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သောက်လိုက်ဦး”

ကူးဖန်းက အရက်သောက်ခိုင်းသောအခါ ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“တော်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ မသောက်တော့ပါဘူး”

ကူးဖန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ကြားဖူးသလောက်တော့ လက်ဝဲစား ကူးဖန်းဟာ အရက်ကို အင်မတန် သောက်နိုင်တယ်ဆိုတာပဲ”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သာမန်အချိန်မှာဆိုရင်တော့ သောက်နိုင်ကြပါတယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ စိတ်တင်းကြပ်ပြီး စိုးရိမ်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး”

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။

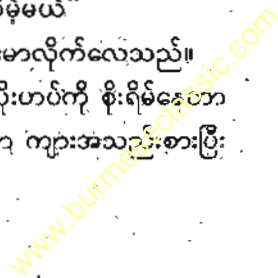
“မောင်ရင်လေးက ဘာကို စိုးရိမ်နေတာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်းစန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို စိုးရိမ်နေတာဆိုရင်တော့ အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်းနေပါလိမ့်မယ်”

ကူးဖန်းလည်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက ပိုးဟပ်ကို စိုးရိမ်နေတာကိုး၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်သာချ၊ ဒီကောင်ဟာ ကျားအသည်းစားပြီး တော့တောင်မှ ဒီကိုလာရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လေထုကိုထိုးခွဲကာ တစ်စုံတစ်ခု ပစ်လွင့်လာသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဝှစ် ...”

လေတိုးသံအဆုံးတွင် မီးတိုင်တစ်တိုင် ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွား၏။

ကျင်းစန်းတို့ ရှိနေသော အရောင်လေးထဲ၌ ဆီမီးတိုင်သုံးတိုင် ထွန်းညှိထားလေသည်။

မီးတိုင်တစ်တိုင် ငြိမ်းသွားခြင်းကြောင့် အလင်းရောင် မှိန်ထူ သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ကျင်းစန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“လက်နက်ပုန်းကို သတိထားပါ”

ကပျာကယာ သတိပေးလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း ချက်ချင်း သတိဝင်လာသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်ဝင်းလက်သွားပြီး ခါးမှ ဓားထု ဖျပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

လက်နက်ပုန်းလေး သုံးခုသည် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန် ပစ်လွင့်လာ လေသည်။

ထိုလက်နက်ပုန်းလေးများသည် ကောင်းဝု၊ ကူးဖန်းနှင့် ကျင်းစန်းတို့ထံသို့ ပစ်လွင့်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

အလယ်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ရှိနေသော ကောင်းရုံတို့သားအဖိမ် ပစ်လွင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

လက်နက်ပုန်းကလေးများမှာ သံမဏိမြားတံကလေးများ ဖြစ် ကြလေသည်။

မြားတံလေးသုံးချောင်းသည် ကောင်းရုံထံသို့ ဦးတည်ကာ ပစ်လွင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးလျံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ငေးငိုင်း သော်လည်း ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသောအခါ သတိဝင်လာသည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုင်ရာမှ ကြွတက်ကာ ကောင်းရုံ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ... “ထောက် ... ထောက် ... ထောက်”

ပစ်လွင့်လာသော မြားတံလေး သုံးစင်းအား ဓားဖြင့်ရိုက်ထုတ် ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မမွှော်လင့်ဘဲ လုပ်ကြံခံရသောကြောင့် ကောင်းချမ်းနှင့် ကောင်းရုံတို့ ထတ်လန့်သွားကြ၏။

သို့သော် ချက်ချင်း သတိဝင်လာကြပြီး ဓားဆွဲထုတ်ကာ ခုန်ထလိုက်ကြလေသည်။

ကူးလျံက လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်သည်။ “သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ကြနဲ့၊ နေရာမှာပဲ ရပ်နေကြ ဝမ်း”

သူမ၏စကားသံ အဆုံးတွင် ... “ဖောက် ... ဖောက် ... ဖောက်”

မြားတံလေး သုံးစင်းသည် ပြတင်းပေါက်၌ ကာရံထားသော စက္ကူများကို ထိုးဖောက်ကာ ပစ်လွှင့်လာပြန်သည်။

ကောင်းရဲ့တို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အလယ်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ထွန်းညှိထားသော ကညင်ဆီမီးတို့ သုံးတိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ပစ်လွှင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဖုတ် ... ဖုတ် ... ဖုတ်”

မီးတိုင်သုံးတိုင်စလုံး မီးငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

အခြားထွန်းညှိထားသော ဆီမီးတိုင်များ ရှိသေးသည်တို့ အလင်းရောင်အားနည်းကာ မှေးမှိန်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ...”

ကောင်းချင်း ထိတ်လန့်ကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်အဆောင်ထဲ၌ ရှိနေသော ကူဖန်း၊ ကောင်းဂွန်း ကျင်းစန်းတို့သည် အလယ်ခန်းမဆောင်မှ အဖြစ်အပျက်များကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ကူဖန်းက အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ခွဲထား သတိပေးရင်း အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွမ်း...”

“အသံမပေးကြနဲ့၊ တိတ်တိတ်နေကြစမ်း”

ထိုအခါမှ ကောင်းရဲ့တို့ သားအမိများ သတိဝင်ကာ ငြိမ်သက် သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ် ထူးဆန်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ သည်။

အရှေ့ဘက် ပြတင်းပေါက် စက္ကူပေါ်သို့ အလင်းတန်းတစ်ခု ထိုးကျလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အားလုံးသည် ထိုအလင်းရောင်တန်း ထိုးကျလာသောနေရာ ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ဖြူဖွေးသော ပြတင်းပေါက်စက္ကူပေါ်၌ ကြီးမားသော ပိုးဟပ် တစ်ကောင်၏ အရိပ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပိုးဟပ်အရိပ်သည် ပြတင်းပေါက်စက္ကူတစ်ခုလုံး အပြည့်နီးပါး ကြီးမားလှပေသည်။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၏ အရိပ်သည် ဤမျှအထိ ကြီးမားနိုင်ပါ မည်လော ...။

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်၌ လူတစ်ယောက်များ ကပ်နေ သည်လော ...။

အားလုံးစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရ ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ကောင်းဂွန် ကျင်းစန်းအား အသံတိုးတိုးဖြင့်မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်း မလဲ”

ကျင်းစန်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့ အပြင်ဘက်ထွက်မကြည့်ရဲဘူးဆိုရင် သတ္တိနည်း တယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့”

“ဒါအမှန်ပဲ”

ကူဖန်း ထောက်ခံလိုက်သည်။ ကျင်းစန်းက ...

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် သုံးနေရာခွဲပြီး အပြင်ထွက်ကြမယ်၊ ကျွန်တော်က အရိပ်ထွက်ပေါ်လာတဲ့နေရာကို သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ...”

ကူးဖန်း သဘောတူလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေး သတိထားဦး”

ဟုလည်း သတိပေးလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”

ကျင်းစန်းသည် ဓားဆွဲထုတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့၌ အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်ပြီး ပိုးဟပ် အရိပ်ထွက်ပေါ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ကူးဖန်းက အလယ်ခန်းမဆောင်ဘက်သို့ ပြေးသွား၏။

ကောင်းဝူမှာမူ ပိုးဟပ်အရိပ်ထွက်ပေါ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

သုံးယောက်သား သုံးနေရာခွဲကာ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း...”

“ဖြောင်း...”

ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုမှ သစ်သားဘောင်များ ကျိုးပဲ့သွားသော အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီမှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ခုန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ကောင်းဝုနှင့် ကောင်းချင်းတို့သည် မိခင်ကြီး ကူးလျှံအနီးသို့ ပို၍ တိုးကပ်သွားကြသည်။

သုံးယောက်သား အသံလုံးဝ မထွက်ဘဲ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ် သီမီးအငယ်ဆုံး ကောင်းယဲ့ ရောက်လာသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဓားနှစ်လက် ကိုင်ဆောင်လာလေသည်။

သူမကိုင်ဆောင်နေကျ နှစ်ဖက်သွား ဓားတိုနှစ်လက်ဖြစ်သည်။

ကောင်းယဲ့သည် ဘာကိုမှမကြောက်ဘဲ ရန်သူကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မည့်အသွင် ရှိနေသည်။

ကောင်းဝူနှင့် ကူးလျှံတို့၏ သားသမီးများ အနက် ကောင်းယဲ့မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း သိုင်းပညာအထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သူမ၏ သိုင်းပညာမှာ အစ်ကို၊ အစ်မများထက်သာလေသည်။

ကောင်းယဲ့သည် ပါရမီဓာတ်ခံကောင်းသလို သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ...

ကျင်းစန်းသည် ပြတင်းပေါက် တံခါးတစ်ခုလုံး ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားအောင် ကိုယ်စောင်းဖြင့် တိုက်ကာ ရိုက်ချိုးပျက်ဆီးပြီး အရှိန်မလျော့ဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါး ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသောအခါ ပြတင်း

ပေါက် စက္ကူပေါ်၌ထင်နေခဲ့သော ပိုးဟပ်အရိပ်သည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ပြတင်းတံခါးမရှိတော့ဘဲ အပေါက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် အရိပ်ထင်စရာ နေရာမရှိတော့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ပိုးဟပ်အရိပ်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် အရိပ်အပိုင်းအစများ ချက်ချင်း ဖြန့်လည်စုစည်းကာ ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အခန်းနံရံပေါ်၌ ပိုးဟပ်အရိပ်ဖြန့်လည်ထင်ဟပ်ထွက်ပေါ်လာပြန်လေတော့သည်။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၏ အရိပ်သည်သည် ဘာမှထူးဆန်းမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ထိုပိုးဟပ်အရိပ်ကြောင့် ကြေးစားလူသတ်သမား ပိုးဟပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာမည်ဟု အားလုံးခံစားနေကြရလေတော့သည်။

ပိုးဟပ်အရိပ်ထင်ဟပ်ခဲ့သည့် ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆယ့်လေးငါးခန်းအကွာတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။

အလင်းတန်းသည် ထိုသစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ထိုးကျလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလင်းတန်းနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခု ညှပ်ပါလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် အပြင်ဘက်ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ အလင်းတန်းတစ်ခု ထိုးကျခဲ့သည်ကို သတိပြုမိသွားတော့သည်။

ကျင်းစန်းက ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားကာ သစ်ပင်ကြီးအနီးသို့ ခြံခနဲ အရောက်သွားလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အန္တရာယ်ခံပေါက်လာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

သို့သော် သစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သွားသည်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မတွေ့ရချေ။

ကျင်းစန်းသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှုရှိုက်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

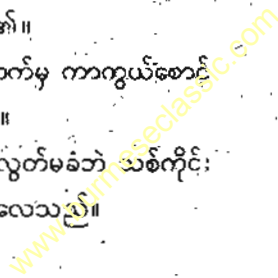
ထိုစဉ်...
“ဟူး...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံနှင့်အတူ သစ်ပင်အောက်သို့ လူတစ်ဦးသောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ကျင်းစန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

သေဆေးချာချာကြည့်လိုက်တော့မှ ကူးဖန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားလေသည်။

ကူးဖန်းက လက်ဟန်ခြေဟန်ပြလိုက်၏။
သစ်ပင်ပေါ် တက်မပေးဘဲ သစ်ပင်အောက်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေမည်ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်၌ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့
လေသည်။

မီးအိမ်အနီးတစ်ဝိုက်၌ မီးရောင်ဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိ
ပြီး လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရပါချေ။

ကျင်းစန်းသည် ပို၍ သေချာသွားစေရန် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်
သစ်ရွက်များကြား၌လည်း ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်၌ ပုန်းအောင်းနေသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
မတွေ့ရပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကျင်းစန်းသည် မီးအိမ်ရှိနေသည့်နေရာသို့ ခုန်က
သွားလိုက်လေသည်။

“ဟူး...”

ကျင်းစန်း မီးအိမ်နံဘေး၌ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းပေါ်
ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မီးအိမ်ကို အနီးကပ် သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်
လေတော့သည်။

မီးအိမ်မှာ လေလုံမှန်မီးအိမ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

မီးအိမ်ကို အဖုံးပိတ်ထားသော လေးထောင့်သေတ္တာတစ်
ထဲ၌ ထည့်ထားသည်။

ထိုသေတ္တာ၏ အေးပိတ် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်၏ အလယ်တည့်
တည့်၌ စက္ကဝိုင်းပုံ အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။

အလုံပိတ်ထားသော သေတ္တာအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော

မီးရောင်သည် ထိုစက်ဝိုင်းပုံ အပေါက်ကလေးမှ စုစည်းထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ထိုအခါ အားကောင်းပြီး သေးငယ်စူးရှသော အလင်းတန်း
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအလင်းတန်းသည် ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦမှ ပြတင်း
ခေါက်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ကျရောက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွား
လေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိကြောင်းလည်း
သေချာသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် မီးအိမ်ပါသော သေတ္တာလေးကို အသာမယူ
သိုက်လေသည်။

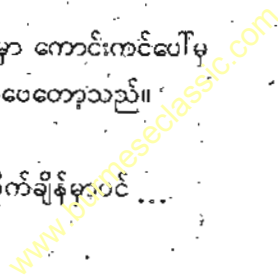
ထို့နောက် သစ်ပင်ပေါ်မှ အသာအယာခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
“ဟူး...”

ချက်ချင်းပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ကျရောက်သွားလေ
ဆော့သည်။

ကျင်းစန်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပုံမှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ
ကြယ်တဝင်းဝင်း ကြွကျလာပုံနှင့်ပင် တူလှပေတော့သည်။

သစ်ပင်အောက်၌ ကူးဖန်းရှိနေသည်။
ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ တွေ့ဆုံမိလိုက်ချိန်မှာပင် ...

“ဟူး... ဟူး...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ကောင်းစွာ
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သုံးယောက်သား ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။
ကောင်းပူ ရောက်လာသည်နှင့် ...

“တာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာများတွေ့သလဲ”

ဟု အလောတကြီး မေးလာလေသည်။

ကျင်းစန်းက အဖြေမပေးပါ။

သူ့လက်ထဲမှ မီးအိမ်ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကလေးကိုသာ
မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းနှင့် ကောင်းပူတို့ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်လိုက်မိ
ကြလေသည်။

သေတ္တာကလေး၏ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသော အပေါက်
ကလေးရှေ့၌ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို ကြီးဖြင့်ချည်နှောင်ကာ တွဲလောင်း
ချထားသည်ကို အားလုံးတွေ့မြင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

အရေးပါတဲ့လူ

မီးအိမ်မှ မီးရောင်သည် သေတ္တာအပေါက်ကလေးမှ ထိုးထွက်
လာသည်။

စုစည်းပြီး အားကောင်းသော အလင်းရောင်တန်းအဖြစ် ထိုး
ချွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်အားကောင်းလှသည်။

အားကောင်းသော အလင်းရောင် တိုးထွက်လာသည့် အပေါက်
ကလေးရှေ့၌ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို ကြီးဖြင့်ချည်ကာ တွဲလောင်းချ
ထားလိုက်သောအခါ အလင်းရောင်သည် ပိုးဟပ်ကို ထိုးလိုက်ပြီး
ပိုးဟပ်၏ အရိပ်သည် ပြတင်းစက္ကူပေါ် ကျရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

သစ်ပင်နှင့် ပြတင်းတံခါးအကွာအဝေးကြောင့် သေးငယ်သော
ပိုးဟပ်အရိပ်သည် အလွန်ကြီးမားသော ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၏ အရိပ်
အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူ၊ ကူးဖန်းနှင့် ကျင်းစန်းတို့မှာ ပြတင်းတံခါးပေါ်
အလွန်ကြီးမားသော ပိုးဟပ်ကြီးတစ်ကောင်၏ အရိပ် အဘယ်ကြောင့်
ထင်ဟပ်ထွက်ပေါ်လာရသည့်အကြောင်းရင်းကို နားလည်သွားကြ
တော့သည်။

ကောင်းဝူက ...

“ပိုးဟပ်က အတော်ကို ကြံကြံဖန်ဖန် လုပ်တတ်တာပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

ထို့နောက် သူ၏အတွေးကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီမီးအိမ်မျိုးက ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဝယ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်
ဘူး၊ ပိုးဟပ်ဟာ တစ်နေရာက ယူလာခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါကို ကြည့်
နဲ့ ကျုပ်တို့ ထင်ယောင်ဝိုးဝါးနဲ့ စိတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်
ကြိုတင်ကြံစည်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ပိုးဟပ်သည် ကောင်းဝူတို့ မိသားစုအား ဒုက္ခပေးဖို့ အချိန်
ကာ ကြိုတင်ကြံစည်ထားကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ယခုမှ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်ပြီး ယခုပင် ဒုက္ခပေးသည့်သဘော
မဟုတ်ပေ။

ကောင်းဝူနှင့် ပြဿနာမဖြစ်မီကပင် ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်
ထားခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကူးဖန်းက ထိုသို့ဆိုလိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစန်း
လည်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကောင်းဝူနှင့် ပြဿနာမဖြစ်မီကပင် ကောင်းဝူ၊
ကူးဖန်းတို့အား ဒုက္ခပေးလိုသည်ဆိုပါလျှင် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရပေ
မည်။

ထိုအကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေနိုင်မှသာလျှင် ပိုးဟပ်မှာ မည်သူ
မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူက ...

“သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ သေသေ
ချာချာ အကွက်ချပြီး ကြိုတင်ကြံစည်ထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါ
အယ်၊ ရီလုံကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ခင်
အတည်းက ဒုက္ခပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေပုံပါပဲ”

ကျင်းစန်း၏ ရင်ထဲ လေးလံလာသည်။

ပိုးဟပ်သည် ရီလုံနှင့် ပြဿနာမဖြစ်လျှင်လည်း ကောင်းဝူနှင့်
ကူးဖန်းတို့အား ဒုက္ခပေးမည့်သဘောရှိနေသည်ကို သူလည်း နားလည်
သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဒုက္ခပေးလိုရပါသနည်း။

ကောင်းဝူ ဆက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျင်းစန်း
အုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် နောက်ထပ် စဉ်းစားမိတာတစ်ခုက ကျွန်တော်
တို့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ ပိုးဟပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ကို
ကျင်းစန်း ကူညီအားပေးနေတဲ့လူ တစ်ယောက် ရှိပါဦးမယ် ဆိုတာ
ပဲ”

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးဖန်း အံ့ဩသွားလေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ပိုးဟပ်ကိုကူညီနေတယ်-ဟုတ်လား မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ကျင်းစန်းလည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကောင်းဂူကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“တခြားကိစ္စတွေကို ဘေးဖယ်ထားပြီး ဒီညဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုပဲ အရင်ဆုံး စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် သံသယဖြစ်စရာတွေလဲ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ကူးဖန်းနှင့် ကျင်းစန်းတို့က ကောင်းဂူ ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ကြလေသည်။

ကောင်းဂူက ...

“ခန်းမဆောင်ထဲ ဆီမီးတိုင်တွေကို မြားကလေးတွေနဲ့ ပစ်နှိမ်ပြီး သွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ ပြတင်းပေါက် စက္ကူပေါ်မှာ ပိုးဟပ်ရုပ် ထင်ဟပ်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒီအချက်တွေကို ကြည့်ပြီး ပိုးဟပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရဲ့ အခန်းတွေ ဖွဲ့စည်းပုံ အနေအထား ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်၊ မီးကို ဘယ်လိုထွန်းထားတယ်ဟာ ဆိုတာကအစ သိနေတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေပါတယ်”

ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟတ်ပီဟေ့ ... မင်းနဲ့ငါ သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်

ဘာပဲ၊ ပိုးဟပ်ဟာ ငါတို့အိမ်မှာ လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်လို နေထိုင်စားသောက်တယ်၊ ဘယ်လို အကျင့်စရိုက်ရှိတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတွေ ဘယ်လိုဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထား တယ်ဆိုတာကအစ ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခြံဝင်းထဲကိုတောင် ပမာမခန့်ဝင်လာပြီး သူ့အိမ်သူယာယီ ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေရတာပေါ့”

ကျင်းစန်းက ...

“အတွင်းလူတစ်ယောက်က ပိုးဟပ်ကို တိတ်တဆိတ် အကူ အညီပေးနေတဲ့ သဘောပေါ့”

ကူးဖန်းနှင့် ကောင်းဂူတို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဒီခြံဝင်းထဲမှာ နေထိုင်တဲ့ လူကော အတော်များသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကူးဖန်းက ...

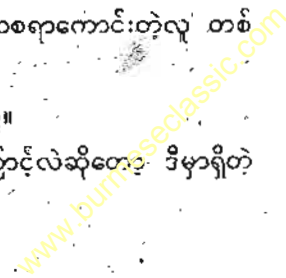
“သိပ်တော့မများပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ မိသားစုနဲ့ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရတဲ့ အိမ်ဖော်တွေပဲ ရှိတာ”

ကျင်းစန်းက ...

“အိမ်ဖော်တွေထဲမှာကော မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက် ရှိမနေနိုင်ဘူးလားဗျာ”

ကူးဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမှာရှိတဲ့

အိမ်ပေါ်တွေနဲ့ ဆယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ကြသူတွေအားလုံးတိုးစဉ်ကောင်ဆက် နေထိုင်ခဲ့ကြတာ၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ အင်မတန် သစ္စာရှိတဲ့ လူတွေချည်းပါ။ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒီခြံဝင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလို မိသားစုလိုဖြစ်နေကြတာ၊ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်သွားရင် သူတို့လည်း ဒုက္ခရောက်ကြမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိနားလည်ထားကြသူတွေချည်းပဲ”

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ပြောဖို့ ခက်ခဲပါတယ်၊ ဒါဝေမယ့် သူတို့ထဲမှာ သိုင်းပညာတတ်မြောက်တဲ့ လူတွေကော ရှိကြသလားဗျာ” ကူးဖန်းက ...

“အရေးအကြောင်းကြိုလာရင် အန္တရာယ်ကို ဝိုင်းဝန်းကာကွယ်နိုင်အောင် ကျုပ်က သိုင်းပညာသင်ထားပေးထားပေမယ့် သူတို့က ဝါသနာမပါကြတော့ ထူးထူးခြားခြား သိုင်းပညာထက်မြက်တဲ့လူဆိုလို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ အင်း ... သိုင်းညာကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိတာဆိုလို့ ကျုပ်တို့မိသားစုကလွဲရင် တခြားလူ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

ကျင်းစန်းက စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဘယ်သူများလဲဗျာ”

ဟု ချက်ချင်း မေးလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“ကျွန်းရဲ့ သွေးသောက်ညှိ ဝမ်းကျိုးပါ”

ကျင်းစန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ဝမ်းကျိုးဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ လေပွေ

ဝမ်းကျိုးကို ပြောတာများလားဗျာ”

ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူပါပဲ”

လေပွေစား ဝမ်းကျိုးသည် မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသွားကြားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

လေပွေစား ဝမ်းကျိုးနှင့် ပြိုင်စံရှား သိုင်းသမား ကူးဖန်းတို့ သွေးသောက်ညှိအစ်ကိုဖွဲ့ထားကြောင်း ယခုမှ သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ မေးလိုက်လေသည်။

“လေပွေစား ဝမ်းကျိုးဟာ ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ သူ့နာမည်ကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့သွားတတ်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ လေပွေစားဝမ်းကျိုးဟာ အသက်ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်၊ ဝမ်းကျိုးဟာ အသက်ဆုံးဆယ်ငါးနှစ်လောက် ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ်သမီးထက် ကြီးလှ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပေါ့”

ကျင်းစန်းက ...

“ကျွန်တော် မရှင်းတာတစ်ခုရှိလို့ မေးပါရစေ၊ ဆရာကြီး အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်ပါတယ်၊ လေပွေးစား ဝမ်းကျိုး ကတော့ လူရွယ်လူလတ်ပိုင်းပဲရှိသေးတာ၊ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖြစ်နေကြတာ အတော့်ကို ထူးဆန်းသေးလို့ တင်မိပါတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ကူးဖန်း တဟားဟားရယ်စရာ လေသည်။

“အင်း... ပြောရရင်တော့ ရယ်စရာဖြစ်နေမယ်၊ သူနဲ့ အသက်ချင်း ထက်ဝက်ကွာနေတာ၊ တကယ်ဆို သားအဖအသွေး သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဖွဲ့ထားတယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ သူ၏မျက်နှာ တည်တဲ့သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ ရယ်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

ထို့နောက် လေပွေးစားဝမ်းကျိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပုံကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

လေပွေးစား ဝမ်းကျိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြလေသည်။

ကောင်းပုံနှင့် ကျင်းစန်းတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

ကြသည်။

ကောင်းပုံသည် ကူးဖန်း၏သားမက် ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းကျိုး နှင့် ကူးဖန်း သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဖွဲ့ထားသည်ကိုသာ သိထားပြီး မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ခဲ့ကြောင်း မသိခဲ့ရပါချေ။

ယခုမှ ကူးဖန်း ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

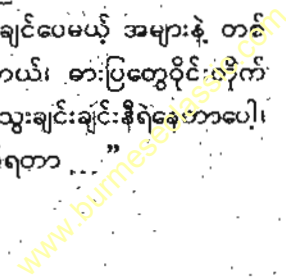
“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်လောက်ကပေါ့၊ လူဆိုး ဓားပြ တွေဟာ ကျေးရွာတစ်ရွာကို လှယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ရွာသူ ရွာသားတွေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အပြင် တစ်ရွာလုံး မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်လိုက်တဲ့အထိ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒီသတင်း ကို လူတိုင်းကြားတော့ လူဆိုး ဓားပြတွေကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ်လိုက်သွား ခဲ့တယ်လေ”

သူသည် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်သည့် အဖြူရောင်သိုင်း သမားကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စား ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။

“ဓားပြတွေရဲ့ စခန်းကို ကျုပ်ရောက်သွားတော့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေ တာ တွေ့ရအောင်၊ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း သတင်းကြားပြီး ဓားပြ တွေကို ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ”

ထိုငယ်မှာ လေပွေးစား ဝမ်းကျိုးဖြစ်ရမည်ဟု ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းပုံတို့ နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

“လူငယ်ဟာ ဓားပြတွေကို ဆုံးမချင်ပေမယ့် အများနဲ့ တစ် ယောက် ဖြစ်နေတော့ အခက်ကြုံနေရတယ်၊ ဓားပြတွေဝိုင်းဝိုက် ကြလို့ ဒဏ်ရောတွေ့ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ပါဝင်ကူညီတိုက်ခိုက်ရတာ ...”

ဝမ်းကျူနှင့် ကူးဖန်းတို့သည် လူဆိုး ဓားပြများအား ဆုံးမရင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူလက်တွဲပြီး ဓားပြတွေကို ဆုံးမ သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဓားပြခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် လွတ် မြောက်သွားပေမယ့် ကျန်တဲ့ ဓားပြတွေအားလုံးကို သုတ်သင်ပစ်နိုင် ခဲ့ကြတယ်၊ ဓားပြစခန်းကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်တယ်”

ကျင်းစန်းက ...

“အိဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာကြီးတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံသိကျွမ်း ခဲ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြ တယ်၊ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုမှာ အတူလက်တွဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဘူးလို့ တခြားလူတွေနဲ့စာရင် ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြတယ်၊ ကျုပ်က သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိကို သဘောကျတာကြောင့် သွေးသောက် ညီငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ သွေး သောက်ညီအစ်ကိုဖြစ်ကြောင်း ဘုရားကျောင်းတစ်ခုမှာ တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုခဲ့ကြတာပါပဲ”

အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရချိန်၌ အတူလက်တွဲရင်ဆိုင်ခဲ့သူ တစ်ယောက်အား အခြားသူများထက် ပို၍ သံယောဇဉ်တွယ်တစ် သည်မှာ သဘာဝကျလှပေသည်။

ကူးဖန်းနှင့် ဝမ်းကျူးတို့၏ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်

အားရှိသည့် စိတ်နေသဘောထားကို သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဖွဲ့ထား ခြင်းက အထင်အရှား ဖော်ပြနေပါတော့သည်။

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဝမ်းကျူးအား တွေ့လိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မအောင်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

ကူးဖန်းက ...

“အရင်ကတော့ ကျုပ်အိမ်မှာ အမြဲနေပါတယ်၊ အိမ်ကပ်ဖြစ်

နေဖို့ ခေါ်လို့ သူလိုက်လာပြီး နေခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် အခု နှစ်တော့ အိမ်မှာနေတာ အတော်နည်းပါတယ်၊ အပြင်က မျိုး မဟုတ် များတယ်၊ တစ်ခါတလေ တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ အိမ် သောက် ပြန်လာတတ်တာ၊ ပြန်လာရင်လည်း ငါ့ အရိုပါဘူး၊ တစ်နှစ် နှစ်ရက်လောက်နေပြီးတာနဲ့ ဂြပါ၊ ကျုပ်တို့ဟာ သံသယဝင်နေမိကြတာပါပဲ”

ဝမ်းကျူနှင့် ကူးဖန်းတို့ သွေးသောက်ညီအပြောစရာဖြစ်မယ်၊ နောက် ကူးဖန်း၏ အိမ်သည် ဝမ်းကျူး၏ အိမ်ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ”

ဝမ်းကျူးသည် သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် သိက္ခာကျစရာ အနေနည်းပြီး သိုင်းလောကသို့ ထွက်နေချိန်က များနေသ နည်းအဆန်းမဟုတ်ပါချေ။

သိုင်းလောကသား အတော်များများသည် မိမိတို့ အိမ် သိုင်းလောက၌ ပို၍ အနေများတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလ

❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းစန်းက ကူးဖန်းပြောပြသည့် စကားများကို အား

ကာ နားထောင်နေသည်။

ကူးဖန်းက ရှင်းပြပြီး ကျင်းစန်းအား အကဲခတ်လိုက်သည်။
တစ်ဖန် ...

“မင်းက ဝမ်းကျုံးဟာ ပိုးဟပ်ဖြစ်ရမယ်လို့များ သံသယရှိလား”

ဟု မေးလာလေသည်။

“ဝမ်းကျုံးသည် ကူးဖန်းတို့၏ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖြစ်သည်။

ခွဲကြတာပေါ့... သားတော်စပ်မှုမရှိသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကူးဖန်း နှင့် သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖွဲ့လိုက်ပြီးနောက် သူစိမ်း

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့”

တယ်။ တိုက်ပွဲကြီးင ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

တခြားလူတွေနဲ့စာရင်တော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ သံသယဖြစ်စေရမှာ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ့မှာ”

ညီငယ်တစ်ယောက်အမဲလွန် ပြောလိုက်လေသည်။

သောက်ညီအစ်ကိုဖြစ်ကျန်ပဲသွားသည်။

သစ္စာဆိုခွဲကြတာပါလည်း သူဟာ ပိုးဟပ်ဖြစ်ရမယ်လို့ လုံးဝမထင်ဘူးဟု ပြောပါ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူဟာ မတရားမှု

တစ်ယောက်နဲ့ စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုနီးတီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးသော်လည်း မှားမှား နှင်းများစွာ ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်အဖေ

ကျွန်ုပ်လိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်မိဘူးလေ”

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ယခု ဒုက္ခပေးနေသော ပိုးဟပ်နှင့် အတွင်းလူတစ်ယောက် အသက်ဆက်နွယ်မှုရှိရမည်ဟု အားလုံး ယုံကြည်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်းသည် သံသယဖြစ်စရာကောင်းသူများချည်း ချီရလေမည်။

ဝမ်းကျုံးမှာ ကူးဖန်းနှင့် သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဖွဲ့ထားသည် နှင့် သွေးမတော်သားမစပ်သော သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်

အရှင် သံသယဝင်ရမည့်သူပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘာကိုမှမယုံရဘဲ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါလား။

ကူးဖန်းက ...

“တကယ်တော့ တရားခံအစစ်ဟာ ပိုးဟပ်ပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ ပိုးဟပ်ကိုမိအောင် မဖမ်းနိုင်လို့ ဟိုဟိုသည်သည် သံသယဝင်နေမိကြ

တာပါပဲ။ ပိုးဟပ်ကိုမိအောင် မဖမ်းနိုင်ရင် လူပြောစရာဖြစ်မယ်။ သိက္ခာကျရမယ်။ အင်... အတော့ကို ရှက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ”

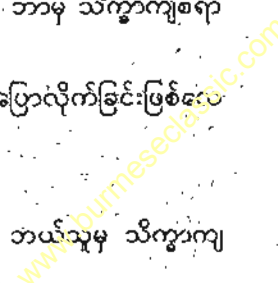
ကောင်းစွာက ...

ပိုးဟပ်ကို မိအောင်ဖမ်းလိုက်ရင်တော့ ဘာမှ သိက္ခာကျစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

အံ့တင်းတင်းကြိတ်က ခေါ်သဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဒါအမှန်ပါပဲ။ ပိုးဟပ်ကို ဖမ်းမိရင် ဘယ်သူမှ သိက္ခာကျ

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြယ်

စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲ ဝင်းအောင်၊ တော်ကြာ ပိုးဟပ်က ကျွန်တော်တို့ထက်အရင် အိမ်ထဲထဲ သွားဦးမယ်”

ဟဲ့ ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒီကောင်က ဒီလောက်တောင် သတ္တိရှိမယ်တဲ့လား”

ထို့နောက် အဆောက်အဦးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း လိုက်သွားကြ၏။

ကျင်းစန်း၏ လက်ထဲ၌ ပိုးဟပ်၏ မီးအိမ်ကို ဆွဲကိုင်ထားလေတော့သည်။

ပိုးဟပ်၏ မြားကလေးများကြောင့် ဆီမီးတိုင်များ မီးငြိမ်းသွားသည်ဖြစ်ရာ စန်းမဆောင်ထဲ၌ အလင်းရောင်အားနည်းလျက် ရှိလေသည်။

ကျင်းစန်းက မီးအိမ်ကို လက်မှဆွဲကာ ဝင်ရောက်လာတော့မှ ပြန်လည်၍ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကူးလျှံက အခေါင်းအနီး၌ ရပ်နေသည်။

သို့မ၏ လက်ထဲ ဓားတစ်လက်ကိုင်ထားပြီး သားသမီးများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေသည်။

သို့မ၏ သားသမီးများအား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်ပုံရ၏။

ကောင်းဝူသည် အလယ်ဆုံး သမီးမှအပ ကျန်သားသမီး သုံးဆယ့်သက်ပေါ်၌ ဆက်ဆံပုံမှာ အေးတိအေးစက်ရှိနေပြီး ကူးလျှံနှင့် အာခြားလှသည်ဟု ကျင်းစန်း တွေးမိလိုက်သေး၏။

ကူးဖန်းတို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားပုံ ရှိလေသည်။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လေပူတစ်ချက်ထုတ်ရင်း မီးအိမ်ဆွဲလာသည့် ကျင်းစန်းအား အလိုက်လေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကောင်းဝူက ကြားဝင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“လူကိုတော့ မတွေ့ဘူး၊ ထွက်ပြေးသွားပြီထင်တာပဲ၊ မီးအိမ် ကျန်ခဲ့တယ်”

ကူးလျှံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒီလူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခြိမ်းခြောက်နေပြီး တကယ်အမ်း သတ္တိရှိမယ်ထင်ပါဘူး၊ ခိုးကြောင်နိုးဝှက်လုပ်တတ်တဲ့ လူစား ဦးပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ပိုးဟပ်အား ရှုံ့ချပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီးတ သူ့ကိုအထင်သေးနေမယ်ဆိုရင်တော့ အများကြီး အသွားလိမ့်မယ်၊ ပိုးဟပ်ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ကောက် ညစ်စဉ်းလဲပြီး ဉာဏ်များတယ်၊ သူ့ရဲ့ အန္တရာယ်က မသေးဘူး၊ အလုံး သတိရှိမှဖြစ်မယ်”

ကူးလျှံက ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့အား ကာကွယ်အောင် ရှောက်ထားသည်ကို မြင်လျှင် ကူးဖန်း ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီညကစပြီး ငါ့မြေးငယ်လေးကို ငါ့ပဲ တာဝန်ယူ ခော့ရှောက်မယ်”

သူကလည်း မြေးအငယ်မလေး ကောင်းယဲ့အား ပိုပြီး ချစ်ခင်ရလေသည်။

ကူးလျှံက အားကျမခံ ပြောလိုက်သည်။

“သမီးကြီးနဲ့ သားလတ်အတွက်တော့ ဖေဖေ စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်”

ကောင်းဂူကလည်း ကြားဝင် တာဝန်ခွဲဝေယူလိုက်သေးသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ညီလေး ကျင်းစန်းတို့က ခြံဝင်းထဲလှည့်ပြီး ခော့ကြပ်ဖို့ တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ အိမ်ထဲမှာ အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာရင် ချက်ချင်းရောက်လာကြမှာပါ”

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အမှန်ဆိုရင် ငါတို့ဟာ ပိုးဟပ်ကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တို့ ခိုက်ရမှာ၊ ဒါပေမယ့် ပိုးဟပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခုထိ မသိသေးလို့ ခက်နေတာပေါ့”

ကူးလျှံက အကြံပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ဖေဖေ သွေးသောက်ညီ ဝမ်းကျူးကို လာရောက်တုံ့ဖို့ အကြောင်းကြားရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

သူမသည် ခင်ပွန်းသည် ကောင်းဂူထက် ဖခင်ကြီး၏ သွေး

သောက်ညီ ဝမ်းကျူးကို ပိုပြီး အားကိုးအားထားပြုဟန်ရှိကြောင်း ကျင်းစန်း အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“သူ့ဆီက အကူအညီရမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခု သူ ဘယ်ရာက်နေတယ်ဆိုတာ ငါမှမသိဘဲ၊ အခု သူ့ဟာသူ ပြန်ရောက်လာမှ ဖြစ်မှာ”

ကူးလျှံလည်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

“သူကလည်း အိမ်ကထွက်သွားတာ ကြာပြီ၊ တစ်ခါမှကို ပြန်မလာတော့ဘူး၊ တစ်ခေါက်တလေ ပြန်လာလို့တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ကျင်းစန်းသည် သူမ၏ အသံ ထူးခြားနေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်ပြန်လေသည်။

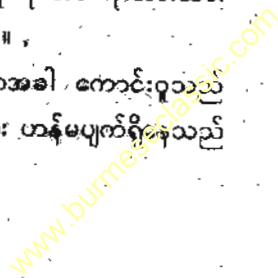
ကူးလျှံ၏လေသံသည် ဝမ်းကျူးနှင့် အလွန် ရင်းနှီးနေသော လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းကျူး ပြန်လာဖို့ တမ်းတနေပုံမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

ကူးလျှံသည် အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းကျူးကို အားကိုးအားထားပြုကာ တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေရပါသနည်း။

ကောင်းဂူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းဂူသည် ကူးလျှံ၏ စကားကို မကြားလိုက်သည့်အလား ဟန်မပျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“ဝမ်းကျူးဟာ အရင်ကဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အင်မတန် အိမ်ထောင်တု သူငယ်ပါ။ အခုနောက်ပိုင်းကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ငေးငေးငိုငို ဖြစ်နေတာပဲ။ ကျောင်းဝင်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သူ့ဆီမှာ ဖွင့်ပြောပြလိုမဖြစ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေပုံပါပဲ။ သူ့အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ စကားသိပ်မပြောဘူး။ ခေတ္တခဏ လာပြီး တည်းခိုတဲ့ပုံစံနဲ့နေပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားတာပဲ”

ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါလည်း မင်းပြောသလို သတိထားမိတယ်။ ဒီတစ်ခါ အိမ်ပြန်လာတော့မှပဲ သေသေချာချာ မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကူးလျှံကမူ သူတို့ကဲ့သို့ မယူဆပါချေ။

“အို... ဘာမေးစရာရှိမှာလဲ၊ သူ့လည်း လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ အရာရာကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူပဲ။ သူပြောချင်တာကို ကျွန်မတို့ အတင်းအကြပ် မေးလို့ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

ကျင်းစန်းသည် ဝမ်းကျူးအပေါ်၌ ကူးဖန်း ကူးလျှံနှင့် တောင်ပူတို့ သဘောထား တစ်မျိုးစီ ရှိနေကြသည်ကို သတိပြုမှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

အိမ်ပြန်လာတဲ့သူ

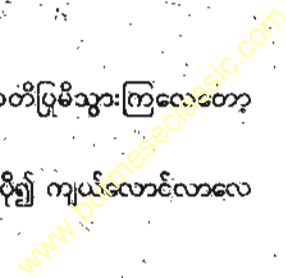
တစ်စထက်တစ်စ ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ အေးစိမ့်သော ညလေများ ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။ ခန်းမဆောင်ထဲ ရှိနေသူအားလုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သွားကြ၏။ သို့သော် ညလေအေးသည် သူတို့၏ရင်ထဲမှ ပူလောင်မှုများကို အေးငြိမ်းသွားစေနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ရုတ်တရက် လေထဲ၌ မြင်းခွာသံများ ပါလာလေသည်။ မြင်းခွာသံကဲ့သို့ ဦးဆုံး သတိပြုမိလိုက်သူမှာ ကျင်းစန်းဖြစ်ပါသည်။

“မြင်းခွာသံပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကျန်လူများလည်း သတိပြုမိသွားကြလေတော့သည်။

မြင်းခွာသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးဖန်း၏ ခြံဝင်းသို့ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဦးတည်လာ
နေပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“မြင်းခွာသံက ဒီဘက်ကို ဦးတည်လာနေတာပဲ”
ညအချိန်မတော် လာနေသူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။
ပိုးဟပ်ပေလော ...။

အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ယခုအချိန်၌ သူတို့ထံသို့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်
ရောက်ရှိလာစရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ရောက်ချင်းရောက် ရန်သူသာ ရောက်လာလိမ့်မည် ဖြစ်၏။
ရန်သူရောက်လာလျှင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့သာ ရှိတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

ကူးလျှို အံကြိတ်လိုက်၏။

“လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

အားလုံးသည် အဆောက်အဦး တံခါးမကြီးဘက်သို့ မျက်နှာ
လိုက်ကြလေသည်။

ပိုးဟပ်က နောင်ယုက်လာခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသက်
အိမ်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အိမ်တံခါးမကြီးကို ဟာ
ဟင်းလင်း ဖွင့်ထားလေသည်။

မြင်းခွာသံများက ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။

မြင်းစီးသမားသည် ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း

မြင်းခွာသံကို နားထောင်ရင်း အားလုံး စိုးရိမ်မိလိုက်ကြ၏။

မြင်းခွာသံက ခြံဝင်းရှေ့၌ ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပါချေ။

ခြံဝင်း ဝဲသို့ ဆက်လက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“အတင့်ရဲ့လိုက်တာ ...”

ကူးဖန်းက မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

မြင်းစီးသမားသည် သူ၏အိမ်ရှေ့သို့ပင် ရောက်ရှိလာပြီ
မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ထဲမှ မီးရောင်က အပြင်ဘက်သို့တိုင် ဖြာထွက်နေသည်
ဖြစ်ရာ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သော မြင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားက လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထိုလူသည် ကျောက်လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကျော်ရင်း
အိမ်ထဲရောက်ရှိလာတော့သည်။

ကျင်းစန်းက မလှုပ်မယုက် ရပ်လျက် အက်ခတ်နေ၏။

အိမ်ထဲ ရောက်လာသည့် မြင်းစီးသမားကြောင့် ကူးဖန်းနှင့်

ကူးလျှိုတို့ မျက်နှာအမှုအရာ ပြောင်းလဲသွားကြသည်ကို မြင်လျှင်
တိုက်ခိုက်စရာမလိုတော့ကြောင်း ကျင်းစန်း ကောင်းစွာနားလည်လိုက်
လေတော့သည်။

ခန်းမဆောင်ထဲ ဝင်လာသူကို အားလုံးက မျက်တောင်မခတ်
ခိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုလူမှာ ကောင်းဝူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း အသက်အရွယ်ရှိသူ
ဖြစ်လေသည်။

စာပေသမားတစ်ယောက်အသွင်ရှိပြီး အဖြူရောင် အဝတ် အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

အရပ်အမောင်းကောင်း၍ သန်မာထွားကြိုင်းသူတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဥပဓိရုပ်က ယောကျ်ားပီစာပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသူတစ် ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း တချွင်ချွင်မြည်သံများ ထွက်ပေါ် နေလေသည်။

သူ၏အင်္ကျီချုပ်ရိုးကြားတွင် ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကို တွေ့ရလေသည်။

ဓားအိမ်ကို ရွှေဖြင့်ကွပ်ထားပြီး အရည်အသွေး အလွန်ကောင်း မွန်သော ပုလဲခုနစ်လုံးဖြင့် စီခြယ်မွမ်းမံထားလေသည်။

ဓားရိုးတွင် ရွှေခေါင်းလောင်းငယ်တစ်လုံး ချည်နှောင်ချိတ်ဆွဲ ထားလေသည်။

သူခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ရွှေခေါင်းလောင်းလေးမှ တချွင် ချွင် မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းလောင်း သံက တိုးညှင်းသာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းနေပါတော့သည်။

ထိုလူကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကူးဖန်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား လေတော့သည်။

“ညီ ... ညီလေး မင်း ရောက်လာပြီနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွ၊ အခုပဲ ငါတို့ မင်းအကြောင်းပြောနေကြတာကွ၊ မင်းက ဆိုင်း မဆင့် ဗိုမပါ ရောက်လာတာပဲ၊ အသက်ရှည်ဦးမယ်”

ကျင်းခန်း ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်သည်။
ရောက်လာသူမှာ လေပွေဓား ဝမ်းကျုံးဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်လေသည်။

သူတို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် လေပွေဓား ဝမ်းကျုံးက အချိန် တိုက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝမ်းကျုံးသည် ကူးဖန်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ် ခါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး နေကောင်းတယ်နော်”

ကူးဖန်းက ဝမ်းကျုံး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ သည်။

“ငါတို့ဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပဲကွာ၊ ဂါရဝပြုစရာ ခလိုပါဘူးကွ”

ဝမ်းကျုံးသည် စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက် အကဲခတ် ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။

အခေါင်းတစ်လုံးနှင့် အားလုံး မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေကြ သည်ကို မြင်လျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

အထူးသဖြင့် ကူးလျှံ၏မျက်နှာက သိသိသာသာ ညှိုးနေသည်။

အရေးကြီးသော ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“အိမ်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလား အစ်ကိုကြီး”
ကျုံးဖန်းကို မေးလိုက်သည်။
ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြဿနာကတော့ သေးသေးမွှေးမွှေး မဟုတ်ဘူး၊ အတော့်ကို ကြီးကျယ်တာကွ”

ဝမ်းကျုံး ပိုပြီး အံ့ဩသွားသည်။

“ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”

ကူးဖန်းသည် ကောင်းချင်း၏ ရုပ်အလောင်းထည့်ထားသော အခေါင်းကို ညွှန်ပြရင်း ဝမ်းနည်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ဝမ်းကျုံးသည် အခေါင်းအနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား လိုက်လေသည်။

အားလုံးက သူ့ကို ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

ဝမ်းကျုံးသည် အခေါင်းအနီးသို့ရောက်ရှိသွား၏။

အခေါင်းအဖုံး ဖွင့်ထားသဖြင့် အခေါင်းထဲမှ အလောင်းထို့ အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ဝမ်းကျုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟာ... သားကြီးပါလား”

ဝမ်းကျုံး ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်တာ မျက်နှာ ဖြူဖွပ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကူးလျှို၏ မျက်ဝန်းအိစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။ သူမသည် ငိုရွိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို... သားကြီး ဆုံးသွားရှာပြီ” ကျင်းစန်းက ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။

ဝမ်းကျုံးနှင့် ကူးလျှိုတို့ နှစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးနေကြပြီး နီးမောင်နှံနှစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသည်ဟု ခံစားမိ၏။

သားသမီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းကြကွဲနေကြသည် မိဘနှစ်ပါး၏ အသွင်မျိုး ရှိနေသည်ဟုလည်း ခင်မိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကောင်းဂူနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ပြောဆိုရ မိမိမည်နည်း။

ဝမ်းကျုံး၏မျက်နှာ နီမြန်းသွား၏။ အသားများလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည့် အသွင်မျိုး ပြောင်းလဲ သွားလေတော့သည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ” သူ၏အသံ မိုးခြိမ်းသံအလား ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

သူ၏လက်သီးများ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသကဲ့သို့ အကြောကြီးများ ထောင်ထလာအောင် အံ့ကြိတ်ထားလေသည်။

ကူးလျှိုက...

“ပိုးဟပ်ရဲ့ လက်ချက်ပေါ့ရှင်”

“ဝိုးဟပ် ... ဟုတ်လား၊ သူက ဘာကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

ဝမ်းကျုံး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကူးလျှံက ကောင်းဝူအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“သူကြောင့်ပေါ့ ... သူကြောင့်ပေါ့”

ဝမ်းကျုံးက ကောင်းဝူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

ကောင်းဝူ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ကူးဖန်းက ကြားဝင်လိုက်လေသည်။

“သမီးပြောတာကို အရမ်းမယုံနဲ့ဦး”

ကူးလျှံက ...

“ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်လို့လား၊ သူကြောင့် ဝိုးဟပ်က ဒီအထိလိုက်လာပြီး သားကြီးကို သတ်သွားတာ”

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သမီး တော်တော်ခက်သေးတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရှင်းပြ ရှင်းပြ နားမလည်နိုင်တော့ပါလား”

ကူးလျှံက ဖခင်ကြီးအား အရေးမစိုက်ဘဲ စောဒကတက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဝမ်းကျုံးက ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“တဲ ... အစ်ကိုကြီးကပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြလားဗျာ”

“ကောင်းပြီ ...”

ကူးဖန်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ကူးဖန်း၏ စကားဆုံးသွားတော့မှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ယုကျင်းရဲ့ အကူအညီတောင်းတဲ့ဖိတ်စာ ချိတ်တာကြောင့် ရီလုံဆီကိုသွားဖို့ ထွက်လာရင်း လမ်းကြိုတာနဲ့ ဆိုလှည့်ဝင်ခဲ့တာ”

“ဪ ... ငါ့ညီက လမ်းကြိုမှပဲ လှည့်ဝင်လာတာတာပဲကို”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မလေးလံနေတယ်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမူတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ထူးပါတယ်လို့ ထင်မိတာ၊ အိမ်ကိုလည်း စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်လာတာကြောင့် ဝင်လာခဲ့တာပါ”

“ငါ့ညီမနေနဲ့ မကြာခဏ အိမ်ပြန်လာဖို့ ကောင်းတာကွ”

ဝမ်းကျုံး တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး အပြစ်တင်မယ်ဆိုရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အပြင်မှာ ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေ များလွန်းလို့ ရုတ်တရက် ပြန်မလာနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

ကူးဖန်း မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက အပြင်မှာလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာတွေ များနေတော့ ကိုတော့ သတိမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝမ်းကျုံး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးမကန်းရဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်အပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးမကန်းရဲ့ပါဘူးဗျာ”

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူ၏မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်နေပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ညီလေး စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ညီလေး မကြာမကြာ အိမ်ပြန်လာမယ်ဆိုရင် အကြောင်းရှိတဲ့အခါ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလို့ ရတာပေါ့။”

ထို့နောက် ပိုးဟပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ညီလေး... ပိုးဟပ်က ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးလာတဲ့ကိစ္စမှာ မသက်သာစရာကောင်းတာတွေ ရှိနေတယ်ကွ”

“အစ်ကိုကြီးက ဘာတွေများ သတိပြုမိထားလို့လဲ”

“ပိုးဟပ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ရင် ငါတို့ မိသားစုအကြောင်း ငါတို့အိမ်အကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျ သိထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ငါတို့နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်လို့ သံသယဝင်မိတာပဲ။ ကဲ... ငါ့ညီလည်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ တို့အိမ် အကျွမ်းထဲမှာ ပိုးဟပ်နဲ့တူတဲ့ လူတစ်ယောက်များ ရှိနေသလား ဝမ်းကျူး တွေဝေသွားလေသည်။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ အစ်ကိုကြီးမှာ အကြောင်းကတည်းက ရင်းနှီးတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါမယ့် သိုင်းလောကက အနားယူပြီးတဲ့နောက် ဒီအိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာတဲ့ မိတ်ဆွေ မရှိသလောက်ပဲ”

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၃-သိမ်း) ❖ ၆၁

သူ၏စကား၌ အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်နေကြောင်း ကျင်းစန်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့စဉ်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ပြီး အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေ ပေါများ လှပေသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးသူ အများအပြားရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် သိုင်းလောကမှ အနားယူပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မိတ်ဆွေများနှင့် အဆက် ခြတ်သွားခဲ့လေသည်။

ဤနေရာသို့ ဝင်ထွက်သွားလာဖူးသည့် မိတ်ဆွေမရှိသလောက် ဖြစ်လေသည်။

ပိုးဟပ်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးဖူးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ဤအိမ်သို့ တရင်းတနီး ဝင်ထွက်သွားလာဖူးသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာဖူးသူမှာလည်း ကူးဖန်း၏ သိုင်းလောကမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ကျင်းစန်း ထိုသို့ဆင်ခြင်မိသကဲ့သို့ ကူးဖန်းလည်း အတွေးရ တြပ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ကောင်းဝူက ကြားဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“လုံးဝမရှိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကူးဖန်း အံ့သြသွား၏။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကောင်းဂူ မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကောင်းဂူက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလာသည်။

“သိုင်းလောကမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာလည်း တရင်းတနီး ဝင်ထွက်သွားလာသူလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်တော့ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲကွ...”

ကူးဖန်းက အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းဂူ အဖြေမပေးဘဲ ဝမ်းကျုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်တာ၊ ကောင်းဂူ၏ အကြည့်ကြောင့် ကူးဖန်းလည်း သဘောထားသွားလေတော့သည်။

“မင်းက ဝမ်းကျုံးကို ဆိုလိုတာလား၊ သူဟာ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲကွ”

ကောင်းဂူက ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဆိုတာ ရင်နှီးမိတ်ဆွေပဲ မဟုတ်လား၊ တကယ့် ညီရင်းအစ်ကိုမှ မဟုတ်ကြတာ၊ ဝမ်းကျုံးက ဘာမှမပြောဘဲ နေ၏။

ကူးဖန်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကောင်းဂူအဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်လေတော့သည်။

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဝမ်းကျုံးကို ဝိုးဟင်းထင်နေတာလား၊ သူက ငါ့မြေးကြီးကို သတ်လိုက်တယ်များ ထင်နေတာလား”

ပုလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

သလား၊ မင်း သေသေချာချာ မသိဘဲ အထောက်အထားမရှိဘဲ ဒီလိုသဘောမျိုး သက်ရောက်အောင် မပြောသင့်ဘူး၊ မင်းဟာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ၊ ခုလိုအချိန်မှာ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ စကားမျိုး မပြောသင့်ဘူးကွ”

ကူးလျှံကလည်း ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းကျုံးက ဘာကြောင့် သားကြီးကိုသတ်ရမှာလဲရှင်”

ကောင်းဂူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဒီသဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ၊ ရှင်ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ ပြောဖမ်းပါဦး”

ကူးလျှံသည် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေပြီး ကောင်းဂူကို ချောင်ပိတ်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းဂူက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့ ကိုယ့်သွေးသားရင်း မဟုတ်တဲ့ ဧည့်သည်အကြောင်းကို ပြောနေတာပါ၊ နေစမ်းပါဦး... မင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတာလဲ”

ကူးလျှံ၏ မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားတော့သည်။

သူမ၏စကားကြောင့် ကောင်းဂူ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ကောင်းဂူ၏ စကားကြောင့် သူမ မျက်နှာပျက်သွားရလေတော့သည်။ သူမသည် ရှက်ရွံ့သွားပုံလည်းရှိပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းလေတော့သည်။

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ သားတစ်ယောက်လဲ သေသွားရတာရှင်၊ ရှင်သာ ရီလုံနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တို့လည်း ခုလိုအဖြစ်ဆိုနဲ့ ကြုံတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင်ကြောင့်၊ အားလုံး ရှင်အပြစ်တွေချည်းပဲ”

မာနကြီးသော ဆတ်ဆတ်ကျ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က သည့်အတိုင်း ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လေတော့သည်။

ဝမ်းကျူး မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဝင်ဖျောင်းဖျလိုက်ရသည်။ “ညီမ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကောင်းဝူကို အပြစ်မတင်သင့်ဘူး၊ ကျုပ်တောင် သူများအကူအညီတောင်းလို့ ရီလုံကို သွားရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

ကူးလျှံက ... “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာ သူ့ကိုအပြစ်မတင်လို့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှာလဲရှင်”

သူမ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်နေသည်ကို မြင်လျှင် ကူးလျှံ ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ကိုယ့်ကို စေတနာနဲ့ ဖျောင်းတဲလူရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် ခဏထောက်ထားတော့ဘူးလား၊ နင့်ကြောင့် ငါတို့အားလုံး ကဲ့ရဲ့ခံရလိမ့်မယ်”

ကူးလျှံက စန်းကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သူလား ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့မှာ၊ သူကော ဘာထူးလဲ၊ သူက နှစ်ယောက်သာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်ခဲ့ကြဘူးဆိုရင် ဒီအိမ်ပိတ်ပိတ် ပိုးဟပ် ရောက်လာစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့”

သူမသည် ကျင်းစန်းကိုလည်း အမှုမထားတော့ချေ။ ကူးလျှံ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

“နေစမ်းပါဦး ... နင့်ယောက်ျားကို ပိုးဟပ်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ဖြစ် နီလုံရဲ့လက်ချက်ဖြစ်ဖြစ် သေသွားစေချင်တဲ့ သဘောလား”

ကူးလျှံက ...

“ဟုတ်တယ်... သူ့အရင်သေသွားရင် ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သူသေပြီးမှ ရီလုံ ဘယ်သူ့လက်ချက်နဲ့ သေသေ ကျွန်မတို့နဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ ပိုးဟပ်ကလည်း ကျွန်မတို့ကို ရန်ရှာတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သားကြီးလည်း အသေဆိုနဲ့ သေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲလာကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

ကူးဖန် ဒေါသထွက်နိုင်တော့ပါ။

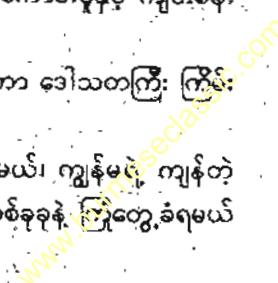
စိတ်လျော့ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ အရာရာကို ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့”

ကူးလျှံသည် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်နေရာမှ ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မပြောမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ကျန်တဲ့ သားသမီးတွေသာ နောက်ထပ် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့ခံရမယ်”

ဆိုရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက် သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ကို ကျွန်ုပ်
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ၏ ရင်ထဲမှ ခံစားချက် ပြင်းထန်နေသည်ကို နှိပ်မိလိုက်ကြ
သဖြင့် ကောင်းပူနှင့် ကျင်းစန်းတို့ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်ကြလေ
သည်။

ကူးဖန်း အားတုံအားနာဖြင့်ကာ ကျင်းစန်းအား တောင်းပန်
လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ကျုပ်သမီးကို ငွေမယူကြ
ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခုချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ အတော့်ကို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါ
တယ် ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိတ်ဆွေလေး”

ကူးဖန်းက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

တင်းမာသော အခြေအနေသည် ပြန်လည်လျော့ပါးသွားသည်
ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

ဝမ်းကျုံးကလည်း ဝင်ရောက်ဖျောင်းဖျနေသည်။

“သေတဲ့လူလည်း သေသွားပြီပဲ ညီမရယ်၊ သူ့ကြောင့် ငါ
ကြောင့်လို့ အပြစ်ပို့နေမယ်အစား လောလောဆယ် ပိုးဟပ်ကို မဖော်
ထုတ်နိုင်သေးခင် နောက်ထပ် လှုပ်ပြီးလုပ်ကြတာ မခံရလေအောင်
ကြိုတင်ကာကွယ်ထားဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်”

ကူးဖန်းက ...

“ကလေးတွေ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ လူကြီးတွေ
ခန်းမှာ အမြဲရှိနေဖို့လိုတယ်”

ဝမ်းကျုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီလိုစီစဉ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ကလေးတွေ
အတွက် စိတ်ချရတာပေါ့”

ကူးလျှံက ...

“ရှင်က ကလေးတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ် မဟုတ်
လား၊ ဒါဆို ကျွန်မ သားအလတ် ကောင်းရုံကို ရှင်ပဲ တာဝန်ယူ
စောင့်ရှောက်ပေးပါလား”

သူမ၏စကားကြောင့် ဝမ်းကျုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
လေသည်။

ကောင်းပူနှင့် ကူးဖန်းတို့လည်း အံ့ဩသွားကြသည်။

ကောင်းရုံအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် သူတို့ ပိုပြီး တာဝန်
ရှိကြသည် မဟုတ်လား။

ကူးလျှံက အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းကျုံးကို အားကိုးတကြီး ဖြစ်
နေပြီး အကူအညီတောင်းရပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ကောင်းရုံ
အတွက် ဝမ်းကျုံးကိုမှ စိတ်ချရပါသနည်း။

ကျင်းစန်း၏ ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်တစ်ရပ် ဖြစ်
ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကောင်းပူနှင့် ကူးဖန်းတို့က သူမအား ခင်မိမီးစိမ်းကြည့်လိုက်
ကြလေသည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးလျှံသည် ကောင်းဂုတီ၏ အကြည့်အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် သူ့စကားပြောမှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။ သူမသည် မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ကာ ကောင်းဂုအား စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်လည်း အတူတူပဲ၊ ကျွန်မကလေးတွေကို နောက်ထပ် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။”

စကားဆုံးလျှင် အနီးရှိ ကောင်းချင်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကူးလျှံသည် ပြောချင်ရာပြောပြီးနောက် ထွက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်း၊ ကောင်းဂု၊ ဝမ်းကျုံးနှင့် ကျင်းစန်းတို့ ငေးငိုင်နေကြလေသည်။ ကူးလျှံနှင့် ကောင်းချင်းတို့ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မှ ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သမီးဟာ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပြီး အပြောကြမ်းတမ်းဒေါသကြီးတယ်၊ သူ့ရဲ့သားသမီးတွေကိုတော့ အတော်ချစ်ပါတယ်” ဟု ပြောရာပြောကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ...

“ဒီညအဖို့တော့ ပိုးဟပ် ထပ်ပြီးရောက်လာတော့မယ် မထင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံး အနားယူလိုက်ကြတာ ကျောင်းမယ်၊ ပိုးဟပ်ရောက်လာတဲ့အခါ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် အားမွေးထားလိုက်ကြတာပေါ့။”

ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းဂုက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အာလုံး ပင်ပန်းသွားကြတာ အားနာစရာတောင် ကောင်းနေပါပြီ၊ အချိန်ရတုန်း အနားယူလိုက်ကြတာပေါ့။”

ကျင်းစန်းလည်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျုံးက ဘာမှမပြောပါ။

ထို့နောက် အနားယူရန် ခန်းမဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်သော ကောင်းယဲ့က ကူးဖန်းနှင့် လိုက်ပါသွားလေသည်။

သားလတ် ကောင်းရုံက ဝမ်းကျုံးနှင့် လိုက်ပါသွား၏။

ကောင်းဂုနှင့် ကျင်းစန်းတို့ နှစ်ဦး အတူတူထွက်ခွာသွားကြသည်။

ကူးလျှံနှင့် ကောင်းချင်းတို့နှစ်ယောက်က ခန်းမဆောင်အပြင်ဘက်၌ ရှိနေကြသေး၏။

ကျင်းစန်း ထွက်လာသောအခါ ကောင်းချင်းက လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ကူးလျှံက အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

ကောင်းဂုသည် ဧည့်သည်ဖြစ်သော ကျင်းစန်းအား တည်းခိုရမည့် အခန်းသို့တိုင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်ကာ ပန်းခြံထဲမှ ကျောက်
ပြားလမ်းကလေးပေါ်၌ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်နေလိုက်လေသည်။
မို့ဝေးဝေး လရောင်အောက်တွင် ကောင်းဂူမှာအထီးကျန်ဆန်
လွန်းလှပေတော့သည်။

သို့သော် ကောင်းဂူ၏ မျက်နှာမှာ ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသည်။
မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်၊ သံယောဇဉ်မထားသည့် အသွင်မျိုး
ရှိနေသည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် အဆောက်အဦးအတွင်းရှိ အခန်း
များမှ မီးရောင်များ ကွယ်ပျောက်ကာ မှောင်အတိကျသွားလေသည်။
ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လေကလည်း ငြိမ်နေသည်။

အရာအားလုံး အသက်ကင်းမဲ့နေသည်ဟုပင် ထင်ရလေတော့
သည်။

စိတ်ညှို့သံစဉ်

မိုးကောင်းကင်ပေါ်၌ လခြမ်းပဲ့ကလေးနှင့် ကြယ်ကလေးများ
ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

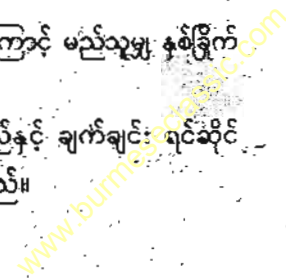
ကြယ်ရောင်လရောင်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။
ထိုအံ့ရာ ညအမှောင်သည်လည်း ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်လုနီးပြီ
ဖြစ်လေသည်။

အရှေ့ဘက်တွင် အာရုံဦး၏ လရောင်နိများထွက်ပေါ်လာပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ညက ကောင်းဂူတို့ လူစုခွဲလိုက်ကြပြီး နောက်ထပ် ပြဿနာ
များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲနေခြင်းကြောင့် မည်သူမျှ နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်ပျော်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပါချေ။

အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ချက်ချင်း ရင်ဆိုင်
နိုင်ရန် နီးနီးကြားကြား ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်မသွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းစန်းသည် အရက်ဦး၏ ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာသည် နှင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အလယ်ခန်းမဆောင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦးကြီး ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ထားပုံကို ကောင်းစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိသေးဖြင့် ထွက်လာ ရင်း ရောင်စုံပန်းများ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းခြံတန်း အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

နံနက်ခင်း၏ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေပြည့်တွင် ပန်းများ ပါဝင်နေပြီး မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေ၏။

ကျင်းစန်းလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပျောက်ကွယ်ကာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ပန်းခြံအတွင်းသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်ကြည့် လိုက်မိလေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ အမိုးသာရှိပြီး အကာအရံများမရှိ သည့် ဧရပ်အဆောင်လေးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသေး ၏။

ပန်းခြံအတွင်း၌ အနားယူ အပန်းဖြေရန် ဆောက်လုပ်ထား သော ဧရပ်အဆောင်လေး ဖြစ်ပုံရသည်။

ကျင်းစန်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ဧရပ်လေးထဲ

လူ တစ်ယောက်သည် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းစန်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။
အရက်ကျင်း ရောင်နီပျိုးလာချိန် မထမကွဲ အလင်းရောင်ဖြင့်

တွေ့လိုက်ရသော ဧရပ်ထဲမှ လူအား စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဧရပ်လေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက်

လှမ်းသွားလိုက်မိ၏။

ခြေလေးငါးလှမ်း လှမ်းသွားမိလိုက်ချိန်တွင် ထိုဧရပ်ကလေး ရှိရာဘက်မှ မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် ကျင်းစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်မိ ပြန်သည်။

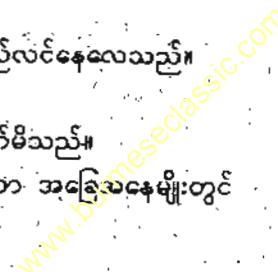
မိုးခြိမ်းသံကြားရသဖြင့် မိုးရွာသွန်းလာတော့မည်လော။
မိုးရွာချမည်ဆိုလျှင် မိုးမရွာမီ အိမ်ထဲပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီး

ပေသည်။

ကျင်းစန်းက ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
မိုးသားမိုးရိပ် လုံးဝမတွေ့ရချေ။

မိုးကောင်ကင်ကြီးမှာ ပကတိ ကြည်လင်နေလေသည်။
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျင်းစန်း တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။
ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာနေသော အခြေအနေမျိုးတွင်

မိုးခြိမ်းသံ ကြားလိုက်ရသည်မှာ အံ့ဩရာကောင်းနေသည် မဟုတ်လား။

ထိုအပြင် မိုးခြိမ်းသံသည် စိတ်ထဲအလိုလို တုန်လှုပ်ချောက်သွားစေသည်ဟု ခံစားနေရ၏။

ကျင်းစန်း တွေးမရအောင် ဖြစ်နေစဉ် နောက်ထပ်အသံတစ်ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိုးခြိမ်းသံမဟုတ်ဘဲ တူရိယာ တီးခတ်သော အသံဖြစ်သည်။ ကျင်းစန်း အာရုံစိုက်ပြီး သေသေချာချာ နားထောင်လိုက်သောအခါ စောင်းခတ်သံဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်၏။

ထိုစောင်းခတ်သံသည် သာမန်စောင်းခတ်သံမျိုးနှင့် မတူဘဲ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ထူးခြားနေပါတော့သည်။

စောင်းသံသည် လျင်မြန်တက်ကြွစွာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စောင်းခတ်သံမှာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် မိုးကြိုးသံနှင့် ထူး၏။

မိုးသက်လေးပြင်း တိုက်ခတ်သံနှင့် တူနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြင်းအကောင်ရေပေါင်း ရာထောင်ချီကာ ဒုန်းစိုင်းပြေးလွှားလာသံများနှင့် တူနေသည်။

စောင်းခတ်သံသည် ထူးခြားသာ ခံစားချက်များကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသော်လည်း သာယာချိုလွင်ကာ နားဝင်ပီယံရှိလှပေသည်။

စောင်းခတ်သံစဉ်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်ယူချက် အမျိုးမျိုး ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ပေးစွမ်းနိုင်ပေတော့သည်။

စောင်းသံကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာသည်။ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရသည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ရဲရင့်တက်ကြွခြင်း စသည့်ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားချက်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

စောင်းခတ်သံစဉ်အလိုက် ထူးဆန်းသော ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းစန်းမှာ စောင်းသံကို နားထောင်ရင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ရဲရင့်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။

လူကောစိတ်ပါ မရိုးမရွဲဖြစ်ကာ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သို့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

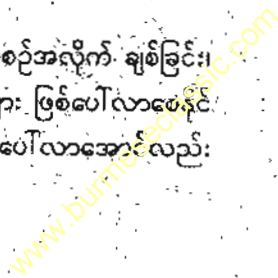
ကျင်းစန်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသူ ဖြစ်ရကား စောင်းသံကြောင့် စိတ်ညှို့ခံလိုက်ရသည့် သဘော ရရှိနေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ပြင်းပြင်းရွှံ့ရွှံ့ပြီး အတွင်းအား ဖော်ထုတ်စွာ စိတ်အာရုံကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ဤကဲ့သို့ စိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော စောင်းသံမျိုးကို သူ၏ဘဝတစ်သက်တာ၌ ယခုတစ်ကြိမ်သာ ကြုံတွေ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

စောင်းသံ၏ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းဖြင့် သံစဉ်အလိုက် ချစ်ခြင်း၊ နန်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်သည်။

စောင်းသံဖြင့် လူသတ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်း ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စောင်းတီးခတ်နေသူသည် စောင်းသံဖြင့် သူ၏ဆန္ဒအတိုင်း လူတစ်ဖက်သား လိုက်လံလုပ်ဆောင်ရန် ညှိယူဖမ်းစားစေခိုင်းမည်ဆိုလျှင် ...

အလွန်အန္တရာယ်ကြီးပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ယောက်အား တွေ့နေရပြီဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစန်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလိုစိတ်များလည်း ဖြစ်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းစန်းသည် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားရင်း ဧရပ်လေသည် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဧရပ်ပေါ်၌ ကျောပေးကာထိုင်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်များလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးနေသူတစ်ယောက်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ နောက်ကျောဘက်သို့ကျင်းစန်းရောက်ရှိသွားရာ မရှေးမနှောင်းမှာပင် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သောအသံထွက်ပေါ်လာပြီး စောင်းသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းစန်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

ပုဂ္ဂလိကစောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

“ကျင်းစန်းလား ...”

ဩဇာပြည့်ဝသော အသံဩဇာကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကူးဖန်း၏အသံ ဖြစ်နေ၏။

ဧရပ်ပေါ်၌ ရှိနေသူမှာ ကူးဖန်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကူးဖန်းသည် ကျင်းစန်းအား လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ကူးဖန်းက လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းရောက်လာပြီပဲ၊ ဧရပ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပေါ့။”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျင်းစန်း ဧရပ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ဧရပ်ပေါ်၌ သင်ဖျူးများတစ်ချပ် ခင်းထားပြီး သစ်သားခုံလေး

ခုံလုံးကို တွေ့ရ၏။

ခုံပေါ်၌ စောင်းတစ်လက်တင်ထားသလို ကူးဖန်းက ဖျာပေါ်၌

ထိုင်နေသည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးသည် စောင်းပေါ်၌ တင်ထား

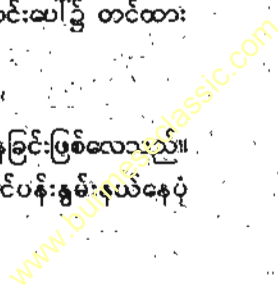
သလို ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများက နှိရဲနေ၏။

ညက အိပ်ရေးပျက်ထားကြောင်း ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကူးဖန်းကိုကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ

မဟုတ်ဘဲ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်။

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ထိုင်ပါ ...”

ကူးဖန်းက သူ၏ရှေ့၌ ကျင်းစန်းအား ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျင်းစန်းလည်း ကူးဖန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်

လေသည်။

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းအား ပြီးပြလိုက်သည်။

မိတ်ဆွေဆန်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

“မင်းလည်း ညက အိပ်ရေးပျက်ပြီး ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘူး ထင်တယ်”

ကျင်းစန်းလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးလည်း မအိပ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်”

ကူးဖန်း၏ မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာသွားလေသည်။

“ကျုပ်မအိပ်နိုင်တာက ကျုပ်မိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို မသေမနပ် ဖြစ်နေမိလို့ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ နေအိမ်ခြံဝင်းဟာ ခံတပ်ကြီးတစ်ခုလို ခြံစိတ်ချရတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် တော်ရုံ ရန်သူ ဝင်လာ

ထင်တိုင်းကျန်ခဲ့တဲ့ နေရာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ ပိုးဟပ်က ကျုပ် ခြံဝင်းထဲကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်းထွက် ထင်တိုင်း

နေတာကို တွေးပြီး အတော့်ကို ခံပြင်းနေမိလို့ပါပဲ”

ကျင်းစန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

ပိုးဟပ်၏ လှုပ်ရှားသည် ကူးဖန်းကဲ့သို့ ဝါရင့်သိုင်းဆရာတစ်ယောက်အတွက် အလွန်ပင် ခံပြင်းစရာကောင်းနေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစန်းက ဖျောင်းဖျာလိုက်လေသည်။

ပူလက်စောင်းသံ (၃-သိမ်း) ❖ ၇၉

“အချိန်တန်ရင် ပိုးဟပ်ဆိုတဲ့လူအကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြီး ဆုံးမခံမှာ သေချာပါတယ် ဆရာကြီး၊ တွေးတောပြီး စိတ်ညစ်ခံမနေပါနဲ့”

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်က တစ်ညလေး အိပ်ရေးပျက်သွားတာနဲ့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ပိုးဟပ်ရောက်လာရင် ကောင်းကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်သေးတာ သေချာပါတယ်”

ကူးဖန်းက အပိုစကား ကြွားဝါပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ဟု ကျင်းစန်း ယုံကြည်ထားလေသည်။

ကူးဖန်း၏ သိုင်းပညာ ထက်မြက်လွန်းသောကြောင့် မြေလတ်ပြိုင်စံရှား သိုင်းသမားဟူသော ဘွဲ့ထူးကိုပင် ရရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

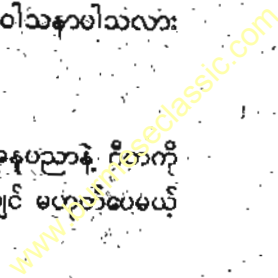
ကူးဖန်း၏ သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး ထက်မြက်လှကြောင်း ကျင်းစန်း နားလည်ထားလေသည်။

ကူးဖန်းသည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကျင်းစန်းအား လိုက်လေသည်။

“ဒါထက် မင်းကကော ဂီတအနုပညာကို ဝါသနာပါသလား ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းပညာအပြင် စာပေအနုပညာနဲ့ ဂီတကို ဝါလာလိုက်စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မဟုတ်ပေမယ့် ခေါက်မိရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ကူးဖန်းအား အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“စောစောက မိုးခြိမ်းသံ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံတွေဟာ အကြီးစောင်းတီးလိုက်လို့ မြည်ပီးထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံတွေပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

ကူးဖန်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ စောင်းသံကို မိုးခြိမ်းသံလို လေပြင်းတိုက်ခတ်သံလို သံစဉ်တွေဖြစ်ပေါ်လာအောင် စောင်းသံကြားတာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ရင်ထဲကိန်းအောင် ငုပ်လျှိုးနေတဲ့ ခံစားချက်တွေ ပွင့်အန်ထွက်လာအောင် ညှို့ယူဖမ်းဆီးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါဟာ ပဉ္စလက်စောင်းသံရဲ့ အနုစံသာရပါပဲ”

ကျင်းစန်းက သစ်သားခုံပေါ်မှ စောင်းကလေးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစောင်းကလေးမှာ ထူးခြားစွာ စီရင်ထားသော စောင်းသံလက်ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒီဆောင်းဟာ အထူးစိမ့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ စောင်းတစ်လက်ပါ၊ အတွင်းအား စိုက်ထုတ်တီးခတ်လိုက်တဲ့အခါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် စီရင်ထားရတာပေါ့၊ စောင်းကို အတွင်းအား စိုက်ထုတ်ပြီး သံစဉ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတီးခတ်လိုက်တာနဲ့ ပဉ္စလက်စောင်းသံအဖြစ် ပြောင်းသွားနိုင်တယ်လေ”

ပြောရင်း စောင်းကလေးကို ယူလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

သူ၏လက်ချောင်းကလေးများ စောင်းကြိုးကို ထိခတ်လျှင်

လိုက်လျှင် အလွန်သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော စောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

စောင်းသံကြားသည်နှင့် အလိုလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လောက်ပေသည်။

စိတ်မနှိုင်းသူများဆိုလျှင် ချက်ချင်း ခုန်ပေါက်ကခုန် ပျော်မြူးခိုကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“နောက်တစ်မျိုး နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”
ဟုပြောကာ သံစဉ်ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။

စောင်းသံသည် ကြားရရှိဖြင့် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လောက်ပေသည်။

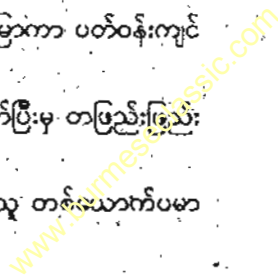
ကူးဖန်းက သံစဉ်တစ်မျိုးမှ တစ်မျိုးပြောင်းလဲတီးခတ်လိုက်၏။ မိုးခြိမ်းသံ၊ လေပြင်းတိုက်သံ၊ ရေလှိုင်းသံ၊ ကျေးငှက်ကလေး

ချား တေးဆိုပျော်မြူးသံ စသည် စသည့် အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖော်ဆောင်သော သံစဉ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသောကုန်သည်။

ကျင်းစန်းသည် စောင်းသံတွင် အာရုံနစ်မြောကာ ပတ်ဝန်းကျင်အစ်ခုလုံးကိုပင် မေ့လျော့သွားတော့သည်။

ကူးဖန်းက စောင်းသံစဉ်အမျိုးမျိုး တီးခတ်ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းလည်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူ တစ်ယောက်ပမာ သတိဝင်လာလေသည်။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စောင်းသံ ...”

စောင်းသံကို ချိုးကျူးလှက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“စောင်းသံကို လက်နက်တစ်ခုလို အသုံးချပြီး ရန်သူတို့ကို ခိုက်နှိပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် မင်း လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ စောင်းသံဟာ အင်မတန်

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်တစ်ခုလို ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲ။

ကူးဖန်းသည် စောင်းကလေးကို သစ်သားစင်ပေါ် ပြန်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စောင်းသံရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ပဉ္စလက်အတတ်တတ်မြောက်ခဲ့ပေမယ့် ပြီးပြည့်စုံအောင်တော့ ရခဲ့သေးတာပေါ့ဘူး”

ဟို့နောက် ကူးဖန်းက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

“ပိုးဟပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ညက စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးတာ

ကဲ ... မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တွေးတောစဉ်းစားကြည့်ခဲ့မိတာ မှန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြီး ဘယ်သူလို့ ထင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညက တစ်ညလုံး အိပ်လို့ကိုမရဘူး၊ အိပ်မပျော်တာ

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၃-သိမ်း) ❖ ၈၃

အကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေခဲ့မိတယ်၊ စဉ်းစားရင်း ချာချာလည်နေတာပဲ၊ နောက်ဆုံးမှ ကောင်းဝူပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ပြန်သတိရလိုက်တယ်”

ကျင်းစန်းက ...

“ဆရာကြီးက လေပွေစား ဝမ်းကျုံးကို သံသယဖြစ်မိတာလား ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ဟဲ့ ချိုးကျူးပြီးမှ ...

ဝမ်းကျုံး ဒီကိုပြန်ရောက်လာတဲ့ကိစ္စဟာ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင် လွန်းတယ်လို့ မင်းမထင်မိဘူးလား”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်းစန်းက ထပ်မေးသည်။

“သူ့အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းစရာ တစ်ခုခုများ ဆရာကြီး သတိပြုမိလို့လားဗျာ”

ကူးဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရင်ကနဲ့ မတူတဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူ့အပြုအမူ အလေ့အကျင့်တွေကို တွေးမိလိုက်လှပေ”

ကျင်းစန်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ဝမ်းကျုံး၏ အကြောင်းကို ကောင်းဝူထက်ပင် ကူးဖန်းက ပို၍သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးဖန်းက ...

“ဝမ်းကျူးဟာ ထူးခြားတဲ့ စိတ်နေသဘောထား ရှိတယ်။ သူဟာ အများနဲ့ ဆက်ဆံမှု သိပ်မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ရတာကို နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အတန်ကြာကတည်းက ဒီအိမ်မှာကျုပ်နဲ့အတူနေထိုင်လာခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းကို ကျုပ် အတော်များများ သိထားတယ်လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လို့လဲဗျာ။”

ကူးဖန်းက ရှင်းပြသည်။

“သူ နေလာတာကြာပြီ၊ တစ်ခါတလေမှသာ အပြင်ထွက်တတ်တာ၊ ထွက်သွားရင်လည်း မကြာဘူး၊ အိမ်ကိုပြန်လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာတော့ သူ့အပြုအမူ အနေအထားတွေဟာ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ အရင်ကနဲ့ ဆက်တိုက်ပဲ၊ အပြင်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာ အနေများလာတယ်။ အိမ်ထဲမှာလည်း ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ပြန်လာရင်လည်း ကြာကြာမနေနိုင်။ ပြန်ထွက်သွားတာချည်းပဲ။”

ကျင်းစန်းက ...

“သူ့ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးက သူ့အပေါ် မေး မကြည့်ဘူးလား။”

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်မေးကြည့်ဖူးပါတယ်၊ သူက သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ အများအကျိုး သိုင်းလော-

အကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ရှိတာကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး ကျက်စားနေရတာလို့ ပြောတယ်။”

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမှာဆိုတော့ သူ့ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ် ခင်ဗျာ။”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နေခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းကို အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မနေညက စပြီး သူ့ကို သံသယစိတ်ဝင်လာမိခဲ့တယ်။”

ကျင်းစန်း အံ့သြသွား၏။

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်လို့လဲဗျာ။”

“ကျုပ် ညက စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဝမ်းကျူးဟာ စကားနဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် မပြောဘဲ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ သူ့ရဲ့ အမူအရာနဲ့ စကားသံက မသင်္ကာစရာကောင်းနေတယ်။”

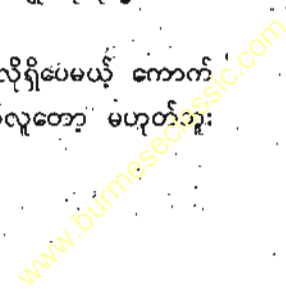
ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ့လည်း ဝမ်းကျူးနှင့် ကူးလျှံတို့ ထူးခြားစွာ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ကူးဖန်းက ...

“သူ့ကို မသင်္ကာစရာကောင်းနေပေမယ့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးမယ် ဆိုတော့ ယူဆလိုက်တာ မရသေးဘူး။”

“သူဟာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုရှိပေမယ့် ကောက်ချက်ချစ်စဉ်းလဲမယ့်လူ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မယ့်လူတော့ မဟုတ်ဘူး ဆင်ပါတယ်။”

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းစန်းက အလိုက်သင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ကူးဖန်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းက သူ့ ရက်စက်တာကိုမှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးတာထိုး”
“ဗျာ ...”

“သူနဲ့ကျုပ် တစ်အိမ်ထဲ နှစ်အတန်ကြာအောင် အတူတူနေဖူးသလို သိုင်းလောကမှာလည်း အတူလက်တွဲပြီး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ကြဖူးတာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ သူ့သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူ နည်းတာမှမဟုတ်တာ”

ကျင်းစန်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကူးဖန်းက ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းလောကကထဲမှာ သူ့သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ ကျွန်ုပ်ထက်ပိုများတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရမ်းကားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုး လူမိုက်တွေ၊ အနက်ရောင် သိုင်းသမားတွေ၊ သေသင့်သေထိုင်သူတွေကို ဆုံးမသတ်သင်ပစ်တဲ့ သဘောပေါ့။ သူနဲ့တွေ့တဲ့ လူတိုင်းပေးပြန်သမျှ မသက်သာဘူး။ အဖြစ်ကြီးငယ်မဟုတ် ရက်ရက်စက်စက် သတ်သင်ခံရတာပဲ။ ဝမ်းကျူးက မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းစန်း၏ရင်ထဲ အေးစိမ့်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လေပွေစား ဝမ်းကျူးဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျူးနှင့် ရန်သူအဖြစ် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရလျှင် လွယ်

သည် မဟုတ်ဟု တွေးကာ ကျင်းစန်း အသက်ရှုမဝသလိုဖြစ်သွားလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမှတ်မထင် စဉ်းစားမိလိုက်သော အန္တရာယ်ကို မေးလိုက်မိလေသည်။

“ဆရာကြီးကော သူနဲ့ ကကောက်ကဆဖြစ်ခဲ့မိတာမျိုး ရှိခဲ့ဘူးသလား ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ သူဟာ ကျုပ်ကို အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံခဲ့တာ နည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်ဟာ အသက်ပိုကြီးသလို ဝါစဉ်အရလည်း ကြီးတယ်။ ခြေလတ်ပိုင်း ပြိုင်စံရှား သိုင်းသမားဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးဟာ သူ့အတွက် မနာလိုစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို တွေးပြီး ဒီလိုပြောတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။ တကယ်တမ်းသာ သူက ဆရာကြီးအပေါ် မနာလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဒီလောက်အထိ အချိန်ဆွဲပြီး စောင့်ဆိုင်းနေစရာ လိုမယ်မထင်ပါဘူး”

ထိုစကားကို ကူးဖန်း လက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး မေးမြန်းကြည့်မယ်ဆိုရင်ကော ...”

ကျင်းစန်းက ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေစဉ် ခေါင်းလောင်းသံလေး

များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ ကြည်လိုက်ကြလျှင် ဧရပ်လေးဆီသို့

ဦးတည်လှမ်းလာနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဝမ်းကျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယ သားကောင်

လေပွေစား ဝမ်းကျိုးသည် ပန်းရုံများကြားမှဖြတ်ကာ တစ်
လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများ နှေးကွေးလေးလံနေသကဲ့သို့ မျက်နှာတွင်
စမ်းနည်းကြေကွဲသော အရိပ်အယောင်များလည်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ
လေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ဝမ်းကျိုးအား ကြိုဆိုသောအားဖြင့် ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် 'ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်
လေသည်။

ထိုအသံကြောင့် ကျင်းစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသကဲ့
သို့ ကူးဖန်းလည်း လွတ်ခနဲ ရှေ့တော်လိုက်လေသည်။

“ဒါ သမီးရဲ့ အော်သံပါလား”

ဝမ်းကျုံးသည် ကမန်းကတန်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ အော်ဟစ်ဆဲ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အော်ဟစ်သံသည် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကူးဖန်း၏ ခြံဝင်းထဲ၌ ကြီးမားခွဲညားသော အဆောက်အဦးကြီးသာမက အခြားသော အဆောင်ကြီးငယ်များလည်း ရှိနေပါသည်။ ထိုအဆောင်ကလေးများကို နံရံများဖြင့် သီးခြားစီဖြစ်အောင် ကာရံပိုင်းခြားထားလေသည်။

“ဟူး...”

ကူးဖန်းက ရုတ်ခြည်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အလင်းတန်းတစ်ခုပမာ တိုးထွက်သွားပြီး အုတ်နံရံတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝမ်းကျုံးနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း ပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် အုတ်နံရံပေါ်၌ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကူးလျှံ ဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံသည် ကူးဖန်းတို့အား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကမည်းကယာ ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

သူမသည် ကူးဖန်းတို့ထံသို့ ပြေးလာသည်။

“တစ်ဆက်တည်းပင် ဝမ်းကျုံးအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သမီးကြီးကို ရှင်တွေ့ခဲ့သလား”

ဝမ်းကျုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“သမီးကြီး ... ဟုတ်လား၊ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကူးလျှံက ...

“သူ့ကို ရှင် တွေ့မိသေးသလား၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါရှင်”

သူမ၏ လေးသံနှင့် လှုပ်ရှားမှုမှာ အရေးတကြီး နိုင်လှပေတော့သည်။

မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင် တရစပ် မေးမြန်းနေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကူးဖန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“မြေးကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်း”

ကူးလျှံက ...

“သူ့ပျောက်နေတယ်၊ ကျွန်မ နေရာအနှံ့လိုက်ရှာပြီးပြီ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး”

သူမ၏ အသံ ငိုသံပါကာ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။

ကူးဖန်းက လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်က ပျောက်သွားတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကူးလျှံက ...

“ဖေဖေ ... စောင်းတီးနေတဲ့အချိန်ကပဲ သူက ဖေဖေစောင်းသံကို နားထောင်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ ကျွန်မတောင် ခြံဝင်းအပြင်ဘက် မထွက်ဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

၉ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသလို စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့် ခေါင်း ကုပ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့မြေးကြီးဟာ အရင်က ငါ့စောင်းသံကို လာပြီး နားထောင် လေ့မရှိပါဘူး။ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ လာပြီး နားထောင်ချင်တာလဲ” ကူးလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ကျွန်မလည်း မေ့နေတယ်။ သတိရရချင် စိတ်ထဲမှာမတင်မကျနဲ့ တစ်မျိုးကြီးခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ချက်ချင်း အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တာ။ အပြင်ဘက်ရောက်တော့ သူ့အရိုစိ တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။”

“အင်း... ဆန်းတော့ဆန်းတယ်”

ကူးဖန်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကူးလျှံက ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်...

“ဖေဖေ ... ကျွန်မ သမီးကို လိုက်ရှာရင်း ဟို ... ဟို ... သူမ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၍ ကူးဖန်းက အော်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ကူးလျှံက...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ခြံဝင်းထဲ လိုက်ကြည့်တော့ ပန်းရုံတစ်ခု နောက်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတာပဲ”

“ဟေ ...”

ကူးဖန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ကောင်းချင် ပျောက်ဆုံးနေပြီး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်မှာ ကောင်းသော လက္ခဏာမဟုတ်ပါ။

ပုလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ကူးဖန်း၏ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားရာမှ မည်းမှောင် သွားသည်။

ထို့နောက် မီးတောက်မီးလျှံအလား နီရဲလာလေတော့သည်။

“အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတယ် ဟုတ် သား၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောစမ်း...”

ဟု အော်လိုက်သည်။

ကူးလျှံက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ လည်မျိုကို ဓားနဲ့ ထိုးပြီး အသတ်ခံ လိုက်ရပုံ ရှိပါတယ်။ မနက်စောစော ထပြီး ခြံဝင်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတုန်း အသတ်ခံလိုက်ရပုံပါပဲ။ သူ့လည်ပင်းက ဒဏ်ရာဟာ သားကြီးရဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးလိုပါပဲ”

“ပိုးဟပ် ...”

ကူးဖန်း ထခုန်လိုက်လေသည်။

“ပိုးဟပ် ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့၊ ဒါဟာ သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ် ပယ်”

ကူးလျှံက ...

“ပိုးဟပ်ဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ သေ ချာပါတယ်။ သူဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ရှောင် ချင်ရင် ရှောင်လို့ရပါတယ်။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အိမ်ဖော်ကို ဒုက္ခပေးလို့လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ဖော်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာဟာ သူ့မှာ တခြားအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဆောင် ဒုက္ခရာရှိလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပါ”

ဝမ်းကျူးက မေးလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်စရာရှိနေတာလို့ ညီမထင်သလဲ”

ကူးလျှံက ...

“သမီးကြီးကို ဖမ်းခေါ်သွားလို့ပေါ့ရှင်”

သူမ ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျနေပါတော့သည်။

ကူးဖန်းကပင် နှစ်သိမ့်လိုက်ရလေသည်။

“မြေးမကြီးဟာ ပိုးဟပ်နဲ့ တွေ့မတွေ့ဆိုတာ မသေချာပေးပါဘူး။ ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ သမီးရယ်”

မည်သို့ဆိုစေ သူ၏ရင်ထဲ၌လည်းမလောင်ဆူနေပါတော့သည်။ ကူးလျှံက ငိုကြွေးရင်း ပြော၏။

“သေသေချာချာ သိရတဲ့အချိန်ရောက်ရင် အားလုံး လက်ထပ်ခြေလွန်ဖြစ်ကုန်လောက်ပြီပေါ့၊ ပိုးဟပ်ဟာ သမီးကြီးကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်မှာ သေချာပါတယ်”

ဝမ်းကျူးထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ လှုပ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဒီအတိုင်း ငေးငိုင်ပြီးရပ်နေတော့မှာလား၊ သမီးကြီးတွေ့အောင် လိုက်ရှာစမ်းပါဦးရှင်”

ဝမ်းကျူး အမှန်ပင် ငူငူငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေသည်။

ကူးလျှံ၏ စကားကြားမှ သတိဝင်လာသလို ရှိသည်။

ကူးလျှံ၏ လက်ကို ဖယ်ရှားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်အခုပဲ သွားရှာပါ့မယ်”

ကူးဖန်းသည် ထူပူနေသဖြင့် ကူးလျှံနှင့် ဝမ်းကျူးတို့၏ အခြေအနေကို မည်သို့မျှ သဘောမထားမိချေ။

ကျင်းစန်းသာလျှင် အလွန်ထူးခြားသော မြင်ကွင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကူးဖန်း၏ စကားသံ ထွက်မော့လာသည်။

“သမီး ... သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ၊ ဖေဖေတို့ အခုပဲ လူစုခွဲပြီး လိုက်ရှာပါ့မယ်”

ကူးလျှံ အားတက်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

သူမသည် ဝမ်းကျူးဘက် လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် ကျွန်မသား အလတ်ကောင်ကော ...”

ဝမ်းကျူး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူ့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျုပ်ထွက်လာတော့ သူ အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဘာရှင် ...”

ကူးလျှံက ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

“စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ပိုးဟပ်က အမြဲတမ်း အလစ်

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ချောင်းနေတယ်ဆိုတာ ခုထိ ရှင်နားမလည်သေးဘူးလား၊ သူ့
တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့တာ ကောင်းသလား
သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်
ဘူး”

ဝမ်းကျိုး မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ကူးလျှံက ...

“ညက ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ရှင် ဘာကြောင့်
သူ့ကို မစောင့်ရှောက်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရတာလဲ”

“ကျုပ်က ...”

ဝမ်းကျိုး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ကူးဖန်းက ကြားဝင်လိုက်သည်။

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ညီလေး ဝမ်းကျိုးဟာ သမီး

သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်ပေမယ့် သူဟာ ဖေဖေရဲ့ သွေးသောက်ညီဖြစ်လို့
သမီးရဲ့ ဦးလေးတော်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ကူးလျှံက ဖခင်ကြီးအား မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြော၏။

“သမီးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဦးလေးတော်တဲ့ လူကို ဒီလိုမပြောရဘူး
နောက်ကို ဒါမျိုးမဟုတ်ပါနဲ့”

ကူးလျှံက ...

“ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ဦးလေးကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောဆိုသက်
မိတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခု ကျွန်မသားလတ်ကို သွားကြည့်မယ်
မတော့ဘူးဆိုရင်တော့လား ...”

သူမသည် မည်သူ့ကိုမှ အမှုမထားဘဲ ဖြေပေါ် ခြေဆောင်ကာ
တစ်ဟုန်တိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ကူးဖန်း၊ ဝမ်းကျိုးနှင့် ကျင်းစန်းတို့ ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်
ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဝမ်းကျိုး၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်
နေသည်။

ရိဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကူးလျှံပြေးသွားသည်ကို ငေးကြည့်
နေသည်။

ကူးဖန်းက ဝမ်းကျိုး၏ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ ပြောလိုက်
သည်။

“ငါ့ညီ မင်းလည်း ငါ့သမီးရဲ့အကြောင်းကိုသိပါတယ်၊ သူဟာ
အပြောမတတ်စေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းရှာပါတယ်”

ဝမ်းကျိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဗွေမယူပါဘူး”

ကူးဖန်းက ဝမ်းကျိုးအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေး
ထိက်လေသည်။

“ဒါ့ထက် ငါ့ညီက စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြောပါ
နဲ့”

ဝမ်းကျိုးက ...

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ထူးခြားတဲ့ စောင်းသံကြားလို့ လာခဲ့တာပါ။”

“ဪ...”

ကူးဖန်း ဦးခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။

နောက်ထပ် မေးစရာစကား မရှိတော့သည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်

သည်။

ကျင်းစန်းက ယခုတိုင် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ အခြေအ

စောင့်ကြည့်နေဆဲ ...

ကူးဖန်းကပင် လောဆော်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... မြေးမကြီး ပျောက်နေတယ်ဆိုတော့ လိုက်ရှာကြ

ဖြစ်မယ်၊ ဝမ်းကျိုး မင်းက အရှေ့ဘက်ကိုသွား၊ ကျုပ်က တောင်

ဘက်ကို သွားမယ်၊ မိတ်ဆွေလေး ကျင်းစန်းက အနောက်ဘက်

သွားပါ၊ မြောက်ဘက်ကိုတော့ ...”

လူခွဲကာ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ လှိုက်လံရှာဖွေမည့်သ

ဖြစ် သည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟူး...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံနှင့်အတူ ကောင်းဝူ ရောက်ရှိလာ

သူ၏မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသည်၊

ကောင်းဝူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကူးဖန်းက ဝမ်းသာ

ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကောင်းချင်း ပျောက်

ပုလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

တယ်၊ ငါတို့ လူခွဲပြီးလိုက်ရှာကြမလို့၊ မင်းက မြောက်ဘက်ကို

သွားရှာပါ”

ကောင်းဝူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဗျာ... သမီးကောင်းချင်း ပျောက်နေတယ် ဟုတ်လား၊

ကျွန်တော်က စောစောစီးစီး ကူးလျှံရဲ့ အော်သံကြားလို့ ဘာများဖြစ်

တာလဲဆိုပြီး လာခဲ့တာ”

“အေး... ကောင်းချင်းကို အမြန်ဆုံး တွေ့အောင်ရှာဖို့ အရေး

ကြီးတယ်၊ ကဲ ... သွားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူတို့လေးယောက် လူစုခွဲကာ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

ကောင်းဝူသည် ကူးဖန်း၏စကား ကြားရသည့်နှင့် အခြေအနေ

ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ကာ ကောင်းချင်းအား ရှာ

ဖွဲ့ရန် ပြေးလွှားသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

စစ်သူကြီး၏ ဓား

ကူးဖန်း၏ ခြံဝင်းမှာ ဧကများစွာ ကျယ်ဝန်းသောခြံဝင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ နေရာလပ်မကျန်အောင် အဆောက်အအုံများ သစ်ပင် ပန်းပင်နှင့် ပန်းဥယျာဉ်များက နေရာယူထားလေသည်။

ခြံဝင်း၏အနောက်ဘက်၌လည်း စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင် ပန်းပင်များမှာ အမျိုးပေါင်းစုံလင်လှသည်။

ကျင်းစန်းသည် အကြောက်အရွံ့ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သစ်ပင်ပန်းများကြား ဝင်ရောက်ရှာဖွေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြံဝင်းအနောက်ဘက်သို့ ဆက်သွားလိုက်သော သူ့ဖြတ်သန်းလာသည့် လမ်းတစ်လျှောက် ထူးခြားစွာ တစ်ရာ မတွေ့ရချေ။

လမ်းတွင် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်နေသော အိမ်ဖော်အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းစန်းက ထိုအိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့် သော်လည်း ဘာမှပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကောင်းချင်း၏ အရိပ်အယောင်လည်းမတွေ့ရပါ။

ကျင်းစန်းက စိတ်မပျက်ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်လေသည်။ မကြာပါချေ။ ရှေ့တွင် အုတ်နံရံတစ်ခု ကာဆီးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အုတ်နံရံတစ်ဖက်တွင် ဝါးရုံပင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုဝါးရုံပင်များကြားမှ မီးခိုးများ တလူလူထွက်ပေါ်နေသည်ကို လည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းစန်း အံ့သြသွား၏။
“ဘယ်လိုနေရာမျိုးပါလိမ့်”

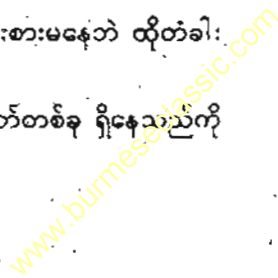
ထိုနေရာမှာ မည်သို့သော နေရာမျိုးဖြစ်သည်ကို ကူးဖန်းက သိပေလိမ့်မည်။

ကျင်းစန်းက ဟိုဟိုသည်သည် အကုန်တို့ကြည့်လိုက်ရာ အုတ် နံရံတွင် စက်ဝိုင်းပုံ တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

တံခါးရွက်က ပွင့်နေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ထိုတံခါး ပေါက်ဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

တံခါးပေါက်သို့ရောက်လျှင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ ကူးမိသားစု ကိုးကွယ်သော စစ်သူကြီးနတ်ကွန်းဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“လက်စသတ်တော့ နတ်ကွန်းတစ်ခုကိုး”

အချို့သော သိုင်းသမားများသည် ရှေးခေတ်မှ စစ်သူကြီးများကို အားကျအတုခိုးကြလေသည်။

သူတို့အားကျသော စစ်သူကြီးများ၏ ရုပ်တုများ ထုလုပ်ကာ နတ်ကျွန်းပြုလုပ်၍ ကိုးကွယ်ထားတတ်ကြလေသည်။

ဤနေရာသည် နတ်ကွန်းတစ်ခုဖြစ်သည်နှင့်အညီ အခွင့်အလမ်းမဝင်ရသော တားမြစ်နယ်မြေတစ်ခုလည်း ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစစ်ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ပိုးဟပ်သည် တားမြစ်နယ်မြေတစ်ခုအတွင်း၌ ဝင်ရောက်ဖော်အောင်းနေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစစ်က အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဝင်ရောက်စစ်ဆေးကြည့်သင့်တော်ပါမည်လောဟု တွေးတောစဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီး ကူးဖန်းကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို အနောက်ဘက်မှာ ရှာဖွေဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါဟာ ငါ့ကို ခွင့်ပြုပြီးသား သဘောမျိုးပဲ”

ထိုသို့ ဆင်ခြင်ပြီး နတ်ကွန်းထဲ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးကြည့်စရာဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့် အတွင်းဘက် လှည့်ဝင်လိုက်လေသည်။

လေဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

ဝါးနံ့များသည် တရုတ်မြည်ကာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။

လေနှင့်အတူ အမွှေးတိုင်နံ့များ ပို၍ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ကျင်းစစ်သည် လေထဲတွင် အမွှေးတိုင်အနံ့အပြင် နောက်ထပ်

ထူးခြားသော အနံ့အသက်တစ်ခုကို ရှုရှိုက်မိလိုက်လေသည်။ ကျင်းစစ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အာရုံစူးစိုက်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှုလိုက်သည်။ အမွှေးတိုင်နံ့အပြင် နောက်ထပ် ထူးခြားသော အနံ့ကိုပါ

တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရှုရှိုက်လိုက်သည်နှင့် အမွှေးတိုင်နံ့အပြင် နောက်ထပ်

ထူးခြားသော အနံ့မှာ သွေးညှိနံ့ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းစစ် ခွဲခြားသိရှိလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းစစ်လည်း မြေပေါ်ခြေဆောင်ကာ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခြေထွက်သွားလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းစစ်သည် နတ်ကွန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ နတ်ကျွန်းထဲ၌ သွေးညှိနံ့များက နှာခေါင်းမခံနိုင်အောင် စိမ်း

ညှင်ရွှင်ဖြင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရှိနေ၏။ လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကလည်း အသွင်ဆိုးကြွလျက်

နေပါသည်။

လူတစ်ယောက်သည် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျကာ သေဆုံးနေ၏။
ထိုလူမှာ အဘွားအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

အဘွားအို၏ အလောင်းအနီးမှ အမွှေးတိုင်များ ပြန့်ကျဲနေ၏။
သူမသည် စစ်သူကြီးနတ်ကွန်း၌ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်

များ လာရောက်ထွန်းညှိပူဇော်ရင်း လူသတ်သမားနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့ဆုံမိပြီး အသတ်ခံလိုက်ရပုံ ရှိလေသည်။

အဘွားအိုသည် အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတစ်ယောက်အသွယ်
ဝတ် ဆင်ထား၏။

စစ်သူကြီးနတ်ကွန်းမှ ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေ
ကူးဖန်း တာဝန်ပေးထားသူ ဖြစ်ပုံရသည်။

အဘွားအို သေဆုံးနေခြင်းကြောင့် လူသတ်သမားသည် နတ်
ကွန်းထဲသို့ ရောက်လာကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

အဘွားအို၏ လည်ပင်း၌ ဓားဒဏ်ရာတစ်ခုရှိနေသည်။
ကောင်းလီ လုပ်ကြံခံရသည့် ဒဏ်ရာအမျိုးအစားပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းလီအား သတ်သွားသူနှင့် အဘွားအိုအား သတ်
လိုက်သူမှာ တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ကျင်းစန်းသည် အဘွားအို၏အလောင်းကို တွေ့လိုက်သည့်
နောက် ကောင်းချင်းအတွက် ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။

ကောင်းချင်း မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိနေပါသနည်း။
သူမ၏ အခြေအနေ မည်သို့ရှိနေပါသနည်း။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှေးခေတ်စစ်သူကြီး အဝတ်အစားများ
မြန်းထားသော ရုပ်တုတစ်ခုရှိနေသည်။

စစ်သူကြီး နတ်ရုပ်တုဖြစ်သည်။

စစ်သူကြီးရုပ်တု၏ လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကိုင်ထား၏။

ဓားဖျား၌ သွေးများ စွန်းထင်းပေကျနေသည်။

ဓားအောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခွေခွေကလေး
လဲကျသေဆုံးနေ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော ကောင်းချင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းစန်း ထိတ်လန့်သွား၏။

ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် စူးရှစွာ အော်ဟစ်မိလိုက်လေတော့
သည်။

ကျင်းစန်း၏အသံကို ပထမဆုံး ကြားသွားသူမှာ ကူးဖန်းဖြစ်
သည်။

ကူးဖန်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒါ အနောက်ဘက်က လာတဲ့အသံပဲ”

ချိုက်ချင်းပင် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အနောက်ဘက်သို့
ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလိုက်လေသည်။

“ဟူး... ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ကူးဖန်းသည် လေဟုန်စီးကာ ရွေ့လျားသွားသကဲ့သို့ စစ်သူ
ကြီး နတ်ကွန်းအနီးသို့ တစ်ခဏအတွင်း ရောက်ရှိလွှားလေသည်။

ကူးဖန်းသည် နတ်ကွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ...

“မိတ်ဆွေလေး ကျင်းစန်း... မင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟု အသံပြုလိုက်လေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“ကျွန်တော် အထဲမှာရှိနေပါတယ်”

ကျင်းစန်း၏ တုံ့ပြန်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကူးဖန်း၏ စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလို ခံစားလာရလေသည်။

ထို့ကြောင့် နတ်ကွန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းဝင်လိုက် လေသည်။

နတ်ကွန်းထဲရောက်သွားသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသေဆုံး နေသော အိမ်ဖော်အဘွားအိုအား ဦးစွာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... အမေကြီးယုပါလား”

ဝေယျာဝစ္စတိစ္စအဝဝ တာဝန်ပေးထားသော အမေကြီးယုဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း ကူးဖန်း ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ရှိနေသော ကျင်းစန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် မြေးကော တွေ့ပြီ...”

သူ၏ စကားမဆုံးဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ စစ်သူကြီး ရပ်တု၏ ဓားအောက်၌ ခွေခွေ ဆလေး လဲကျသေဆုံးနေသော ကောင်းချင်းအား တွေ့မြင်သွားခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော ကောင်းချင်းအား တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အသက်ရှင်လျက်တော့ မဟုတ်ပါ။

“မြေးလေး ကောင်းချင်း...”

ကူးဖန်း ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ခေါ်လိုက်လေသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာ၏။

အလွန် နာကျင်သော ဝေဒနာဆိုးတစ်ရပ် ခံစားလိုက်ရသည့် အလား မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေသည်။

မြေးဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရက်ဝိုင်းအတွင်း၌ မြေးနှစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား...။

ကူးဖန်းကဲ့သို့ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်အတွက် အလွန်ခံပြင်းစရာတောင်းသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်း၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများသည် ဒေါသအဖြစ်သို့ ချက်ချင်း ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီသွားလေသည်။

လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး မေးကြောကြီး ချား ထောင်ထလာအောင် အကြိတ်လိုက်သည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ပိုးဟပ် ... မင်းကို ငါ အယ်တော့မှမကျေဘူး”

ဟုလည်း ဒေါသတကြီး ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

သူ၏ ကြုံးဝါးသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် နတ်ကွန်း၏ ခေါင်မိုးများပင် ပွင့်ထွက်သွားတော့မည် ထင်ရလေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာ လေသည်။

ထိုလူသည် အတွင်းဘက်ရောက်လာလျှင် ထပ်မံမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ပါချေ။

မေးစရာမလိုတော့အောင် မြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အဖြေပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

တိုလူမှာ ဝမ်းကျူး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျူးသည် ကောင်းချင်း ဆေးဆုံးနေသည်ကိုမြင်လျှင် မတူဘဲ မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ပမာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းကျူးနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကောင်းဂူလည်း ရောက်ရ လာလေသည်။

ကောင်းဂူသည် သမီးဖြစ်သူ ဆေးဆုံးနေသည်ကို မြင်လျှင် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်ကာ ပစ်လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွား လေသည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ပိုးဟပ် ...

ပိုးဟပ်သည် ကောင်းလီကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းချင်းကို လည်းကောင်း ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ပိုးဟပ်သည် လူတိုင်း ရိုသေလေးစားကြောက်ရွံ့ရသော မြေ သတ်ပိုင်း ပြိုင်စံရှား သိုင်းဆရာကူးဖန်း၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ကာ ထင်တိုင်းလဲကျနေပြီဖြစ်လေသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ ကူးဖန်းသာမက လေပွေစားသမား ဝမ်းကျူး၊ လက်ဝဲစားသမား ကျင်းစန်းနှင့် သားမက်တော်သူ ကောင်းဂူတို့ ရှိနေကြပါသည်။

ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ စုရုံးရှိနေပါလျက် ပိုးဟပ်က ထင်တိုင်း ကျနေနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသကဲ့သို့ ခံပြင်းစရာလည်း ကောင်းလှပါတော့သည်။

ကူးဖန်းတို့လူစုအတွက်ကား ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်စရာပင်။

အသတ်ခံလိုက်ရသော ကလေးများအတွက်လည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ကောင်းဂူသည် သမီးဖြစ်သူ၏အဖြစ်ဆိုးကို ကြည့်ပြီး တောင့် တောင့်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်လာသည်။

ရုတ်တရက် ...

“သမီး...”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း ချုံးပွဲချင်ကြွေးလိုက်လေ သည်။

ကောင်းဝူ၏ငိုကြွေးသံကြောင့် ကျင်းစန်း၊ ဝမ်းကျူးနှင့် ထူး...
တို့ သတိဝင်လာကြလေသည်။

ကောင်းဝူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။
ကောင်းဝူသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေရာမှ ရုတ်တရက်
အငိုရပ်သွားသည်။

တစ်ဖန် ...
“ဟား ... ဟား ... ဟား”
ကျယ်လောင်စွာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယခုပင် ငိုလိုက်၊ ယခုပင် ရယ်လိုက်ဖြင့် ကောင်းဝူစိတ်
ခိုက်လွန်းသဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ရူးသွပ်သွားပြီလော ...။

ကောင်းဝူသည် ခေါင်းမော့ကာ ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း ...
“ဝေါ့ ...”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။
“သတိထား ...”

ကူးဖန်းက သတိပေးရင်း ကောင်းဝူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား
လိုက်သည်။

ကောင်းဝူ၏ ကျောပြင်ကို လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကပ်ပေး
ထားလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူ၏ ကျောပြင်ရှိ သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် အတွင်း
အား ပို့ဆောင်ပေးကာ ကောင်းဝူ ခံစားနေရသော ဝေဒနာသက်သာ
သွားအောင် ကူညီပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက ကူညီလိုက်သဖြင့် ကောင်းဝူမှာ ခံစားနေရသော
ဝေဒနာများ သက်သာထင်ရှားသွားတော့သည်။

“ရပါပြီ... ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”
ကူးဖန်းက ...

“ငါ့သား ... စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစရာတွေ ကြုံတွေ့နေရပေမယ့်
စိတ်မညစ်ရဘူး၊ စိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်ရမယ်၊ တို့မှာ ရှေ့ဆက်လုပ်
ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ရန်သူကို ဒူးထောက်
အရုံးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာကို သတိထားရမယ်”

ဟု ကြင်နာစွာ ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်
လေသည်။

ကောင်းဝူ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်

ကိုယ် ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”
ကူးဖန်း ကျေနပ်သွားလေသည်။

“အေး... မင်းစိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေပြီ၊ ဘုန်းဘုန်းလဲသွားရင်
ပိုးဟပ်က ပိုပြီး သဘောကျသွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့”
ကောင်းဝူက ...

“ကျွန်တော် သွေးတစ်ခါအန်လိုက်တာကြောင့် သက်သာသွား
ပါပြီ၊ တိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကို စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျာ”

“အေး ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”
ကူးဖန်းသည် ကျင်းစန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေး ဒီနေရာကိုရောက်လာတော့ တခြားဘယ်သူ
ကိုများ တွေ့မိသေးသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့တော့ပါဘူး၊ ပိုးဟပ်ဟာ သူ့ရဲ့အလုပ်
အောင်မြင်ပြီးဆုံးသွားတာကြောင့် ကျွန်တော် ဒီနေရာကိုရောက်မလာ
ခင်မှာပဲ ရှောင်တိမ်းသွားပုံရပါတယ်”

ကူးဖန်းက ...

“အင်းလေ ... သူက ကျုပ်ကို အဆုံးစွန်ဆုံးထိအောင် ခေါ်
ကားနိုင်ခဲ့ပြီဆိုပြီး ကျေနပ်သွားမှာပေါ့”

ထိုစကားမှာ ထူးခြားနေသည်ဟု ကျင်းစန်း ထင်မိ၏။

ကူးဖန်းက ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီနတ်ကွန်းဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးဆိုတာ အရင်ဆုံး ရှင်
ဖို့ လိုလိမ့်မယ်တင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားတွေလက်ထက်ကတည်း
က ကျုပ်တို့အရပ်ဒေသ အကျော်ကြားဆုံး သူရဲကောင်း ယွမ်စစ်သူ
ကြီးကို အားကျအတယူပြီး ရိုသေလေးစားကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ယွမ်စစ်သူကြီးလို သူရဲကောင်း
ဖြစ်လာအောင် ကိုယ့်သားသမီး မြေးမြစ်တွေကို သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ကြ

တယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီဆုံးမစကားကို နာယူမှတ်သားပြီး လိုက်
နာခဲ့ကြတယ်၊ ခုတော့ ကျုပ်မြေးလေးဟာ ယွမ်စစ်သူကြီး ရုပ်တု
ရှေ့မှောက်မှာ အသတ်ခံလိုက်ရပြီး ပိုးဟပ်ဟာ ကျုပ်ကို လှောင်ပြောင်
စော်ကားသွားတာပဲ”

ကျင်းစန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်က ပိုးဟပ်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး၊ ဖော်ထုတ်ဆုံးမ
မယ်လို့ ယွမ်စစ်သူကြီးရုပ်တုရှေ့မှာ ကတိသစ္စာပြုရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ပိုးဟပ်အား ဆုံးမသုတ်သင်မည့်အကြောင်း ယွမ်
စစ်သူကြီး၏ ဝိညာဉ်က မေးမကူညီပေးပါရန် တိုင်တည်သစ္စာဆို
လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ...

“ကျုပ်တို့ သွားကြပါစို့”

ကောင်းချင်း၏ အလောင်းကိုပွေ့ချီကာ နတ်ကွန်းထဲမှ လှမ်း
ထွက်သွား၏။

ကောင်းဝူ၊ ဝမ်းကျိုးနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြ
လေတော့သည်။

ကျင်းစန်း အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကြောင့် ကူးဖန်း ဝမ်းကျိုး
နှင့် ကောင်းဝူတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သို့သော် ကျင်းစန်း၏အသံကို ကူးလျှံကြားမိသော်လည်း သူသည် နတ်ကွန်းသို့ လိုက်မသွားခဲ့ပါချေ။

သူမလိုက်သွားဖို့ထက် မျက်စိရှေ့မှောက်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကိစ္စက ပို၍ အရေးကြီးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် သားလတ် ကောင်းရုံအား အခန်းတွင်း၌ ထိုင်ထောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့သော ဝမ်းကျိုးအား အပြစ်တင်ခဲ့သည်။

အခွင့်အရေးချောင်းနေသော ပိုးဟပ်သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကောင်းရုံအား ဒုက္ခပေးကောင်းပေးနိုင်စွမ်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ကူးလျှံသည် စိတ်ပူပြီး ကောင်းရုံ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝမ်းကျိုးအခန်းသို့ လာခဲ့လေသည်။

ဝမ်းကျိုး နေရာထိုင်ရာ အဆောင်ကလေးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကျင်းစန်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်သော်လည်း သူမ လိုက်မသွားနိုင်တော့ပါ။

ထို့ထက်ပို၍ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျိုး နေထိုင်သော အဆောင်အနီး၌ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိနေသည်။

ထိုသစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ လူတစ်ယောက်ကို ခြေဆွဲထား၏။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သစ်ကိုင်း၌ ချိတ်ဆွဲခံထားရသူမှာ ကောင်းရုံဖြစ်သည်။ ကောင်းရုံမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကျက သေဆုံးနေပြီဖြစ်လေသည်။

ကောင်းရုံသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကျလျက် သစ်ကိုင်း၌ တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။

သူ၏ရင်ဝ၌ သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။ ကောင်းလီ ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာမျိုးဖြင့်ပင် သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံသည် မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ အတော်ကလေးကြာမှ သတိဝင်လာပြီး ပြေးသွားလိုက်သည်။

“သား... သားလေး ကံဆိုးလှချည်လား” ကြေကွဲစွာ ညည်းတွားလိုက်သည်။

ကောင်းရုံ၏အလောင်းကို သစ်ကိုင်းမှ ပြုတ်ကာ ပွေ့ချီထားလိုက်သည်။

ကောင်းရုံ၏ သွေးများသည် သူမ၏ အဝတ်အစားများ၌ စွန်းထင်းပေကျသွားလေသည်။

ကူးလျှံက ကောင်းရုံ၏အလောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

သူမ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူမ၏ သားနှစ်ယောက်စလုံး ရန်သူ့လက်ချက်မိကာ သေဆုံးသွားကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကူးလျှံ စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

သားဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို ပွေ့ချိကာ စူးစူးရှရှအော်ဟစ်လှိုင်းပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ကူးဖန်း၊ ကောင်းဝင်း၊ ဝမ်းကျုံးနှင့် ကျင်းစန်းတို့သည် နတ်ကွန်ကိုကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ကူးလျှံ၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အားလုံး ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

ကူးဖန်းက ...

“ဒုက္ခပဲ၊ ပြဿနာပေါ်နေပြီထင်တယ်”

ဟု ညည်းတွားလိုက်သည်။

ကူးလျှံ၏ အော်ဟစ်သံအဆုံး ကျယ်လောင်သော ငိုကြွေးသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

အားလုံး ပိုပြီး စိုးရိမ်လာကြသည်။

မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များကိုလည်း ခံစားလာကြရလေသည်။

ကောင်းဝူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

တုန်ရင်သော လေသံဖြင့် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“သားလတ်လား ... သမီးငယ်လား မသိဘူး”

သူ၏စကားသံအဆုံးတွင် ဝမ်းကျုံးက တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ကူးလျှံ၏ ငိုကြွေးသံထွက်ပေါ်လာရာတက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

သူပြေးသွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တခြင်ခြင်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျုံး၏ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမှ ခေါင်းလောင်းကလေးများ၏ မြည်သံဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း ပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။

ကူးဖန်းသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ကောင်းချင်း၏အလောင်းကို ဖခုံးပေါ်ထမ်းကာ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေသည်။

မကြာပါချေ ... ကောင်းဝူ၏ အလောင်းကို ပွေ့ချိကာ သွေးရူးဆွေးတန်း ပြေးလာနေသည့် ကူးလျှံနှင့် ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြလေတော့သည်။

ကူးဖန်းတို့ လူစုနှင့် ကူးလျှံတို့ ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြလေသည်။

“သမီး ...”

“ဖေဖေ ...”

ကူးလျှံ ဘာမှမဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကူးဖန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ကူးလျှံသည်လည်း ဖခင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားတက်သွား၏။

သို့သော် ကူးလျှံသည် ကူးဖန်း၏ ပခုံးပေါ် ထမ်းထားသော ကောင်းချင်း၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်သွား၏။

ကူးဖန်းကလည်း ကူးလျှံ ပွေ့ချီထားသော ကောင်းရုံ၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ဆိုင်သွားကြသည်။

“သမီးကြီး ...”

ကူးလျှံ ရင်ပွင့်မတတ် ခေါ်လိုက်သည်။

သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ဝုန်း ...”

မြေပေါ် မြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ညီမ ...”

ဝမ်းကျုံးသည် သူမအနီးသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိသွားပြီး ဖမ်းလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျုံးသည် ကူးလျှံအား အလွန်ယုယနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကောင်းဂူလည်း အနီးသို့ရောက်ရှိသွားပြီး ကောင်းရုံ၏ အလောင်းကို ပွေ့ထားလိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြိုတော့မည့် မိုးနှယ် မည်းသောသွားလေသည်။

ထိုစဉ် ကူးလျှံ၏ ကယောင်ချောက်ချား မေးမြန်းသံ ထွက်လာလေသည်။

“ဖေဖေ ... သမီးငယ်ကော အယ်မှာလဲဟင်၊ သူ့ကိုတွေ့မိသေးအလား”

ထိုစကားသံက ကောင်းဂူ၏နားထဲသို့ သံရည်ပူဖြင့် လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ကောင်းလီ၊ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့သည် ပိုးဟပ်၏ ဆက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြချေပြီ။

သားသမီး လေးယောက်အနက် ကောင်းယဲ့တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းယဲ့ကော အသက်ရှင်လျက် ရှိနေနိုင်ပါဦးမည်လော။

ခြံဝင်းထဲမှ လူကြီးအားလုံး ဤနေရာ၌ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပါသည်။

ကောင်းယဲ့မှာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချေပြီ ...။

ကူးဖန်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ သို့သော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်၏။

“ငါ့အဆောင်ထဲမှာ ...”

ပထမဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်သူမှာ ကောင်းဂူဖြစ်သည်။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကောင်းပူသည် ကောင်းရုံ၏ အလောင်းကို ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ကူးဖန်းနေထိုင်ရာ အဆောင်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းလည်း ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွား၏။

ကူးဖန်းက ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူသည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောထိ ကျော်ကြားခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ချပြီ။

ကိုယ့်မိသားစုကိုပင် အကာအကွယ်မပေးနိုင်သည့် အခြေအနေ သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

သူ၏ အချစ်ဆုံး မြေးမလေး ကောင်းယဲ့ကို ကောင်းပူနှင့် ကျင်းစန်းတို့က အကာအကွယ်ပေး စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

ကောင်းပူနှင့် ကျင်းစန်းသည် ကောင်းယဲ့ဘေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါမည်လော။

စိန်ခေါ်ခြင်း

ကောင်းယဲ့...

ကောင်းယဲ့သည် ကောင်းရုံ၊ ကောင်းလီ၊ ကောင်းချင်းတို့နှင့် အသွင်ခြင်းမတူ ကွဲပြားခြားနားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် သိုင်းပညာ ဝါသနာပါပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိသူလေး ဖြစ်သည်။

လူကြီးကို လူကြီးမှန်း သဘာဝကျ ရိုသေလေးစားမှုလည်း ရှိလေသည်။

အထူးသဖြင့် အကြီး သုံးယောက်နှင့်မတူဘဲ အဘိုးဖြစ်သူ ကူးဖန်းနှင့် ဖခင်ကြီး ကောင်းပူကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလေသည်။

ကောင်းပူအိမ်ပြန်လာသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သူဟူ၍ ကောင်းယဲ့ ဘစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကောင်းပူကလည်း အကြီးသုံးယောက်နှင့်စာလျှင် အငယ်ဆုံး သမီး ကောင်းယဲ့ကို ပိုချစ်လေသည်။

ထိုအတူ ကူးဖန်းကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကောင်းသော အား ပိုချစ်လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကောင်းလီ၊ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့ အကြီးသုံးယောက်သည် စိတ်တူကိုယ်တူ တွဲတွဲရှိကြပြီး ကောင်းသော အား သိပ်မချစ်ကြချေ။

ကောင်းယဲ့ကလည်း အကြီးသုံးယောက်အပေါ် ခင်ခင်တွယ် တာမှ နည်းပါးလာလေသည်။

အကြီးသုံးယောက်၏ အပြုအမူစရိုက်ကို သူမ သဘောမကျ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကောင်းယဲ့သည် အစ်ကို အစ်မများနှင့် ရောနှောခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားနေခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီး ကောင်းဝူ အိမ်မှာမရှိလျှင် အဘိုးဖြစ်သူ ကူးဖန်းနှင့်သာ အဖော်လုပ်နေတတ်လေသည်။

သိုင်းလောကမှ အနားယူလိုက်သည့် ကူးဖန်းသည်လည်း တစ်ချိန်လုံး အားလပ်နေသည်ဖြစ်ကာ ကောင်းယဲ့အနီး၌ ရှိနေခြင်းကြောင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကူးဖန်းက ကောင်းယဲ့အပေါ်၌ အချစ်ပိုမို ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပိုးဟပ်က ဒုက္ခပေးလာသောအခါ ကောင်းယဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။

အိပ်ရာထဲ ထုလူးလူး တလွန်လွန်ဖြင့် မိုးလင်းခဲ့ရသည်။

အာရုံကျင်း အလင်းရောက်လုချိန်၌ စောင်းခတ်သံများ ကြား လိုက်ရလေသည်။

ကူးဖန်းက စောင်းတီးခတ်နေကြောင်း သူမသိလိုက်၏။ ကူးဖန်းသည် အလွန်စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အချိန်အခါမျိုးနဲ့ ယခု ထိုသို့ စောင်းတီးခတ်တတ်ကြောင်း ကောင်းယဲ့ နားလည်ထားလေ သည်။

“ပိုးဟပ်ကြောင့် ဘိုးဘိုးအတော်ကို စိတ်ရှုပ်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီး အဝင်းလီ အသတ်ခံလိုက်ရတာဟာ ဘိုးဘိုးအတွက် စိတ်ထိခိုက်စရာ အထူးသလို သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတော့ ရှက်စရာလည်း ကောင်း နပြီ။ ငါသွားပြီး ဘိုးဘိုးကို အားပေးနှစ်သိခွင့်ပေးမယ်”

ထိုသို့တွေ့ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ စောင်းခတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဧရိပ်အဆောင်ဆီသို့ လှမ်း သွားရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

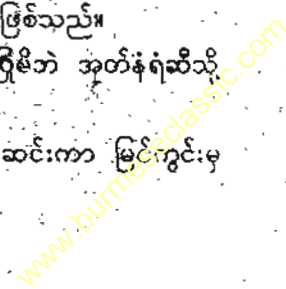
မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှ လူရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“လူတစ်ယောက်ပါလား” ကောင်းယဲ့ အံ့သြသွား၏။

ခြေလှမ်းရပ်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ကောင်းယဲ့အား သတိမပြုမီဘဲ အုတ်နံရံဆီသို့ ခြေသွားကာ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အုတ်နံရံတစ်ဖက်သို့ ခုန်ဆင်းကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကောင်းယဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားသည်။

ထိုလူမှာ သူမတို့ခြံဝင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူမတို့ ခြံဝင်းထဲ၌ နေထိုင်သူမဟုတ်လျှင် မည်သူဖြစ်လိမ့် မည်နည်း။

“ပိုးဟပ်...”

ကောင်းယဲ့ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ ပိုးဟပ်ပင် ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းယဲ့သည် ပိုးဟပ်အား တွေ့လိုက်ရကြောင်း အဘိုးဖြစ် သူအား သွားပြောလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ထိုလူမှာ ကူးဖန်းရှိနေသော ဧရပ်လေးနှင့် ဆန်ကျင် ဘက် အရပ်သို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းအား သွားပြောနေချိန်၌ ထိုလူအဝေးသို့ ရောက်သွား တော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုလူနောက်သို့ လိုက်ဖို့ အချိန်မီတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ကောင်းယဲ့ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“သူ့နောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး ခြေရာခံလိုက်သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ရမယ်၊ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရမှ ဘိုးဘိုးကို ပြောပြ လိုက်ရင် ကျိန်းသေဆုံးမနိုင်မှာပဲ”

စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားကာ ထိုလူနောက်သို့ လိုက် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် အုတ်နံရံဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ခုန်တက်လိုက်လေတော့သည်။

ကောင်းယဲ့သည် မိညီသူမျှမသိလိုက်ဘဲ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူကြီးများက အန္တရာယ်ရှိနေသဖြင့် သတိထားရန်၊ ခြံဝင်း အပြင်ဘက်မထွက်ရန် သေသေချာချာ မှာကြားထားသော်လည်း ယခု အချိန်တွင် ကောင်းယဲ့ မေ့လျော့နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ပိုးဟပ် ဖြစ်နိုင်သော အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူနောက်သို့ လိုက် သွားရန်သာ စိတ်အားထက်သန်နေလေတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူသည် ခြံဝင်းထဲမှ အလွန် လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

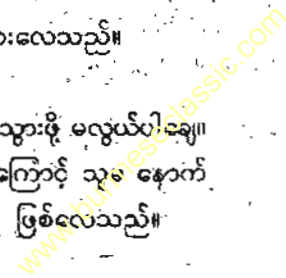
ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ရောက်သွားပြီး အတော်ကလေး အလှမ်းကွာ အသွားလျှင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ မရှိတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ခြံသွားလေသည်။

လမ်းဘေးတောအုပ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ကောင်းယဲ့ သဘောကျသွားသည်။

လမ်းမကြီးအတိုင်း နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားဖို့ မလွယ်ပါချေ။

လမ်းပေါ်၌ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ရှိနေခြင်းကြောင့် သူမ နောက် ယောင်ခံလိုက်လာသည်ကို သိရှိသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ သစ်ပင် ချုံနွယ်များ ရှိနေသဖြင့် ထိုလူ
အောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် လိုက်သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော့။
ကောင်းယဲ့သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ယူ
တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားတော့၏။

ထိုလူသည် တောလမ်းအတိုင်း ခပ်အေးအေးပင် သွားနေ
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်သူတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပါ
သည်။

ကောင်းယဲ့သည် ထိုလူနောက်သို့ လိုက်သွားရင်း သူ
ထိုင်သော ခြံဝင်းကြီးနှင့် တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာသွားသည်
ပင် ရုတ်တရက် သတိမပြုမိနိုင်ခဲ့ချေ။

တောလမ်းအတိုင်း အတန်ကြာသွားလိုက်ပြီးနောက် လမ်း
ကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် လမ်းခွဲကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်သွား၏။
ထိုနေရာ၌ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ အနည်းငယ်ရှင်းနေသဖြင့်
ကောင်းယဲ့ ချက်ချင်းကြီး လိုက်မသွားခဲ့ချေ။

ထိုလူဝါး တစ်ရိုက်ခန့် ဝင်သွားပြီးချိန်လောက်မှ လိုက်သူ
ခဲ့လေသည်။

သူမ လမ်းခွဲကလေးရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ ရေ
တုန်ခနဲ သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ လမ်းခွဲကလေးအတွင်း၌ အဖြူရောင်ဝတ်
တားသူအား မတွေ့ရတော့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်...”

ကောင်းယဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။
ထိုလူ မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။
သူမ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့် နှဲက်မိသည်။
ဤတွင် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့ဖြင်လိုက်ရလေ
သည်။

လမ်းခွဲ၌ကလေးအဆုံးတွင် ပျက်စီးယိုယွင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သော
ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ကောင်းယဲ့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။
“ဒီနေရာမှာ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေပါ
လား။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

သူမသည် ဤနေရာဒေသ၌ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ဖြစ်
သော်လည်း ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို
မခုမှ သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမသည် အဆောက်အအုံကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး အဖြူရောင်
ဝတ်ဆင်တားသူကိုပင် မေ့လျော့သွားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
အတော်ကလေးကြာမှ သတိဝင်လာသည်။

“ပိုးဟပ်ဟာ ဒီအဆောက်အအုံထဲကို ဝင်သွားတာမို့လား”
သူမသည် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။
ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးနှင့် နီးလာပါလော့အခါ

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သလိုရှိနေသည်။

ကျေးငှက်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံများ၊ လေတိုက်ခတ်သံများ ကြားနေရသည်။

ကောင်းယဲ့က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေစဉ် နောက်ထောင့်ဘက်မှ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ကောင်းယဲ့က

ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ထိတ်လန့်ပြီး ရင်ထဲက ကတုန်ကရင်ဖြစ်သွားသည်။

သူမသည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ ကမန်းကတလှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအခါ အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကား သူမနောက်ယောင်ခံလိုက်လာသည့် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းယဲ့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ထိုလူသည် သူမ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသည်ကို သိလျှင် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းယဲ့လည်း ခါးမှ ဓားနှစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ပူလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ကောင်းယဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်သော်လည်း ထိုလူက ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေပါသည်။

ကောင်းယဲ့အား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

“မင်းက ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာရတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး”

ကောင်းယဲ့ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

သူမ စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။

ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြတော့ဘဲ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖြူဖြူလျော်ဖြစ်ကာ ဟန်အမူအရာကင်းမဲ့နေ၏။

သွေးရောင်ကင်းမဲ့သော လူသေအလောင်းတစ်လောင်း၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖုံးတု စွပ်ကာ ရုပ်မျက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းယဲ့ ဆင်ခြင်မိ၏။

သို့တိုင် ထိုလူ၏မျက်လုံးများသည် သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသေး၏။

ထိုလူက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်သူများထင်နေလို့လဲ”

“ရှင်ဟာ ပိုးဟပ်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ပိုးဟပ် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းမဆိုးဘူး၊ သတ္တိလည်း ကောင်းတယ်၊ တော်လည်းတော်တယ်”

ကောင်းယဲ့က ...

“ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို သတ်တာ ရှင်မဟုတ်လား”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့၊ မင်းအစ်ကိုကြီးကော အစ်ကိုလတ်ကော မင်းရဲ့အစ်မကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ရှင် ...”

ကောင်းလီသာမက ကောင်းရဲ့ကော ကောင်းချင်းပါ အသက်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ကောင်းယဲ့ ပါးစပ်အဟောင်းသာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူမ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလို့ ဒေါသလည်း ထွက်လာလေ တော့သည်။

“ရှင် ... ရှင် ရက်စက်လှချည်လား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုလူသည် ကောင်းယဲ့ ဒေါသထွက်နေသည်ကို မြင်လျှင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကောင်းယဲ့က ...

“ရှင် ရက်စက်လှချည်လား၊ ကျွန်မ အစ်ကို အစ်မတွေက ရှင်ကို ဘာလုပ်လို့ သတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုလူက ...

“ဒါ ... ငါ့အကျင့်ကြောင့်ပဲ”

“ဘာရှင် ...”

“ငါဟာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တော့မယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ အိမ်သူအိမ်သားတွေ မိသားစုတွေကို အရင်ဆုံး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သတ်ပစ်တယ်၊ ဒါမှ စိတ်ထိခိုက်ကြကွဲမယ်၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမယ်၊ နောက်ဆုံး စိတ်ဓာတ်လဲကျ၊ မြွေကုန်လက်ပန်းကျသွားတော့မှ ငါ့သတ်ရမယ့်လူကိုက သတ်ပစ်လေ့ရှိတယ်လေ”

ကောင်းယဲ့က ...

“ရှင်ဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

ထုလူသည် စိတ်ဆိုးမသွားသည့်အပြင် သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

ကောင်းယဲ့က ...

“ရှင်ဟာ ရီလုံဆိုတဲ့လူကြောင့်ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ မဟုတ်လား”

ထိုလူက ...

“ရီလုံဟာ ငါ့ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲလေ”

“သူဟာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောပြပါပြီလေ”

ကောင်းယဲ့ အခက်ကြုံခွားလေသည်။

လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်အား မည်သို့မျှ နားချပျောင်းပျဉ်ရမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နေပါဦး... ရှင်က ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ သတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မကျေနပ်သေးဘူးလားရှင့်”

ထိုလူက ...

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ပါ၊ သတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းလမ်း ကျင့်သုံးတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါပြီလေ”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မကိုကော ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတ်ပစ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ ပြောပါဦး”

‘မင်းကိုကော ...’

“ဟုတ်တယ်လေ”

ထိုလူသည် ကောင်းယဲ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းယဲ့က သူမအား မည်သို့ သတ်ပစ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

သို့သော် သူမ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာချေ။

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်းကို ငါမသတ်ပါဘူး”

“ရှင်...”

ကောင်းယဲ့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မ အစ်ကို အစ်မတွေ ဆို သတ်ပစ်ပြီးမှ ကျွန်မကိုတော့ သတ်ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောလဲရှင့်”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာသဘောမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကို သည်း ငါက သတ်ပစ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ သူတို့ကို ခဏဖမ်းခေါ် ခွားမလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငါ့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစား ညြဲတယ်၊ မလွဲမရှောင်သာလို့ ငါကပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ရတော့ သူတို့ ရှောင်တတ်တာနဲ့ သေကုန်ကြတာပေါ့၊ မင်းကတော့ သူတို့နဲ့မတူဘဲ နှစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဝုစ် ... ဝုစ်”

ကောင်းယဲ့က ချက်ချင်း ဓားဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မက ကြောက်နေမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်မကို အာဏာလို့မရဘူး”

ထိုလူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး မင်းဟာ တကယ်ကို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး သာသနာ့ တစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူလို့ ကျုပ်ဆိုလိုတာပါ၊ မလွဲမထင်ပါနဲ့”

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကောင်းယဲ့ အံ့ဩသွားရပြန်တော့သည်။

ထိုလူမှာ ရန်လိုသည့်အသွင် လုံးဝမရှိကြောင်းလည်း သူ့အကဲခတ်မိထားလေသည်။

ထိုလူကို ကြည့်ရင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်များ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာလေတော့သည်။

“ရှင် တကယ်ပဲ ကျွန်မကို မသတ်ဘူးလား”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တကယ် ပြောနေတာပါ”

“ကျွန်မကို မသတ်ချင်တာ ရှင်မှာ အကြောင်းရှိရမှာလေ”

“ဒါပေါ့ ... မင်းကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့ခြံဝင်းထဲမှာ

တင် သတ်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်၊ မင်းတို့ခြံဝင်းနဲ့ အိမ်ရဲ့အနေအထားအားလုံးကို ငါသိပြီးသားပဲ၊ ကံ ... ကြည့်လေ ငါက မင်းအဘိုးအဘိုးအဆောင်ထဲမှာ ပုန်းနေပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား၊ မင်းအဘိုးဟာ မင်းတို့မိသားစုမှာ သိုင်းပညာအမြင့်ဆုံးပဲ၊ ဒါတောင် ငါဘယ်မှ ခုခံလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကောင်းယဲ့ မဲပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးက အပြင်ထွက်ပြီး စောင်းတီးနေလို့ ရှင် အတင့်တော်တာ မဟုတ်လားရှင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုလူ တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် လက်စေ့မင်းပြလိုက်လေသည်။

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ မင်းကို ဘာကြောင့်မသတ်ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ငါပြောပြပါ့မယ်”

ကောင်းယဲ့က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်လေသည်။ ထိုလူက ...

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းအဘိုးကို ပြန်ပြောပြစေချင်လို့ပဲ၊ ကံ ... သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ ပိုးဟပ်က စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ ဟိုနေရာမှာ စောင့်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောက်အဦးပျက်ကြီးကို ညွှန်ပြကာ ပြောလေသည်။

ကောင်းယဲ့က အဆောက်အဦးပျက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရွံ့လိုက်လေသည်။

“ရှင်က ကျွန်မအဘိုးကို ဘယ်လိုအကောက်ကြံဦးမလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေး”

“ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့အိမ်ကို မလာဝံ့ရတာလဲ၊ ဘိုးဘိုးက အိမ်မှာရှိနေတာပဲ၊ ရှင် သတ္တိရှိရှိ လာပြီး စာရင်းရှင်းလိုက်ပေါ့၊ ရှင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ထိုလူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်အကြောင်းကို မင်းနားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောသလိုသာ မင်းအဘိုးကို ပြန်ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ သူ့လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်လင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကောင်းယဲ့က ...

“ရှင်က အဘိုးနဲ့ စာရင်းရှင်းတော့မယ် ဆိုပါတော့...”

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး ... မင်းအဘိုးနဲ့ စာရင်းရှင်းဖို့ အချိန် ကျနေပါပြီ”

ကောင်းယဲ့က ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအဘိုးက တစ်ယောက်တည်းလား၊ လိမ်မယ်မထင်နဲ့ နော်၊ ရှင်ကို ဆုံးမချင်တဲ့လူတွေ ရှိနေကြသေးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား စမ်းပါ”

ထိုလူက ...

“သူတို့က အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ လာကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူတို့လာဖို့ပဲ လိုတာပါ။ က ... ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ ကြသေးတာပါ။”

စကားဆုံးလျှင် နောက်ဆုတ်သွားပြီး သစ်ပင်များကြား ခုန် ဝင်လိုက်လေသည်။

ကောင်းယဲ့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ သို့ တိုးဝင်ကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ပိုးဟပ် ထွက်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းယဲ့က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ ...

သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

ပိုးဟပ်၏အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

ကောင်းယဲ့သည် ပိုးဟပ်နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ခြင်း မရှိတော့ သေး။

သူမသည် ပိုးဟပ်အား ရွံရှာမှန်းတိုးနေသော်လည်း ရင်ဆိုင် ဆိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက် သွားလေသည်။

ပိုးဟပ် ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာတော့မှ ကောင်းယဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ပိုးဟပ်သည် သူမအား မသတ်ဘဲ ထွက်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကို အစ်မများအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမအား ချမ်းသာပေးခဲ့သည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ယခုအခါ သူမ နားမလည်နိုင်သော ကိစ္စများစွာနှင့် ရင်ဆိုင် နေပြီဖြစ်လေသည်။

ပိုးဟပ်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ပါသနည်း။

ဓားပြကြီး ရီလဲ့နှင့် ပတ်သက်နေလျှင် သူမ၏ဖခင်ကိုသာ တွေ့ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ပိုးဟပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဘိုးဖြစ်သူ ကူးဖန်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ခု လွဲချော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသော်လည်း ထိုသို့ လွဲချော်သည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာအောင် ငှုငှုကြီး ရပ်နေပြီးမှ ...

“ခြံဝင်းထဲမှာ ငါ့ကိုမတွေ့ရင် ဖေဖေနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ စိတ်နှလုံးကြမှာပဲ”

ဟု အတွေးဝင်လာကာ ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကောင်းယဲ့ ပြေးလွှားသွားသည်ကို မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောက်အဦးပျက်ကြီးထဲမှ လူတစ်ယောက်က ချောင်းကြည့်နေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းယဲ့အား ချမ်းသာပေးလိုက်ရပါသနည်း။

ဝိုးဟပ်ဆိုသည့် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ၏ လုပ်ရပ်များမှာ တစ်ခါတစ်ရံ၌ နားလည်ရခက်ခဲနေလေတော့သည်။

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦးကြီးအတွင်း၌ ဆီမီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားဆဲဖြစ်လေသည်။

နေမွန်းတည့်ချိန် အလင်းရောင်လုံလောက်စွာ ရနေသည့်တိုင်အောင် ဆီမီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ထိုဆီမီးတိုင်များသည် ညကတည်းက ထွန်းညှိထားသော ဆီမီးတိုင်များ ဖြစ်လေသည်။

အားလုံး အပူမီးတောက်လောင်နေကြသဖြင့် မီးတိုင်ငြိမ်းခနဲ မေ့လျော့နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အလယ်ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့၏ အလောင်းများကို ကောင်းလီ၏အလောင်းနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲချထားလေသည်။

ကူးလျှံမှာ ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများ နီရဲမို့အစ်နေသည်။ ငိုရလွန်း၍ မျက်ရည်များ မထွက်တော့ပါ။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော ကူးဖန်းသည်လည်း ယခုတော့ ခါးကိုင်းသွားပြီး တကယ့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် တူသွား၏။

ကောင်းဂူလည်း ညှိုးလျှော့နေသည်။ ဝမ်းကျူးကလည်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော သူ၏မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

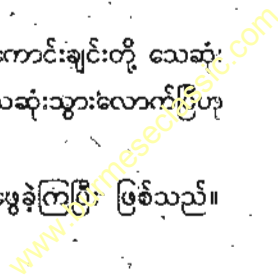
သူတို့ ဖိသားစုအလယ်တွင် ကျင်းစန်းမှာ အနေခက် အထိုင်ရခက်နေရှာသည်။

ကူးဖန်းတို့သည် ကောင်းလီ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့ သေဆုံးသွားကြခြင်းကြောင့် စိတ်ပူစရာမလိုတော့ပါ။

သူတို့စိတ်ပူနေကြသည်မှာ ကောင်းယဲ့အတွက်ဖြစ်သည်။ ကောင်းယဲ့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့ သေဆုံးသွားကြပြီးနောက် ကောင်းယဲ့သည်လည်း သေဆုံးသွားလောက်ပြီဟု ယုံကြည်ကာ ကြေကွဲနေမိကြလေသည်။

သူတို့သည် ခြံဝင်းထဲ၌ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

၁၄၀ ❖ စက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကောင်းယဲ့၏ အလေးအနားကိုပင် မတွေ့ရခြင်းကြောင့် ခြံအပြင် ထွက်ကာ ရှာဖွေရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်းယဲ့က အိမ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ခဲ့လေတော့သည်။

သတင်း

ကောင်းယဲ့ ပြန်ရောက်လာခြင်းကြောင့် အားလုံး ဝမ်းသာသွား ကြလေသည်။

“ငါ့မြေးလေး...”

“သမီး...”

ဝမ်းသာသွားမှာ ကောင်းပူနှင့် လူးဖန်းတို့ဖြစ်သည်။

ကောင်းယဲ့ကို ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

ကူးဖန်းက ပျောက်ဆုံးသွားသော ရတနာပစ္စည်းတစ်ခု ပြန် ဆွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ကောင်းယဲ့အား ရင်ခွင်ထဲ သွင်းကာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း...

“ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေတာလဲငါ့မြေးရယ်၊ အန္တရာယ် နှားလှတယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်”

ကောင်းယဲ့က ...

“ကျွန်မ ... ပိုးဟပ်နောက်ကို လိုက်သွားတာ”

“ဟေ ...”

“ကျွန်မ ပိုးဟပ်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ် ဘိုးဘိုး”

ပိုးဟပ်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

အားလုံး မှင်တက်မိကာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိကြလေတော့သည်။

ကူးဖန်းမှာ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချက်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်များ ရောပြွန်းခံစားနေရလေသည်။

“ငါ့မြေးလေး ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“အင်း ... ငါ့မြေးက လိမ်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ဘိုးဘိုး မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးပြောတာတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘဲ”

“ရှင် ...”

ကူးဖန်း မှတ်ချက်ချလိုက်သော စကားကြောင့် ကောင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

သူမ၏ စကားကို အဘိုးဖြစ်သူက မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြောင်း ကြောင့် ဝမ်းနည်းသွား၏။

“ပိုးဟပ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကျွန်မ တကယ် တွေ့ခဲ့ရတာပါ”

ထိုဦး ဝမ်းကျုံးက ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“သမီးလေးပြောတဲ့ အိမ်ဟာ ဘယ်သူ့ အိမ်ဖြစ်မယ်လို့ အိမ်ကြီး ထင်သလဲဟင်”

“ကြီး ထင်သလဲဟင်”

ကူးဖန်းက အဖြေမပေးချေ။

ကောင်းယဲ့၏ စကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုသာ ပြောလေသည်။

“ပိုးဟပ်က ဒီမှာလာပြီး ရန်မူတာ ရီလဲ့ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကြောင့် လက်စားချေဖို့သက်သက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့မှာ တခြားအကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ရှိနေရဦးမယ်”

ကောင်းဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သမီးလေးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒီပြဿနာဟာ ရီလဲ့နဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုတော့ ...”

စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

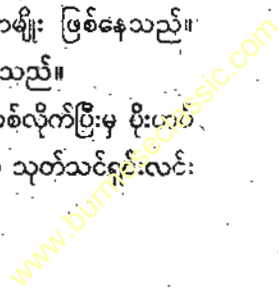
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့တွေ့ရင် အဖြေပေါ်လာမှာပေါ့”

သူ၏စကားသည် ပိုးဟပ် ချိန်းဆိုလိုက်သည့် အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကူးလျှံက ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ သားတွေ သမီးတွေကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ပိုးဟပ်ဆို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရမှ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ကူးဖန်းက ...

စုလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း နေထိုင်မယ့်လူ မရှိ
တော့ဘဲ အဆောက်အဦးပျက်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။”

ကောင်းယဲ့သည် အဆောက်အဦးပျက်ကြီးအကြောင်း အဘိုး
ဖြစ်သူက သိရှိနေသဖြင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“အဆောက်အဦးပျက်ကြီးရဲ့ ပိုက်ရှင်ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့
လူကိုကော ဆရာကြီး သိသလားဗျာ”

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်သိပါတယ်”

သူက သက်ပြင်းချကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူဟာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ခန်းမဆောင်ထဲ၌ အပ်ကျသံကြားရ
လောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ကူးဖန်းသည် အဆောက်အဦးပျက်ကြီးပိုင်ရှင်နှင့် မိသားစုအား
သတ်ပစ်ခဲ့သူ ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းယဲ့က အဘိုးဖြစ်သူအား မယုံနိုင်စွာကြည့်နေ၏။

ကောင်းဂူက ငြိမ်နေသည်။

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြွတ်ထား၏။

ဝမ်းကျုံးကား ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေ၏။

ကူးဖန်းအား ကျင်းစန်း အကဲခတ်လိုက်၏။

အဆောက်အဦးပျက်ကြီးကိုစုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကူးဖန်းမှာ
မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံရသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထပ်မံမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးက သူတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်
ဆိုတော့ ရက်စက်ရာ ကျမနေဘူးလားဗျာ”

သူ၏မေးခွန်းသည် အလွန်အန္တရာယ်များသော မေးခွန်းဖြစ်
လေသည်။

ကူးဖန်း စိတ်ဆိုးသွားလျှင် အခင်အမင်ပျက်သွားရလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါလား။

ကူးဖန်းက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

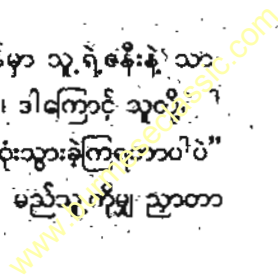
“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ အတော့်ကိုပဲ ရက်
စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ရက်
ရက်စက်စက် မလုပ်ရင် သေသွားရမယ့်လူဟာ ကျုပ်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

အားလုံးက ကူးဖန်းအား ကြည့်နေကြသည်။

ကူးဖန်း ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဓားပြကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဇနီးနဲ့ သား
နှစ်ယောက်ကလည်း ကျုပ်ကို ရန်မူခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး တိုက်ပွဲမှာ သူတို့အားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြတာပါပဲ”

“အသက်လုတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲသည့်အခါ မည်သူ့ကိုမျှ ညှာတာ
ထောက်ထား၍ မရနိုင်ပေ။

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရန်သူက အခွင့်အရေးရသည်နှင့် မိမိအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ပယ်လိုမည်။

ရန်သူကို အခွင့်အရေးမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်သုတ်သင်နိုင်မှသာ လျှင် မိမိအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကူးဖန်း၏လက်ချက်ဖြင့် တစ်မိသားစုလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ရသော်လည်း ကူးဖန်းအား အပြစ်တင်ဖို့ ခက်နေပေတော့သည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဓားပြကြီးရဲ့ မိသားစုမှာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့”

ကူးဖန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး ...”

ကျင်းစန်းက ...

“သူ့အိမ်မှာ တခြားလူတွေကော ရှိသေးသလား”

ကူးဖန်း အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“အိမ်ဖော်နဲ့ အလုပ်သမားတချို့တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ သူတို့လည်း

တိုက်ပွဲဖြစ်လာတာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားကြတာ၊ တစ်ယောက်မှ ပြန်ပေါ်မလာကြတော့ဘူး”

သူက ကျင်းစန်းအား မေးလိုက်သည်။

“ဓားပြကြီးရဲ့ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက် အသက်

ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ပိုးဟပ်အမည်နဲ့ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ မင်းတွေ့နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီသဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

“သူတို့ တစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်ခဲ့ကြဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အလောင်းတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့လို့ပဲ”

ကူးဖန်း၏ စကားအတိုင်းဆိုလျှင် ဓားပြကြီး၏ မိသားစု၌ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူမရှိနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဓားပြမိသားစုထဲမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ပြန်လည်ဒုက္ခပေးလာခြင်းမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ကူးဖန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ပိုးဟပ်ဟာ ဓားပြကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေပါ့မလား၊ ကျုပ်ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားတာ ကြာပြီပေါ့လေ”

ကျင်းစန်းက ...

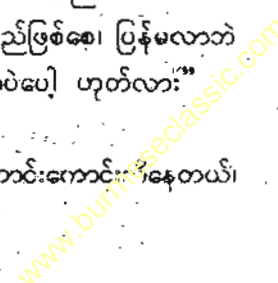
“အခြေအနေက အတော်ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်ရင် ပိုးဟပ်ဟာ ရီလုံရဲ့ကိစ္စကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဆရာကြီးတို့ မိသားစုကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

ဤတွင် ကောင်းဝှက် ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က အိမ်ကိုပြန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်မလာဘဲ နေသည်ဖြစ်စေ ပိုးဟပ်က ဒုက္ခပေးလာမှာပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပိုးဟပ်ဟာ ဒီအိမ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မှီနေတယ်၊

ခင်ဗျားပြန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်မလာဘဲနေသည်ဖြစ်စေ သူက ဒုက္ခပေးမှာပဲ။ ဒုက္ခပေးချင်လို့လည်း ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအကြောင်းကို အချိန်ယူလေ့လာထားခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ကူးဖန်းက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူက ကျုပ်ကို အတိအလင်း စိန်ခေါ်ထားမှတော့လည်း ကျုပ်တို့သားတွေ့လိုက်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ သူချိန်းတဲ့နေရာကိုသွားပြီး သူနဲ့တွေ့မှအကြောင်းစုံသိရမှပဲ”

ကူးလျှံကလည်း အလွန်ခေါင်းမာလေသည်။

“ပိုးဟပ်က ငရဲပြည်ကို ချိန်းတာဆိုရင်လည်း ကျွန်မသွားမှာပဲ သူ့ကိုသတ်ပစ်ရမှ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မှာ”

သူမ၏ဒေါသ ပြေပျောက်သွားနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ပါ။

ကူးဖန်းက ...

“ကဲ... အခုပဲ သွားကြတာပေါ့”

ဟု လောဆော်လိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းသည် ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦးပျက်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကောင်းဂူ၊ ကောင်းယဲ့၊ ကူးလျှံ၊ ဝမ်းကျုံးနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။

ပိုးဟပ်က အဆောက်အဦးပျက်ကြီးဆီသို့ လာဖို့ချိန်းလိုက်သည်။

သူတို့သွားမှသာ ပိုးဟပ်နှင့် တွေ့ကာ စာရင်းရှင်းနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

အားလုံး တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေ၏။

ချောင်းမြောင်းတိုင်းခိုက်ခံနေရခြင်းထက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရခြင်းက သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်မဟုတ်ပါလား။

အဆောက်အဦးပျက်ကြီးသို့ရောက်လျှင် ပိုးဟပ်အား တွေ့ရပါမည်လော။

ကောင်းဂူတို့သည် ထွက်လာကြရင်း လမ်းတွင် ...

“မိတ်ဆွေကို ကျုပ် အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်ပါတယ်”

ဟု ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းအား ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူက ...

“မိတ်ဆွေ ... ခုချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့သမီးလေး ကောင်းယဲ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ယူစေချင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းစန်းက ...

“စိတ်ချပါဗျာ ... ကျုပ်အသက်ရှင်နေသမျှ သူ့အပေါ် ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးမှ ကျရောက်မလာအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်”

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထိုသို့ တာဝန်ယူလိုက်ခြင်းကြောင့် ကောင်းဂူကျေနပ်သွားလေ
တော့သည်။

သမီးဖြစ်သူ ကောင်းယဲ့ကိုလည်း မှာကြားလိုက်လေသည်။

“သမီး... ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ရောက်ရောက် ဦးလေး
ကျင်းစန်းအနားက မခွဲဘဲနဲ့ ဦးလေးကျင်းစန်းရဲ့ စကားကို နားထောင်
ပါ”

ကောင်းယဲ့က ...

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ ...”

ဖခင်ကြီးက အကြောင်းရှိ၍ မှာကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ
နားလည်ထားလေသည်။

ကောင်းဂူလည်း ယခုမှ စိတ်သက်သာရာသွားပုံရှိလေသည်။

သူတို့လူစုသည် တောလမ်းအတိုင်း အလျင်အမြန် သွားလိုက်
ကြရာ မကြာပါချေ။ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦးကြီးရှေ့သို့ ရောက်
ရှိသွားကြလေတော့သည်။

ပုံပြင်

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်ပြာရောင် သန်းနေသည်။

သစ်ပင်များက စိမ်းလန်းနေ၏။

အေးမြသော လေပြည်လေညှင်းလေး ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေ

ပြီး အဝေးမှ ငှက်ကလေးများ၏ တေးဆိုသံများ ကြားနေရ၏။

ကူးဖန်း ဦးဆောင်သော ကောင်းဂူတို့လူစုသည် တောလမ်း

အတိုင်း လာခဲ့ကြရင်း ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦးပျက်ကြီးသို့ ရောက်

ရှိသွားကြလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ

ခတ်လာသည့်အပြင် ကူးဖန်းကိုလည်း အကဲခတ်နေပါလေသည်။

ကူးဖန်းက ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်ကာ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေ၏။

ဤလမ်း ဤခရီးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး သွားနေကျ လာနေ

ကျပုံစံမျိုး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦးပျက်ကြီးအား ကောင်းယဲ့ လမ်း
စရာ မလိုဘဲ ကူးဖန်းက ဦးဆောင်ကာ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ကြ
လည်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားမပြောပါ။

သူ၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်များဖြစ်
လေသည်။

ကောင်းဝူတို့သည် စကားမပြောကြဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ပင် လိုက်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အဦးပျက်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားတော့မှ ကူး
က ကောင်းယဲ့အား မေးလိုက်သည်။

“ငါ့မြေးမြောတာ ဒီအိမ်ပဲမဟုတ်လား”

ကောင်းယဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဘိုး၊ ဒီအိမ်ပဲ”

ကူးဖန်းသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျောက်လှေကားထစ်
အတိုင်း အပေါ်ဘက်သို့ တက်သွားလေသည်။

ကောင်းဝူတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဆောက်အဦးပျက်ကြီး၏ တံခါး
ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

ထိုအဆောက်အဦးကြီးမှာ ယခင်က အလွန်ပင် ခမ်းနားထည်
ဝါခဲ့ပုံ ရလေသည်။

အဆောက်အဦးပိုင်ရှင်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦးလည်း
ဖြစ် ပုံရသည်။

ပိုင်ရှင်သည် ကူးဖန်းပြောသကဲ့သို့ လူဆိုး ဓားပြကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ကူးဖန်းသည် တံခါးမကြီးရှေ့၌ ခြေလှမ်းရပ်ကာ အားရပါးရ
ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ရှေ့ကို ကျုပ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်လာခဲ့ရပြီပေါ့”

သူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါးက
ကိစ္စဟာ မပြီးပြတ်သေးဘူးဆိုရင် ဒီကနေ့ ပြီးပြတ်သွားအောင်
စာရင်းရှင်းလိုက်ကြတာပေါ့။”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ
တံခါးမကြီးဆီသို့ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော လေပွေလှိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင်...

“ဝုန်း...”

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကာ တံခါးပေါက်ဟောင်း
လောင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကူးဖန်းသည် လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ရှေ့၌ ကာကွယ်
ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကတိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ကာ အဆောက်
အဦးအတွင်းဘက် ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်း၊ ဝမ်းကျုံး၊ ကူးလျှံနှင့် ကောင်းယဲ့တို့
လည်း ချက်ချင်း လိုက်သွားကြ၏။

သူတို့လူစု အတွင်းဘက်ရောက်သွားလျှင် လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေ

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ခဲ့သော အဆောက်အဦးကြီးမှာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်
တော့သည်။

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထား
သော အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်သည်။

ကောင်းစုတို့ အထဲရောက်သွားလျှင် နံရံပေါ်၌ ...

“ကြိုဆိုပါ၏။ ဝဲဘက်သို့ကြွပါ”

ဟု ရေးထားပြီး မြားဦးညွှန်ပြထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကူးဖန် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကြိုဆိုပုံက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်လာခဲ့

မယ်”

ချက်ချင်းပင် ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ကောင်းစုတို့လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

ဝဲဘက်၌ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီး ရှိနေသည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ကူးဖန်းသည် ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာလျှင်

ရင်ကျောပြီး ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ဓားပြကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့မိသားစု

ကျုပ် ဆုံးမခဲ့တာပေါ့”

တစ်ချိန်က ထိုဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ပြင်းထန်

တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ဓားပြကြီးနှင့် မိသားစုမှာ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများဖြင့်
ဆဆဆုံးသွားကြလေလိမ့်မည်။

သွေးညှိနံ့များ သင်းနေပေလိမ့်မည်။

ကူးဖန်က ...

“ကျုပ်က ဓားပြကြီးကိုး...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိနေပြီး စားပွဲပေါ်၌ စောင်း

အစ်လက် ရှိနေသည်။

ထိုစောင်းမှာ ကူးဖန် တီးခတ်နေကျ စောင်းဖြစ်သည်။

ထိုစောင်းသည် ကူးဖန်း၏ အခန်းထဲ၌ ရှိမနေဘဲ အဘယ်

ကြောင့် ဤနေရာ၌ ရောက်ရှိနေပါနည်း။

အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကူးဖန်းက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒီစောင်းက ...”

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း သူ့စကားဆုံးအောင် မပြောခဲ့ပြန်ပါချေ။

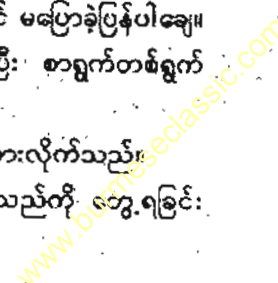
လေတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာပြီး စာရွက်တစ်ရွက်

သွင့်မျောလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျင်းစန်းက လျှပ်တစ်ပြက် ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်၌ စာအချို့ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရခြင်း

ကြောင့် ကျင်းစန်း ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၅၈ ❖ ထက္ကသိုလ်စင်းကြွယ်

“ပဉ္စလက်စောင်းဟာ ဒီနေရာမှာပဲ ရှိသင့်ပါတယ်”
ကူးဖန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဘာစာလဲ ...”

ကျင်းစန်းက စာကိုပေးလိုက်ရာ ကူးဖန်း ယူဖတ်ကြည့်ပြီး
မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ပဉ္စလက်စောင်းဆိုတာ ဆရာကြီးရဲ့စောင်း မဟုတ်လားဗျာ”
ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ”

ကျင်းစန်းက ...

“ပဉ္စလက်စောင်းက ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာပဲ ရှိသင့်တာလဲ”
“ဒါက ...”

ကူးဖန်း မျက်နှာပျက်ကာ ဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။
ကျင်းစန်းက ...

“ပဉ္စလက်စောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သတင်းတမ်း
ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပဉ္စလက်စောင်းပိုင်ရှင်ဟာ ရင်စန်းဆိုတဲ့
တစ်ယောက်ပဲ”

ကူးဖန်း၏ စောင်းနှင့် စောင်းသံမှာ အလွန်ထူးခြားလှကြောင်း
ကျင်းစန်း သိခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ထိုစောင်းမှာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကထဲ ထင်ရှား
ခဲ့သော ပဉ္စလက်စောင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၃-သီမ်း) ❖ ၁၅၉

ပဉ္စလက်စောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူကြားခဲ့သည့် အကြောင်း
အရာများကိုလည်း ပြန်လည်သတိရလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းအား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ပဉ္စလက်စောင်းအကြောင်း ကြားဖူးထားတယ် ဆိုပါ
ဗျာ”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဧရပ်ထဲမှာ ဆရာကြီး စောင်းတီးခတ်
နေတုန်းက စောင်းသံနဲ့ စောင်းဟာ ထူးခြားလှတယ်လို့ တွေးမိခဲ့

အမယ့် ပဉ္စလက်စောင်းဖြစ်နေမယ်လို့ မထင်မိခဲ့ပါဘူး”

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်က ရီစန်းကို ရှင်းပစ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ရဲ့စောင်းကို
အသောကျလို့ ယူထားလိုက်တာပါ”

ကျင်းစန်းက ...

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးဟာ ပဉ္စလက်စောင်းသံစဉ်ကို တတ်ကျွမ်း
အောင်ကော ဘယ်လိုကြောင့်များလည်း ခင်ဗျာ”

“ဒါက ...”

ကူးဖန်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
ကူးလျှံ၊ ကောင်းဝူ၊ ဝမ်းကျုံးနှင့် ကောင်းယဲ့တို့က ကူးဖန်း

ကြည့်နေကြ၏။

ကျင်းစန်းက ...

“ရီစန်းကို ဆုံးမပြီး စောင်းကိုယူခဲ့တယ်ဆိုရင် စောင်းသံစဉ်ကို

တတ်မြောက်နေတာ အတော်ထူးခြားမှာပါ။ ဆရာကြီးဟာ စောင်း
မရခင်ကတည်းက စောင်းသံစဉ်ကို တတ်မြောက်နေမှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်
လားဗျာ”

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က
ရီစန်းနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ အိမ်နီးပါးချင်း
တွေ ဖြစ်တဲ့အပြင် သိုင်းလောကသား အချင်းချင်းလည်း ဖြစ်နေကြ
တယ် မဟုတ်လား”

ကျင်းစန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဤအဆောက်အဦပိုင်ရှင်နှင့် ကူးဖန်းတို့ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွ
များ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။

ကူးဖန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်က ဒီနေရာကို မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့
ပါတယ်။ ရင်စန်းဟာ ကျုပ်ထက် အသက်အများကြီး ပိုကြီးတယ်
သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်ထက်အရင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တယ်ဆိုတာ
သူ့ဆီက အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရအောင် လာပြီး ဆည်းပူး
သဘောပါ။ သူဟာ ပဉ္စလက်စောင်းကို ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျုပ်က
လည်း သဘောကျမိတော့ ကျုပ်ကို စောင်းသံစဉ်တချို့ သူသင်ပေး
ခဲ့တာပါပဲ”

ကျင်းစန်းက ...

“ဒါဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ဟာ အတော့်ကို ခင်မင်ရင်းနှီး

မိတ်ဆွတွေဖြစ်ခဲ့ကြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး
ဆရာကြီးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ... ”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ကူးဖန်းအား စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

ပိုးဟပ်၏ကိစ္စသည် ကောင်းပူနှင့်သာမက ကူးဖန်းနှင့်ပါ ပတ်
သက်ဆက်နွယ်နေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပဉ္စလက်စောင်းမှ အစပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် ကူးဖန်းလည်း
မတတ်သာဘဲ ရှင်းပြနေရလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ ရင်းနှီးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူဟာ လူဆိုးစားပြကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူ့ကိုအပြစ်ဝန်ခံ
ပြီး ဥပဒေရဲ့ အဆုံးအမခံယူဖို့ ကျုပ်ကတိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် သူလက်မခံတဲ့အပြင် သူ့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမှာကို
စိုးရိမ်ပြီး ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကြောင့် ကျုပ်လည်း
မလွဲမရှောင်သာပဲ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် ငိုကြွေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေတော့သည်။

ငိုကြွေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ကျင်းစန်းတို့အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။
ငိုကြွေးသံသည် အတွင်းဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အားလုံးသည် ငိုကြွေးသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ အဘွားအိုတစ်ယောက်သည် ငိုကြွေးရင်း လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအဘွားအို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကူးဖန်းတို့အားလုံး မသိကြချေ။

“ဘယ်သူလဲ ...”

ကူးဖန်းက ငေါက်လိုက်သည်။

အဘွားအိုက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း ...

“ရှင်က ကျွန်မကို မသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင်ကိုသိတယ်။ ကျွန်မ သခင်ကြီးတို့ မိသားစုကို ရှင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လားရှင်”

“ဘာ ...”

ကူးဖန်း ထိတ်လန့်သွား၏။

အဘွားအိုက ...

“ရှင်ဟာ သခင်ကြီး ရင်စန်းဆီမှာ ပဉ္စလက်စောင်းသံစဉ် လာပြီးသင်ယူခဲ့တယ်။ သခင်ကြီးဟာ ရှင်ကိုခင်မင်ပြီး သင်ကြားပေးခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ပဉ္စလက်စောင်းကို အပိုင်စီးချင်တဲ့ စိတ် ရှင်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာကို သခင်ကြီး ရိပ်မိသွားပြီး ပဉ္စလက်စောင်းသံနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အတတ်ပညာကို သင်မပေးဘဲ နေလိုက်တယ်”

ပဉ္စလက်စောင်းသံမှာ ထူးခြားလှသည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ကြားရသူအပေါင်း၏ စိတ်အစဉ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

စောင်းသံကို နားထောင်ရင်း ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း စသည့် ခံစားချက်အဖုံဖုံ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံဖြင့် အတွင်းအားနှင့် သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

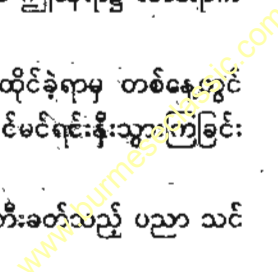
ထိုအတတ်ပညာကို စောင်းသံဖြင့် ညှို့ယူတိုက်ခတ်သည့် အတတ်ပညာဟု သတ်မှတ်ထားပြီး အလွန်ထူးခြားထက်မြက်ခြင်းကြောင့် တတ်မြောက်ပါက သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီး ရင်စန်းသည် ပဉ္စလက်စောင်းသံပညာ ဓာတ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သော်လည်း သိုင်းပညာက အသင့်အတင့်သာ ရှိသည်။

သဘောမနောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်သူဖြစ်၍ ပဉ္စလက်စောင်းအား လိုချင်မက်သောသူများက ရန်ရှာလာလျှင် အခက်ကြုံရနိုင်သည်ကို တွေးမိကာ လူသူကင်းဝေးသော ဤနေရာ၌ လာရောက် ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိသားစုနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် ကူးဖန်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့မိပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းကို သဘောကျကာ စောင်းတီးခတ်သည့် ပညာ သင်

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပေးခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကူးဖန်း၏ အတွင်းစိတ်ကို နှိမ်နင်း
လာပြီး စောင်းသံဖြင့် တိုက်ခတ်သည့် ပညာကို သင်မပေးတော့ကြ
ဖြစ်လေသည်။

အဘွားအို ဆက်ပြောသည်။

“သခင်ကြီးက သင်မပေးဘဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ရှင်
သခင်ကြီးကို အကောက်ကြပြီး လုပ်ကြံလိုက်တယ်။ သခင်လေး
မိသားစုကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ပဉ္စမအပန်းဖြေ ရင်းစန်းတွင် သားတစ်ယောက်ရှိလေသည်။

ရင်းစန်း၏ သားသည် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ဇနီး၊ သားသမီး

များနှင့်အတူ ဖခင်ကြီး၏အိမ်၌ပင် စုပေါင်းနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

အဘွားအိုသည် ကူးဖန်း၏လုပ်ရပ်များကို ဖော်ပြနေ၏။

သူမပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်နေသည်လော...။

ကူးဖန်းသည် ဤအဆောက်အဦးပိုင်ရှင်နှင့် ပတ်သက်နေခြင်း

သို့မဟုတ် ပဉ္စမအပန်းဖြေရရှိခြင်း အဘွားအိုပြောသောအခါ မှုတ်

မျက်နှာပျက်နေခြင်းများက အဘွားအို၏စကား မှန်ကန်ကြောင်း

ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ဟု ကျင်းစန်း ဆင်ခြင်မိလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေလာပြီး ပြောနေတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

“အဘွားအိုက ...

“ကျုပ်က ဒီအိမ်ကပေါ့”

“ဒါဖြင့် အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

ပဉ္စမအပန်းဖြေ ရင်းစန်းနှင့် သူ၏မိသားစုတို့ သေဆုံးသွားကြ
ပြီ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြသူများမှာ အိမ်ဖော်
အလုပ်သမားများသာ ရှိလေသည်။

အဘွားအိုသည် ဤအိမ်မှဟု ဆိုနေခြင်းကြောင့် ထွက်ပြေးသွား
သည့် အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟု ယူဆကာ ကူးဖန်း
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဘွားအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အိမ်ဖော်အလုပ်သမား မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ...”

“နို့ထိန်း ...”

“ဘာ ...”

အဘွားအို၏ စကားကြောင့် ကူးဖန်း နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားလေသည်။

အဘွားအို ပြီးလိုက်သည်။

“သခင်ကြီးရဲ့ ချွေးမဟာ သားယောက်ျားလေး သုံးယောက်
ဗွေးခဲ့တယ်။ အငယ်ဆုံးကလေး ဗွေးဖွားပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျန်းမာရေး
ချူချာလာတာကြောင့် ကျုပ်က ကလေးထိန်း နို့ထိန်းတာဝန် ယူခဲ့
ရတာ”

ကူးဖန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ရင်စန်းမှာ မြေ သုံးယောက်ရှိတယ် ဟုတ်
လား”

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

“ကျုပ်က နစ်ယောက်ကို...”

ကူးဖန်းက ရှေ့ဆက်မပြောဘဲ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရင်ထားလိုက်၏။

ဆက်ပြောလျှင် မှားတော့မည်မို့ အချိန်မီ အရှိန်သတ်လိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

အဘွားအိုက ...

“ရှင်က သခင်ကြီးရဲ့ မြေး လူမမယ်ကလေးငယ် နစ်ယောက်ကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘဲ သတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ဒီအခန်းထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေချိန်မှာ ကျုပ်က အငယ်ဆုံးကလေးကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နို့ဖျော်တိုက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ သခင်ကြီးတို့ မိသားစုကို တစ်ယောက်မကျန် ရှင်းပစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ ကလေးကို ခေါ်ပြီး ကျုပ် ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်းမှ ရှင်ဟာ သခင်ကြီးတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အပြင် သခင်ကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေကုန်းဂါးရုပ်တု တစ်စုံနဲ့ တခြား ရတနာပစ္စည်းတွေကိုပါ အပိုင်စီးသွားတယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ တကယ် ဓားပြအစစ်ဟာ ရှင်ပဲ”

အဘွားအို၏ စကားအဆုံးတွင် ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကူးဖန်းက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

အမှန်တရား

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းများ ရောပြွန်းနေသော ကူးဖန်း၏ ရယ်မာသံသည် ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ရှိနေသူအားလုံး ကူးဖန်းအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အားလုံးသည် အဘယ်ကြောင့် ကူးဖန်း ဟားတိုက်ရယ်မောနေရသည်ကို သိလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။

ရယ်သံသည် ကျယ်လောင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားပြီး နောက်ဆုံး တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကူးဖန်းမှာ ပြန်လည်၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာကမူ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။

ကူးဖန်းက အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။ တစ်ဖန် ...

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ရယ်မောနေရသလဲ သိကြသလား”

မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြပါ။

ကျင်းစန်းက ကူးဖန်းအား မျက်တောင်မတ် အကဲခတ်ကြည့် နေသည်။

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကာလဝိပါက်ဆိုတာကို ကျုပ် လုံးဝမယုံကြည်ခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ လက်တွေ့ကြုံလိုက်ရပါပြီ”

သူ၏စကားသည် အဘွားအို၏စကား မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံ လိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

“ကျုပ်ဟာ ရင်စန်းရဲ့ ပဉ္စလက်စောင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိ တယ်၊ ပဉ္စလက်စောင်းသံ ပညာရရင် သိုင်းလောကမှာ လက်မထောင် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်စန်းက ကျုပ်ကို သင်မပေးခဲ့ဘူး”

ကူးဖန်းသည် စိတ်ညှို့စောင်းသံစဉ်ကို ပဉ္စလက်စောင်းဖြင့် တီးခတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း စောင်းသံဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အဆင့် အထိ သင်ကြားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကူးဖန်းက အချိန်အားရတိုင်း ပဉ္စလက်စောင်းကို တီးခတ်ခဲ့ သည်မှာ တိုက်ခိုက်သော သံစဉ်ဖြစ်လာအောင် စမ်းသပ်တီးခတ်ကြည့် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့တော့ ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်တဲ့သံစဉ် သင်ပေးဖို့ ပြော ရင်း ရင်စန်းက လက်မခံတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်ဆိုးပြီး သတ်ပစ်

လိုက်မိတယ်၊ ရင်စန်း သေသွားတော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ကျန်တဲ့ သူ့မိသားစုကိုပါ တစ်လက်စတည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တာ ဝ”

ကူးဖန်းသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူသတ်မှုကြီး တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

ရင်စန်းတို့ တစ်မိသားစုလုံး ကျုပ်လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံး သွားခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားကြားတယ် မဟုတ်လားဗျ”

အဘွားအိုအား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

အဘွားအို ဘာမှမပြောဘဲနေ၏။

ကူးဖန်းက ...

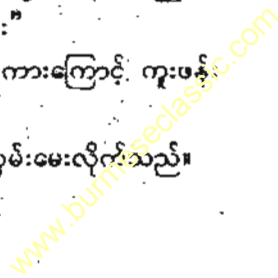
“ရင်စန်းတို့ မိသားစုကိစ္စမှာ ကျုပ်အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒီအပြစ်ကို ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ခံယူသင့်တာပေါ့၊ ဘာကြောင့် မဆိုင်တဲ့ ကျုပ် မိသားစုကိုပါ ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ”

အဘွားအို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ပဉ္စလက်စောင်းသံစဉ်ကိစ္စမှာ ရှင်ကို သင်မပေးတဲ့ သခင်ကြီး ရင်စန်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာပါလေ၊ ရှင်ကတော့ ဘာကြောင့် မဆိုင်တဲ့ မိသားစုဝင်တွေကိုပါ သတ်ပစ်ခဲ့ရတာလဲ၊ ရှင်အတွက် နောက်ကြောင်း အေးအောင် မျိုးဖြုတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

အချက်ကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကူးဖန်း သိင်္ခိုင်သွားလေသည်။

သို့သော် ဝမ်းကျူးအား ချက်ချင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါက အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ခဲ့တာပဲ ညီလေး မင်းကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်းကျုံးက ...

“သူတို့ကတော့ မလိုအပ်ဘဲ မျိုးဆက်ပြတ်သွားအောင် မဆိုင်းတဲ့ လူတွေကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ယူဆကြမှာ သေချာပဲတယ်”

ကူးဖန်းက ...

“သူတို့ သဘောကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ညီလေးကကော ကျွန်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ဝမ်းကျုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီလေး ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ ကျွန်ကို ဘာမှအားစရာ မလိုပါဘူး”

ထိုအခါမှ ဝမ်းကျုံး သက်ပြင်းချကာပြောလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ လိုအပ်တာထက် နည်းနည်းပိုသွားတယ်လို့ပဲ ထင်မိပါတယ်”

“မင်း ဒီလိုပြောတာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်တော့ ရှိရမှာပေါ့နော်”

“အစ်ကိုကြီး ဆိုလိုတာက ...

“ပိုးဟပ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အဆုံးသတ်ဖို့ ကောင်းပြီဆိုတာပါပဲ”

ကူးဖန်း အေးတိအေးစက် ပြောလေသည်။

တတိယ ကလေး

ကူးဖန်းသည် ရင်စန်းတို့ မိသားစုအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။

ရင်စန်းကိုသာမက ရင်စန်း၏သားနှင့် ခွေးမကိုပါ သတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ရင်စန်း၏မြေး လူမမည်ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ချမ်းသာမပေးဘဲ သတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့သည်။

နောက်ကြောင်းအေးအောင် တစ်မိသားစုလုံးအား သုတ်သင်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကူးဖန်း တစ်ချက်မှားသွား၏။

ရင်စန်း၌ မြေးသုံးယောက်ရှိနေသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရင်စန်း၏ တတိယမြေးသည် နို့ထိန်းအဘွားအိုကြောင့် လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယခု ကူးဖန်းတို့ မိသားစုအား ဒုက္ခပေးနေသည့် ပိုးဟပ်မှာ ရင်စန်း၏ တတိယမြေးပင် ဖြစ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ကူးဖန်းက အဘွားအိုအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ရင်စန်းရဲ့ တတိယမြေးက ဘယ်မှာလဲ”

သူ၏လေသံ မသိမသာ တုန်ရင်နေပါတော့သည်။

အဘွားအို ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ရဲ့ အနီးမှာလေ”

“ဘာ ...”

“ဟင်း... ဟင်း... ပိုးဟပ်ဟာ ရှင်ရဲ့အနေအထား၊ ရှင်မိသားစု အကြောင်း အားလုံးရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတယ်၊ ရှင်တို့အကြောင်းကို ခရေစေတောင်းကျ သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီလား” အဘွားအို၏ စကားကြောင့် ကူးဖန်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ရင်စန်းရဲ့ တတိယ မြေးဟာ ပိုးဟပ် ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ရှင်”

ပိုးဟပ် ...

ပိုးဟပ်သည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ထိုမေးခွန်းအား ကူးဖန်းရင်ထဲမှာ မေးမြန်းမိခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ပိုးဟပ်သည် သူ၏အနီး၌ တရင်းတနီးရှိနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယေဘုယျအားဖြင့် သိလာခဲ့ရပြီဖြစ်လေသည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ကူးလျှံ ...

ကောင်းဝူ ...

ကျင်းစန်း

ဝမ်းကျုံး ...

ကောင်းယဲ့ ...

ထိုငါးယောက်သည် အနီး၌ ရှိနေသည်။

မည်သူက ပိုးဟပ်ဖြစ်မည်နည်း။

ကူးလျှံနှင့် ကောင်းယဲ့သည် သမီးနှင့် မြေးဖြစ်၍ ပိုးဟပ်ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ဝမ်းကျုံးတို့ သုံးယောက်သာ ရှိတော့သည်။

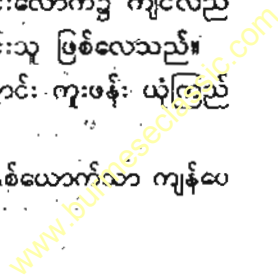
ကျင်းစန်းမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မကြာသေးမီကမှ ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိတို့ မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးခြင်းမရှိခဲ့သလို မိမိ၏ ခြံဝင်းနှင့် အဆောက်အအုံ တည်ဆောက်ထားပုံ၊ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း ဖွဲ့စည်းထားပုံကိုလည်း အကျွမ်းတဝင်ရှိသူ မဟုတ်ပါချေ။

လက်ဝဲဇားဟူသော ဘွဲ့ထူးဖြင့် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့သူဖြစ်ပြီး နောက်ကြောင်းရှင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းသည် ပိုးဟပ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကူးဖန်း ယုံကြည်မိလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ပိုးဟပ်ဖြစ်နိုင်သူမှာ နှစ်ယောက်သာ ကျန်လေတော့သည်။

ကောင်းဝင်းနှင့် ဝမ်းကျုံးတို့ ဖြစ်သည်။
 ကောင်းဝင်းသည် ကူးဖန်းကိုယ်တိုင် သဘောကျကာ သမီးဖြစ်
 သူနှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကောင်းဝင်းသည် သားမက်ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးများ ရှိနေ
 ပြီဖြစ်၍ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။
 ကူးဖန်းသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင် ဝမ်းကျုံး
 အား ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းကျုံးမှာ အတွေ့အကြုံရှိသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်
 ဖြစ်ပါသည်။
 ထို့ကြောင့် ကူးဖန်းက သူ့အား ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်
 သောအခါ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။
 ကူးဖန်းက တစ်ခုခုပြောလေတော့မည် ထင်သည်။
 သို့သော် ကူးဖန်း တကယ်တမ်း မေးလိုက်သည်မှာ ကျွင်းစန်း
 ဖြစ်လေသည်။
 “မိတ်ဆွေလေးကကော ပိုးဟပ်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်မယ်
 လို့ ထင်မိသလဲ”
 ကျွင်းစန်းက ...
 “ကျွန်တော်ကအပြင်လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 ထက်ပိုပြီး ဆရာကြီးက ထင်မြင်ချက်ပေးနိုင်မှာပါ”

ကူးဖန်း ပြီးလိုက်သည်။
 “မင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
 ထိုစကားကြောင့် ကျွင်းစန်း ပြီးလိုက်လေသည်။
 “ကျွန်တော်ဟာ ဧည့်သည်ပဲ။ အပြင်လူတစ်ယောက်လည်း
 ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့အချိန်တိုင်း ဆရာကြီးအနားမှာ
 အတူရှိနေခဲ့တာလို ပြောနိုင်ပါတယ်”
 ကူးဖန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေလေးဟာ စိတ်ချရတဲ့
 လူတစ်ယောက်လို့ ကျုပ် သဘောထားလိုက်တာပေါ့”
 တစ်ဖန် ကောင်းဝင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
 “လောကပေါ်မှာ ကိုယ့်သားသမီး ပြန်သတ်တဲ့ မိဘဆိုတာ
 မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းလည်း ပိုးဟပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါယုံကြည်
 တယ်”
 ကောင်းဝင်း သကပြင်းချလိုက်သည်။
 ကူးဖန်းက ဝမ်းကျုံးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
 “မင်းကော ...”
 “ဗျာ ...”
 ကူးဖန်းကြောင့် ဝမ်းကျုံး ရင်ထိတ်သွား၏။
 ကူးဖန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်ပြောလိုက်သည်။
 “အားလုံးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ ဒါကြောင့်
 ပိုးဟပ်ဆိုတာ မင်းပဲဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဝမ်းကျူးသည် ပိုးဟပ်ဟု စွပ်စွဲခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ပါးအိ
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားသည့် အရိပ်အယောင်များလည်း
သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ထင်ဟပ်လာလေသည်။

“ကျုပ် ... ကျုပ်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်
ပါတော့သည်။

ကူးဖန်း မှဲဖြိုးဖြိုးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့်
တကယ်တမ်းမှာ မင်းရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ငါက ခရေ
တွင်းကျ သိထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့အိမ်တွင်းရေး
ပတ်သက်ပြီး မင်းကတော့ အားလုံးသိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ် ...”

ဝမ်းကျူး မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေဆဲ ...

ကူးဖန်းက ...

“မင်းရဲ့အသက်အရွယ်ကလည်း ပိုးဟပ်နဲ့ မတိမ်းမယ့်
လောက်ပဲ မဟုတ်လား”

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ရှိနေသူများအားလုံးသည် ဝမ်းကျူးအား
ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုအကြည့်များတွင် သံသယဖြစ်ခြင်း၊ ရွံ့မှန်းခြင်းများ ပါဝင်
နေပါတော့သည်။

ပဉ္စမအခန်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ကူးလျှံ ငိုနေသည်။

သူမ၏အကြည့်သည် အဓိပ္ပာယ် တိကျစွာ ဖော်ပြရန် ခက်ခဲ
လှပေသည်။

ကူးဖန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ခန်းမဆောင်ထဲ၌ အပ်ကျသံ
ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာလေသည်။

ဇောချွေးများ ပြန်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ကြိုးစားသော်
လည်း စကားသံထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

သူ၏စကားသံသည် လည်ချောင်း၌ တစ်ဆိုပျောက်ကွယ်သွား
သည် ထင်ရလေသည်။

ကူးဖန်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေအဖြစ် တစ်
လျှောက်လုံး အတူနေထိုင်လာခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ
တော့ မင်းဟာ ငါ့ကို တဖြည်းဖြည်း စိမ်းကားလာတယ်”

သူ၏ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များ ပွင့်အန်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဝမ်းကျူးက ဝေးကြည့်နေသည်။

ကူးဖန်းက

“မင်း မူပြောင်းလာတာ ငါ့ရိပ်မိတယ်၊ မင်းဟာ အိမ်မှာမနေ
ဘာဘဲ အပြင်မှာနေတာများလာတယ်၊ အိမ်နားက ဖြတ်သွားတာ
အောင် အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူး၊ ငါဟာ မင်းတို့မိသားစုရဲ့ ရန်သူကြီး
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသွားလို့မဟုတ်လား”

ဝမ်းကျုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ... ကျုပ်ဟာ ဝမ်းမျိုးနွယ်ကပဲ ဥစ္စာ”

ဝမ်းကျုံး ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားစဉ် ကူးဖန်းကကြားပြတ်ပြတ် လိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ ဝမ်းကျုံးဆိုပြီး ဝမ်းနွယ်ခံယူထားပေမယ့် ဝမ်းနွယ် အစစ်မှ မယုတ်တာပဲကွာ၊ ဒါက ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

ဝမ်းကျုံး ဦးခေါင်းခါကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းနေလေသည်။

ကူးဖန်း၏ စွပ်စွဲချက်များကို မည်သို့ပြန်လှန်ဖြေရှင်းရမှန်း အောင် ဖြစ်နေပုံရှိလေသည်။

ကူးဖန်း၏ မျက်နှာ ဘာဖြည်းဖြည်း ခက်ထန်တင်းမာလာသည်။

“သားလတ်နဲ့ သမီးကြီးကို တတ်တဆိတ်နဲ့ လွယ်လွယ်လျှာ သတ်ပစ်နိုင်တာ၊ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိနိုင်ဦးမှာလဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ခွမ်း ...”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းဂူက ဒေါသတကြီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကောင်းဂူ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာကြီး နိမြန်းနေပြီး အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

ဝမ်းကျုံးအား ပြတ်ပြတ်သားသား စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဝမ်းကျုံး ... ခင်ဗျားအပြစ် ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဓားထုတ်လိုက်ပါဗျာ”

ဝမ်းကျုံး ခေါင်းခါယမ်းနေဆဲ ...

“မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ကူးဖန်းပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အထင်လွဲရင် မှားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ပိုးဟပ်မဟုတ်ဘူး”

သူသည် ပိုးဟပ်မဟုတ်ကြောင်း ကပျာကယာ ဖြေရှင်းလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ဖြေရှင်းမှုကို မည်သူမျှ အမှုမထားကြပါတော့ချေ။

ဝမ်းကျုံးမှာ ပိုးဟပ်ဖြစ်ရမည်ဟု အားလုံး သံသယဝင်သွားကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဂူက ...

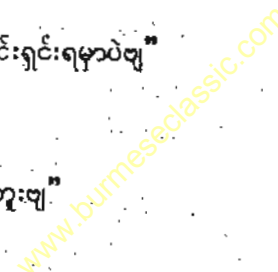
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စာရင်းရှင်းရမှာပဲဗျ”

ဝမ်းကျုံးက ...

“ကောင်းဂူ ခင်ဗျားမှားလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ဘာမှမှားစရာအကြောင်းမရှိဘူးဗျ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်က ...”

၁၈၀ ❖ ထက္ကုသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“တော်ဗျာ ... ခင်ဗျား ဓားထုတ်လိုက်ပါ”
ဝမ်းကျူးထဲက ဓားဆွဲထုတ်ခြင်းမပြုပါ။
ကောင်းဂူက ...

“ခင်ဗျား ဓားမထုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ်က တိုက်ခိုက်မှာပဲ”

ပြောရင်း ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။
ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များထွက်ပေါ်လာ၏။
အေးစိမ့်သော ဓား၏အငွေ့အသက်များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

ကောင်းဂူသည် ပြောသည့်အတိုင်း တိုက်ခိုက်တော့မည် ဖြစ်
လေသည်။

ကူးလျှံ သတိဝင်လေသည်။
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လေသည်။
သူမ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းဂူ ရှင်အရမ်းမလှုပ်နဲ့၊ မှားကုန်လိမ့်မယ်ရှင်”
ချက်ချင်းပင် ရှေ့တိုးကာ ဟန့်တားဖို့လည်း ကြိုးစားလိုက်
လေသည်။

ကောင်းဂူက ...

“ညီမ ... သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ရန်သူပဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကိုမနိုင်ရင်
မင်း သူ့ကိုဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်ပါ”

ဝမ်းကျူးအား တိုက်ခိုက်ရန် ကူးလျှံကိုပါ အဖော်ညှိနေတော့
သည်။

ကောင်းဂူသည် ကူးလျှံကိုပြောပြီးသည်နှင့် ဝမ်းကျူးအား တရ
ကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဂုဏ် ... ဂုဏ်”

ကောင်းဂူ၏ ဓားသည် လေထုကို ထိုးခွဲကာ ဝမ်းကျူးထဲ
တိုးဝင်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူး ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

“ကောင်းဂူ ... ရပ်လိုက်ပါ”

ဟုလည်း အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူက ရပ်တန့်ခြင်းမရှိပါချေ။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ရှေးစရာ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျား
ဆွေရင်သေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်သေသွားဖို့ပဲ”

ကျင်းစန်းသည် ကောင်းဂူ၏ စကားကြာသောအခါ ရင်ထဲ၌

ထူးခြားသော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းကျူး ငိုငိုသွား၏။

ကောင်းဂူ၏စကားကြောင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများ နှေးကွေးသွား
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ဂုဏ် ...”

ကောင်းဂူ၏ ဓားချက်ထပ်မံ တိုးဝင်သွားသောအခါ လွတ်

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြယ်

အောင် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ လက်မောင်းတွင် ရှုပ်ထိသွားလေတော့သည်။

“အင့် ...”

ဝမ်းကျုံး မသံမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

ဓားရှုပ်ထိသွားသော လက်မောင်းမှ သွေးများ စီးကျလာလေသည်။

ဝမ်းကျုံး ဒေါသဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကောင်းပူ ... ခင်ဗျား ရုပ်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဓားထုတ်ရတော့မှာပဲ”

ကောင်းပူသည် မကြားချင်ဟန်အောင်ကာ ဆက်၍တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျုံး ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏လက်တစ်ဖက်က ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ခြွမ်း ...”

ဝမ်းကျုံးသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကောင်းပူ၏ ဝမ်းကျုံးဓားဆွဲလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် သူဓားတို့ ခြောက်လက်မကို ထုတ်ယူကာ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

ဓားတိုခြောက်လက်မသည် ဝမ်းကျုံးထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှင့်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းကျုံး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ကောင်းပူသည် တိုက်ကွက်ပြောင်းပြီး ဓားတိုကလေးများဖြင့် ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းပူက ဝမ်းကျုံးအား အသေသတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကူးလျှံရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ဒီလိုမလုပ်ဘူး”

အထိတ်တလန့် အော်ပြောရင်း မြေပေါ်ခြေထောင့်ကာ တိုက်ခိုက်နေသူ နှစ်ယောက်ကြားသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ကူးလျှံ ထိုသို့ကြားဝင်လာမည်ဟု မည်သူမျှ မထင်မိလိုက်ကြပါချေ။

ကူးလျှံ၏ လုပ်ရပ်သည် အန္တရာယ်များလှကြောင်း သတိပြုမိသည့် ကူးဖန်းက ဟန့်တားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကူးလျှံ၏ လှုပ်ရှားမှုက လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျှင်မြန်နေခြင်းကြောင့် ဟန့်တားဖို့ အချိန်မမီအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကူးလျှံသည် ဝမ်းကျုံး၏အရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူမသွေသည် ဝမ်းကျုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားရှိပြီး ကောင်းပူအား ကျောပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ကောင်းပူ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဓားတိုခြောက်ချောင်းအနက် တစ်ချောင်းမှာပင် ကူးလျှံ၏ နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အင့် ...”

ကူးလျှံ မသိမကွဲ ညည်းတွားလိုက်၏။

ဓားတိုသည် ချက်ကောင်းကို ထိသွားသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏

မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသလို မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများလည်း ယိုစီးကျလာလေသည်။

ထို့နောက် ...

“ဝုန်း ...”

မြေပေါ် မှောက်လျက်လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းပူ၏ ဓားတို ပစ်ပေါက်သည့်ပညာသည် ဓားရှည်ပညာ ထက်ပင် ထက်မြက်နေလေသည်။

ကောင်းပူက ဓားတိုဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သောအခါ တော်ရုံလူ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပါချေ။

ယခုလည်း ကြားဝင်လာသည့် လူးလျှံမှာ ဓားတိုတစ်လက် ထိမှန်ကာ လဲကျသွားရှာပြီဖြစ်လေသည်။

ကျန်ဓားတို ငါးချောင်းသည် ဝမ်းကျုံးထံသို့ ဆက်လက် ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျုံးက ဓားဝေယမ်းကာ ဓားတိုနှစ်ချောင်းကို ရိုက်ထုတ် ပစ်လိုက်နိုင်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် နောက်ထပ် ဓားတို တစ်ချောင်းကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ကျန်ဓားတိုနှစ်ချောင်းကို ရှောင်တိမ်းဖို့ကား ကူးလျှံ၏အဖြစ်ဆိုး ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ် ဟန်ချက်ပျက်ကာ လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်တော့ချေ။

ဓားတိုနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းကျုံးအား တည့်မတ်စွာ ထိမှန်သွား လေတော့သည်။

“ဒုတ် ... ဒုတ်”

“အား ...”

ဝမ်းကျုံး စူးရှအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ယိုစီးယိုင့်သွား၏။

ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် သုံးလေးလှမ်း၍ နောက်ဆုတ်သွားပြီး ...

“ဝုန်း ...”

မြေပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

ကူးလျှံသည် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းကျုံးသည်လည်းကောင်း ကောင်းပူ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျုံးနှင့် ကူးလျှံတို့ သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဝမ်းကျူးနှင့် ကူးလျှံတို့ သေဆုံး
 သွားကြရမည်ဟု မည်သူမျှ ထင်မှတ်ကြမည်မဟုတ်ချေ။
 ကူးဖန် ကြက်သေသေနေ၏။
 ကျင်းစန်းလည်း မှင်တက်နေသည်။
 ကောင်းယဲကား မိခင်၏အဖြစ်ဆိုးကြောင့် မူးမေ့လဲကျသွား
 မလို ဖြစ်နေသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် ...
 “ဟား ... ဟား ... ဟား”
 အဘွားအိုက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 အားလုံးက အဘွားအိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
 အဘွားအိုက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။
 “ခုဆိုရင် ရှင်လည်း မျိုးဆက်ပြတ်သွားတော့မှာပေါ့”
 ဟု ကူးဖန်ကို လှမ်းပြောလေသည်။
 ကူးဖန် ဒေါပွသွားလေသည်။
 “မင်းရဲ့ ပါးစပ်က ကျုပ်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”
 အဘွားအိုက ...
 “ရှင်က ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတုန်းပဲကိုး”
 စကားဆုံးလျှင် ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
 ကူးဖန် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ဦးမယ်ပေါ့လေ”
 အဘွားအိုက ...

“ရှင်သေသွားမှ အားလုံးပြီးစီးသွားမယ် မဟုတ်လား”
 အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် လျင်မြန်စွာ ပြေးခင်သွား
 ပြီး ကူးဖန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ကောင်းဝူ၏ လှုပ်ရှားမှုက အဘွားအိုထက်လျင်မြန်နေပါသည်။
 “ရပ်လိုက်စမ်း”
 အော်ငေါက်ရင်း ကူးဖန်၏ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွား၏။
 ကူးဖန်ကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်ပြီး အဘွားအိုကို ရင်ဆိုင်
 လိုက်လေသည်။
 ကောင်းဝူ၏ ဓားပညာ ထက်မြက်လှသည်ဖြစ်ရာ အဘွားအို
 အား ဟန်ထားနိုင်သည့်အပြင် အထက်စီးယူကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
 နိုင်ခဲ့လေသည်။
 “ခြွမ်း ... ခြွမ်း”
 ဓားနှစ်လက် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိကာ မီးပွင့်ကလေးများပင်
 ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 အဘွားအို ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။
 ကောင်းဝူက ...
 “ကျုပ်ယောက္ခကို ဒုက္ခပေးဖို့ မကြံနဲ့”
 ဟု ငေါက်ကာ မိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 အဘွားအိုမှာ ကောင်းဝူ၏ ပြင်းထန်သော ဓားချက်များကို
 ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။
 ကပျားကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်
 လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဝစ် ...”

ကောင်းဝူ၏ ဓားက အဘွားအို၏ရင်ဝသို့ တိုးဝင်သွား၏။

“အမလေး ...”

အဘွားအို စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ယခု အဆောက်အဦးကြီးအတွင်း၌ ကူးဖန်း၊ ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းယဲ့တို့ လေးယောက်သာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ပိုးဟပ်အား ဖော်ထုတ်သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြပြီလော။ ဝမ်းကျုံးမှာ ပိုးဟပ်ဆိုသော လူသတ်သမားအမှန်ပင် ဖြစ်နေမိသလော ...။

အဘွားအို သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ မည်သူမည်ဝါသည် ပိုးဟပ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းကျုံးဟာ ပိုးဟပ်ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ် လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

ဝမ်းကျုံးသေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

အခြေအနေအရ ဝမ်းကျုံးသည် ပိုးဟပ်ဖြစ်သွားလေသင့်။

ထိုအချက်ကို ကျင်းစန်း ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ခု လွဲမှားနေသည်ဟု စိတ်ထဲခံစားနေသည်။ သို့သော် မည်သို့လွဲမှားနေသည်ကိုမူ မပြောတတ်ချေ။

“မေမေ ...”

ကောင်းယဲ့သည် တစ်ချက်ခေါ်လိုက်သည်။

မိခင်ကြီး ကူးလျှံထံသို့ ပြေးသွားပြီး ပွေ့ဖက်ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းဝူ... မင်း သတိထားသင့်တယ်”

ဟု ကောင်းဝူအား အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူကြောင့် ကူးလျှံ သေဆုံးသွားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဝူက ...

“ကျွန်တော် ...”

ဆက်ပြောစရာစကား ရှာမတွေ့သည့်အလား ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ခံစားနေရပြီး ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

မြေးသုံးယောက်အပြင် သမီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားရသည့်အထိ ဖော်မပြနိုင်အောင် အပြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဝူသည် ရန်သူတော် ပိုးဟပ်(ဝါ) ဝမ်းကျုံးအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကူးလျှံက မဆင်မခြင် ကြားဝင်လိုက်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ကံဆိုးသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကူးလျှံ၏ လုပ်ရပ်ကသာ နားမလည်နိုင်စရာ ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ထိခိုက်နေသော ကူးဖန်းမှာ သမီး၏အလောင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“တကယ်တော့ ခုလို အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့လိုက်ရတာ ငါ့ကြောင့်ပဲပဲ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဆရာကြီးဟာ ပဉ္စလက်စောင်းသံရှင် ရီစန်းတို့မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အပြစ်ရှိနေတာ အမှန်ပဲပဲ”

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်း၏ မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေလေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“ကျုပ်အပေါ်မှာ မိတ်ဆွေလေးက ဘယ်လိုသဘောထားမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းစန်း၏ မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ အပြစ်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာပဲပဲ”

ကူးဖန်း မဲဖြိုး ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့အပြစ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ မင်းက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုစီရင်ချင်လို့လဲ၊ မင်းက ပိုးဟပ်ဖြစ်နေလို့လား”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ပိုးဟပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားရင်း မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်နေတဲ့ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါဗျာ”

အဖြူရောင် သိုင်းသမားများသည် မတရားမှုများကို လုံးဝလက်မခံတတ်ကြချေ။

ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ လက်မိုက်ကြည့်မနေဘဲ ကြားဝင်ဖြေရှင်းတတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

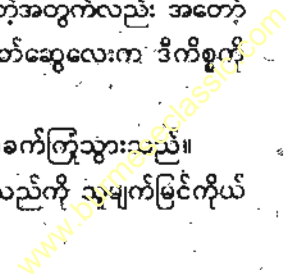
ကျင်းစန်းသည် ကူးဖန်း၏ လုပ်ရပ်ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြေရှင်းမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်က ကိစ္စပါ။ ကျုပ်လည်း သိုင်းလောက်ထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခြင်း မပြုတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ မြေးကွေ သေဆုံးသွားတဲ့အတွက်လည်း အတော့ကို စိတ်ထိခိုက်ပြီး နောင်တရနေပါပြီ၊ မိတ်ဆွေလေးက ဒီကိစ္စကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်လို့ မရဘူးလား”

သူ၏စကားကြောင့် ကျင်းစန်း အခက်ကြုံသွားသည်။

ကူးဖန်း မည်မျှ ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရသည်ကို သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပဉ္စလက်စောင်း ရီစန်းတို့ မိသားစုလည်း မရှိကြတော့ပါ။
ကူးဖန်းကသာ နောင်တ တရားရမည်ဆိုလျှင် လျစ်လျူရှုထား
လိုက်၍လည်း ပြဿနာ ရှိတော့မည်မဟုတ်ချေ။

ကူးဖန်းက ...

“မိတ်ဆွေလေးက ကျုပ်ကို လျစ်လျူရှုထားနိုင်မယ်ထင်ပါ
တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှသိနိုင်ကြတော့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ
ဖော်မယ့်လူလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်တာပဲ”

ကျင်းစန်း တွေဝေနေစဉ် ကူးဖန်းက ကောင်းဝူအား တီးတိုး
ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်မယ့်လူ
မရှိတော့ဘူး”

ကောင်းဝူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျင်းစန်းသည် ကူးဖန်း၏စကားကြောင့် တွေဝေငေးဝိုင်နေဆဲ
ကောင်းဝူက ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

သူက ကျင်းစန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ကူးဖန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓားရောင် ဝင်းခနဲ လင်းလက်သွားလေသည်။

ပဉ္စလက်စောင်းသံ (၃-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ကောင်းဝူ၏ ဓားသည် ကူးဖန်း၏ရင်ကို ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်
သွားလေသည်။

မဇ္ဈာန်လင်္ကာ တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ခြင်းကြောင့် ကူးဖန်း မရှောင်
နိုင်တော့ချေ။

“အွန်...”

ကူးဖန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားလေသည်။

မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေ
သည်။

“ဟင် ...”

ကျင်းစန်းလည်း အံ့ဩသွားသည်။

ကောင်းဝူသည် အဘယ့်ကြောင့် ကူးဖန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်
ရပါသနည်း။

ကျင်းစန်းသည် ကောင်းဝူကိုကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း နား
လည်သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

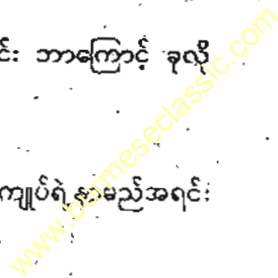
နားလည်သဘောမပေါက်နိုင်သူမှာ ကူးဖန်းဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်း ဖွဲ့ယှက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ကောင်း ... ကောင်းဝူ ... မင်း ... မင်း ဘာကြောင့် ခုလို
လုပ်တာလဲ”

ကောင်းဝူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကောင်းဝူမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့နာမည်အရင်း
အရင်းပေါ့”

“ဘာကွ ...”

“ကျုပ်ဟာ ပဉ္စလကမစောင်းသံရှင် ရင်စန်းရဲ့ မြေး ရင်ဝှေးတို ခင်ဗျားတို့ပြောနေတဲ့ ပိုးဟပ်ပေါ့ဗျာ”

“ဘာကွ ...”

ကူးဖန်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် ရင်ဝှေးကန်ရာမှ သွေးများ ပို၍ စီးကျ လာလေတော့သည်။

ကောင်းဝူးက ...

“ကျုပ်တို့ဟာ မိသားစုအတွက် သွေးကြေးဆပ်ဖို့ ကျုပ်ဟာ ရင်ဝှေးကနေ ကောင်းဝူးဖြစ်ခဲ့ရတာပါဗျာ”

“မင်း ... မင်း”

“ကျုပ်ကို နို့ထိန်းကြီးက ခေါ်ပြီးထွက်ပြေးသွားလို့ အသက် ချမ်းသာရာရခဲ့တယ်။ နို့ထိန်းကြီးဟာ ကျုပ်ကြီးပြင်းလာတော့ မိဘ ဝေဒနာကြောင်း ပြောပြပြီး ခင်ဗျားကို လက်စားချေဖို့ သိုင်းပညာ သင်ယူခိုင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း နာကြည်းတဲ့စိတ်နဲ့ သိုင်းပညာ ကြိုးစား သင်ယူခဲ့တယ်။ ကျုပ် ပညာပြည့်စုံသွားပေမယ့် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရတာပေါ့”

ကူးဖန်းက ...

“ဒါဖြင့် ငါနဲ့ပညာပြိုင်ဖို့ လာခဲ့တာဟာ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လာတာ ပေါ့”

ကောင်းဝူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ်ဖို့ လာခဲ့တာ ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်ကကောင်းချင်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သဘောကျသွားပြီး ခင်ဗျားသမီး ကူးလျှန် ပေးစားခဲ့တာပဲ”

ကူးဖန်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

“သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်းမိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ”

ကောင်းဝူး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ သားမက်ဖြစ်လာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ အနီး ကပ်ဆုံး နေရာမှာ နေနိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံဖို့ အချိန် ယူပြီး စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

ကူးဖန်းက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ငါ့သမီး အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီး တွေ ရခဲ့တာပဲ။ ငါတို့ဟာ မိသားစုလိုဖြစ်သွားပြီ။ ဒါတောင် မင်းရဲ့ လက်စားချေချင်စိတ်တွေ လျော့ပါးမသွားတော့ဘူးလား”

ကောင်းဝူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ ခင်ဗျားသမီးဟာ ကျုပ်ကို လက်ထပ်လိုက် ရှုပေမယ့် သူတကာယ်ချစ်တာ ဝမ်းကျူးဗျ”

“ဘာ ...”

“သူနဲ့ ဝမ်းကျူး ငြိစွန်းနေကြတာကို ကျုပ်သိတာပေါ့။ ကောင်းလီ၊ ကောင်းရုံနဲ့ ကောင်းချင်တို့ဟာ ဝမ်းကျူးနဲ့ရတဲ့ ကလေး တွာပဲ”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကူးဖန်း မယုနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျင်းစန်း ပင့်သက်ရွက်လိုက်သည်။

ဘယ်မိဘမှ ကိုယ့်သားသမီးအား ပြန်၍သတ်ဖြတ်မည်မဟုတ်ဟု ကူးဖန်းပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

ကောင်းလီ၊ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့သည် ကောင်းဝူ၏ သားသမီးများ မဟုတ်ကြပါ။

ထို့ကြောင့် ကောင်းဝူက သတ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးနေမည်မဟုတ်ပါချေ။

ကောင်းဝူက သူတို့အား ဖမ်းခေါ်သွားဖို့ ကြိုးစားသောအခါ ကောင်းလီတို့က အကြောက်အကန် ခုခံခဲ့ကြခြင်းကြောင့်လည်း တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဖြစ်အပျက်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်လာလေသည်။

ကူးလျှံက ကောင်းဝူထက်စာလျှင် ဝမ်းကျုံးကို ပို၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသလို အားကိုးအားထား ပြုနေရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝမ်းကျုံးသည် အိမ်၌ ကြာကြာမနေဘဲ အပြင်သို့ချည်း ထွက်နေခြင်း၊ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေခြင်းစသည့် ပြောင်းလဲမှုများမှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည် လည်းကောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်လာခြင်းပင်။

ဝမ်းကျုံးသည် ကူးလျှံနှင့် ငြိစွန်းနေခြင်းကြောင့် ကူးဖန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့အား မျက်နှာဖူကာ ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဝူကလည်း ထိုကိစ္စကို ရိပ်မိနေသည်။

သူနှင့် ရင်းနှီးခြင်းမရှိဘဲ သားသမီးများ ရရှိလာခြင်းသည် ဖိုးကွယ်မရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။

ကူးလျှံက ကောင်းဝူအား အမြဲတမ်း သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဝမ်းကျုံးကို ပို၍ တွယ်တနေခြင်း စသည့်အကြောင်း အချက်များကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပိုးဟပ်ဆိုသည့် လူသတ်သမား ပေါ်ပေါက်လာရသည့်ကိစ္စလုံး ရုပ်လုံးပေါ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းဝူ၏ ရင်ထဲမှ နာကြည်းမှုများသည် ကူးဖန်း ကံဆိုးဖို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဗွားရဟတ် တစ်ပတ်လည်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကူးဖန်းသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသည့်ကြားမှ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ယား...”

ညာသံပေးကာ ကောင်းဝူထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူ မလှုပ်မယုတ် ရပ်နေ၏။

သူ၏ မျက်နှာ အေးစက်ခက်ထန်နေ၏။

ကူးဖန်းအပေါ် မုန်းတီးမှုများ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမည် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

သူ၏ဓားကိုင်ထားသော လက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွား၏။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်သည် ခုန်ဝင်လာသော ကူးဖန်းအား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝိုင်းချလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကူးဖန်း အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကူးဖန်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။
ကောင်းဂူ၏ လက်စားချေသောကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကောင်းဂူမှာ ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင်မှု မခံစားရပါချေ။

သူ၏ ရင်ထဲ တင်းကြပ်နေသည်။
ကျင်းစန်းက ...
“ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”
ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်သည်။
ကောင်းဂူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အသုံးချမိသလို ဖြစ်သွားတယ်”
“တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တာထက် ကူးဖန်း အာရုံထွေပြားသွားအောင် လုပ်ချင်ခဲ့တာမဟုတ်လား”
“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ကောင်းဂူ ထပ်ပြီးတောင်းပန်လိုက်လေသည်။
ကျင်းစန်းက ...

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဖြေရင်ကောင်းမယ်”

ကောင်းဂူက ...
“ခင်ဗျား ... ဘာများ ... ခင်လို့လဲ”

ကျင်းစန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ရီလုံနဲ့ ယုစန်းတို့က ဟောဒီကိစ္စထဲမှာ ဘယ်လိုများ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက ဒီလူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိချင်နေတာကိုး”

ကျင်းစန်းက ...
“တခြားကိစ္စတွေကို ကျုပ် ဆက်စပ်တွေးတောကြည့်လို့

ရပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပိုးဟပ်ကိစ္စမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပ်မမြဲ မရှင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ကောင်းဂူ ပြုံးလိုက်လေသည်။
“ကူးဖန်းဟာ မြေလတ်ပိုင်း ပြိုင်စံရှား သိုင်းသမားဘွဲ့ထူးရ

အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးလို့ လူတိုင်းသိထားကြပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ ကျူးလွန်နေတဲ့ လူဆိုး ဓားပြကြီး တစ်ယောက်ဆိုတာ သိတဲ့လူ အင်မတန်နည်းပါတယ်”

ကျင်းစန်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်လေသည်။
ကောင်းစွာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ရီလုံနဲ့ ယုစန်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဓားပြကြီးတွေပါပဲ။
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကူးဖန်းရဲ့ လက်အောက်မှာ လက်ထောက်
ခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်လေ”

ကျင်းစန်းက ...

“ကူးဖန်းဟာ နောက်ကွယ်မှာ ဓားပြဂိုဏ်းတစ်ခု ပွဲစည်းထူ
ထောင်ဖူးခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“အမှန်ပါပဲဗျာ၊ တစ်ချိန်က မြေလတ်ပိုင်းမှာ သောင်းကျန်း
ခဲ့တဲ့ ဘီလူးဂိုဏ်းဆိုတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့ဟာ ကူးဖန်းရဲ့ အဖွဲ့ပါဗျာ”

“အင်း ... မြေလတ်ပိုင်းမှာ ဘီလူးဂိုဏ်း သောင်းကျန်းခဲ့တယ်
ဆိုတာ ကျော်ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ပြိုင်စံရှား သိုင်း
သမားကြီး ကူးဖန်းက ချေမှုန်းဖန်ခဲ့တယ်လို့ သတင်းထွက်ပေါ်ခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လားဗျာ”

ကောင်းစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဟာ လူဖန်းက လှည့်ကွက်ဆင်ပြီး နာမည်ကောင်းယူခဲ့
ပါတယ်ဗျာ၊ ကူးဖန်းတို့လူစုဟာ ဓားပြမှုတွေ ကျူးလွန်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ
အတော်အသင့် စုဆောင်းမိခဲ့ကြပြီး လူတွေကလည်း ဘီလူးဂိုဏ်းကို
သတ်ပြုမိလာကြတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်အနေနဲ့ ကူးဖန်းက
ဘီလူးဂိုဏ်းကို ဖျက်သိမ်းပြီး သူကပဲ ချေမှုန်းလိုက်တာလို့ နာမည်
ကောင်း ယူလိုက်တာပေါ့။”

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး ...”

ကျင်းစန်း ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။
ကောင်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကူးဖန်းလည်း သိုင်းလောကက အနားယူ
လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ထောက်နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရီလုံနဲ့ ယုစန်း
တို့လည်း ဇာတ်မြှုပ်နေလိုက်ကြတယ်။ ကူးဖန်းက ကျုပ်အဘိုးအပေါ်
အကောက်ကြံပြီး ကျုပ်တို့ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်
မှာ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြတဲ့ အိမ်ဖော်တွေ
အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ချမ်းသာပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျင်းစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

ကောင်းစွာက ...

“ကူးဖန်းက ကျုပ်တို့အိမ်က ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ အိမ်ဖော်
တွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ဖို့ သူ့ရဲ့
လက်ထောက်တွေဖြစ်တဲ့ ရီလုံနဲ့ ယုစန်းကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်
လေ”

ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လာဟန်ဖြင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီရဲ့
ခက်ထန်လာလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ အိမ်က ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ အိမ်ဖော်တွေ၊ အလုပ်
သမားတွေအားလုံး လူနှစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်။ သိုင်းပညာကလည်း
မတတ်ကြဘူး၊ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ရီလုံနဲ့

ယုစန်းတို့က ရက်ရှက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်ကို ကယ် တင်သွားတဲ့ နို့ထိန်းအဘွားအို တစ်ယောက်တည်း ကံကောင်းပြီး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တာ”

ကျင်းစန်းက ...

“နို့ထိန်း အဘွားအိုဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်လားဗျာ”

“မှန်တာပေါ့၊ သူ့ကြောင့် ကျုပ်အသက်ရှင်ခဲ့ရတာပဲ။ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေတာပဲ” ကျင်းစန်း နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထားပြီး သူ့ကို ဘာကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

ကောင်းဝူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဒေါသဖြစ်နေသည့် အသွင်မှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အသွင် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“သူဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိသလို ကျုပ်အဘိုးအပေါ် မှာလည်း အလွန်ပဲ သစ္စာရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့အသက် သေချင်သေပါ စေ၊ ကူးဖန်းကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ သံန္နိဋ္ဌာန်ချထားတဲ့ လူပါ။ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ကူးဖန်းကို မယှဉ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သူလည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက အသက်စွန့်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်က သူ့ကို သတ်ပစ် လိုက်တော့ ကူးဖန်းဟာ ကျုပ်ကို ပိုပြီး ယုံကြည်စိတ်ချသွားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ဗျာ”

ကောင်းဝူတို့၏ အမုန်းတရားကား ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း လှပေသည်။

ကူးဖန်းအား သုတ်သင်ပစ်ဖို့ သူတို့၏အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ် ရန် ဝန်မလေးသူများ ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ရီလုံနဲ့ ယုစန်းဟာ ကူးဖန်းရဲ့ လက်ထောက်တွေ ဖြစ်နေတာ ကို ခင်ဗျားသိထားတာကြောင့် ကူးဖန်းကို လုပ်ကြံမယ့် အစီအစဉ် ကို သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ အစပြုလိုက်တာကိုး”

ကောင်းဝူက ...

“ရီလုံနဲ့ ယုစန်းဟာ ကျုပ်တို့ အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတဲ့ အလုပ် သမားတွေ၊ အိမ်ဖော်တွေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ကူးဖန်းက ဆုချခဲ့တယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အဘိုးဆီက ယူသွားတဲ့ ရွှေငွေရတာနာပစ္စည်း တချို့တစ်ဝက်ကိုခွဲဝေပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီအထဲ မှာ ရွှေနဂါးရုပ်တုတစ်စုံလည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်လေ”

ကျင်းစန်း ငြိမ်နေလိုက်၏။

ကောင်းဝူ ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ကောင်းဝူက ...

“ရွှေနဂါးရုပ်တုကို ယုစန်း ခွဲဝေမေးတဲ့ အပိုင်စီးထားလိုက် တာကြောင့် ရီလုံ ဒေါပွပြီး ယုစန်းတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပြီး လုယူသွားတာပဲ”

ကျင်းစန်းက ...

“ယုစန်းဟာ ကူးဖန်းနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် သူက အခြေအနေ ပေးရင်ပေးသလို အများကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်”

“ဒါက အားလုံးက အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို့ ထင်မြင်လာကြအောင် အကွက်ဆင်ခဲ့တာဗျာ၊ သူ့အကြောင်းကို မသိဘဲ အဖြူရောင်သိုင်းသမားလို့ လက်ခံလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် သူဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပြီး ခြေချလာနိုင်တော့မှာပဲမဟုတ်လား”

ကျင်းစန်းက ...

“အင်း... ယုစန်း မဆိုးဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရီလုံက လုပ်ကြံလိုက်တော့ သူ့သား ယုကျိက သိုင်းလောကသားတွေဆီမှာ အကူအညီတောင်းခဲ့တာကို အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ကြတာပဲကိုး၊ သူတို့အကြောင်းကိုသာ သိရင် ဘယ်သူက ကူညီကြ မှာလဲ”

ကောင်းဂူက ...

“ရီလုံဟာ ယုစန်းတို့ မိသားစုကို ရှင်းပစ်လိုက်တော့ ကျုပ် သက်သာသွားတာပေါ့၊ ယုစန်းရဲ့ သား ယုကျိကိုပဲ ရှင်းလိုက်ရတာ ပေါ့”

ရီလုံနှင့် ယုစန်းတို့ ပါဝင်ပတ်သက် လုပ်ကြံခံရပုံလည်း ရှင်း သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား ဘာများမေးစရာရှိသေးသလဲဗျာ”

ကျင်းစန်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မလဲ သိချင်ပါသေးတယ်ဗျာ”

ယခုတစ်ကြိမ် ကောင်းဂူ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းယဲ့ ငိုကြွေးနေသည်။

သူမသည် မိခင်ကြီးနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေခဲ့သော်လည်း မိခင်ကြီး

သေဆုံးသွားသောအခါ စိတ်ထိခိုက်သွားလေသည်။

သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေ၏။

ကျင်းစန်းက ကောင်းယဲ့ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကိုကော ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မသတ်ခဲ့တာလဲ”

ကောင်းဂူက ...

“သူက ကျုပ်သမီး ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ...”

“အကြီး သုံးယောက်ဟာ ဝမ်းကျူးနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး ရခဲ့ကြ တာ ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ဝမ်းကျူး မလုံမလဲဖြစ်ပြီး အိမ်မကပ် တော့ဘူး၊ အပြင်မှာနေတာ များလာတယ်၊ ဝမ်းကျူး သုံးနှစ်ခံလာက် အိမ်ကိုပြန်မလာဘဲ ပျောက်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့ တာ”

“ဒါဖြင့် သူဟာ ခင်ဗျား သမီးပေါ့”

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကောင်းဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ...”

သူ၏သမီး အရင်းဖြစ်သော ကောင်းယဲ့အား မသတ်ဘဲ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းဂူသည် အကြီးသုံးယောက်ကို မချစ်ဘဲ ကောင်းယဲ့ကိုသာ ချစ်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေါ်လာသည်။

ကောင်းယဲ့သည် သူ၏သမီးဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်မိဘကမှ ကိုယ့်သားသမီးအား ပြန်မသတ်ဘူးဟူသော ကူးဖန်း၏ စကားကို ကျင်းစန်း ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ...

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မဟာ ရှင်သမီး မဟုတ်ဘူး။”

ကောင်းယဲ့၏ စူးရှကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကောင်းယဲ့သည် စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ငိုကြွေးရင်း ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“သမီး ...”

ကောင်းဂူ ခေါ်လိုက်သော်လည်း လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ချေ။

ကောင်းဂူ ငိုငံသွား၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။

ပူလတ်စောင်းသံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

အလွန်စိတ်ထိခိုက်သည့် အသွင်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏အချစ်ဆုံး သမီးက သူ့အား ဖခင်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုတော့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့အနေနှင့် ကူးဖန်းတို့အား သုတ်သင်ပစ်ရန် တာဝန်ရှိသည်အတိုင်း သုတ်သင်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကူးဖန်းမှာ မဟာရန်သူတော်ကြီးများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ကောင်းယဲ့အတွက်ကား ထူးခြားနေသည်။

တစ်ယောက်က အဖေ၊ တစ်ယောက်က အဘိုးဖြစ်နေသည်။

အဘိုးနှင့် အဖေတို့၏ ရန်ငြိုးကို သူမ နားလည်လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အဘိုးကော အဖေပါ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လူဆိုးကြီးများဖြစ်သည်ဟု ကောင်းယဲ့၏ နုနယ်သော နှလုံးသားက ခံယူသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းဂူ၏ ရင်ထဲ တစစ်စစ်နာကျင်လာသည်။

ရန်ငြိုးဟူသည် မီးကဲ့သို့ လောင်ကြောင်း နားလည်လာသည်။

ကူးဖန်းအား သုတ်သင်သော်လည်း မပျော်နိုင်တော့ပါ။

ကောင်းယဲ့အား ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ခဏတာ အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် အရာရာအားလုံး

ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကောင်းဂူက ကျင်းစန်းအား လှမ်းကြောင့်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါဗျာ”

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းစန်းက ...

“ကျုပ် ဘာကူညီရမလဲ၊ ပြောပါ”

ကောင်းဝူက ...

“ကျုပ်သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါဗျာ”

ကျင်းစန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကောင်းယဲ့အား စောင့်ရှောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေး
လိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခုမလုပ်ခင် သူ့နောက်
လိုက်သွားပါဗျာ”

ကျင်းစန်းသည် ကောင်းယဲ့ကို ကူညီရန် ညံ့ဖြစ်၍ အချိန်မဆွဲ
ဘဲ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်း ခြေလေးငါးလှမ်း လှမ်းသွားပြီချိန်တွင် နောက်ကျော
ဘက်မှ လူတစ်ယောက် လဲပြိုကျားလဲသာ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည့်
ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် လှမ်းမကြည့်ဘဲ ကောင်းဝူမှာ ကိုယ့်ကိုယ်
အဆုံးစီရင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

ခု-ဇာတ်သိမ်း ပြီး၏